

Ellen G. White

IDÉZETEK

a Bibliatanulmányokhoz

2016. április, május, június

Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz

Fordította: Papp Andrea

evs
editura viață și sănătate

© 2016 **Viața și Sănătate Kiadó**

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztő: Mezei Áron

Fordította: Papp Andrea

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szőcs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

ISSN 1841-8201

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

1. Dávid Fia.....	5
2. A szolgálat elkezdődik.....	14
3. A Hegyi Beszéd.....	22
4. „Kelj fel és járj!” – Hit és gyógyítás.....	31
5. Látható és láthatatlan küzdelem.....	40
6. Megnyugvás Krisztusban.....	49
7. Zsidók és pogányok Ura.....	58
8. Péter és a Kőszikla.....	66
9. A lélek bálványai – és egyéb jézusi tanítások.....	75
10. Jézus Jeruzsálemben.....	84
11. Az utolsó napok eseményei.....	93
12. Jézus utolsó napjai.....	101
13. Megfeszítettet, de feltámadt.....	110

1. tanulmány

Dávid Fia

Március 26., szombat délután

Jézus meghalt, hogy megváltsa az embereket bűneikből, a Krisztus általi megváltás pedig azt jelenti, hogy pontot teszünk Isten törvényének áthágására, és felszabadulunk minden bűntől. Akinek szívét gyűlölet tölti be az Úr törvényével szemben, nem lehet összhangban a Megváltóval, aki meghalt a Kálvária keresztjén, hogy megigazítsa és felemelje Isten törvényét az egész világegyetem előtt. (...)

Habár azt kérik tőlünk, hogy legyünk összhangban a menny törvényével, mi nem a törvény cselekedetei által üdvözülünk, de engedelmesség nélkül sem nyerhetjük el a megváltást. A törvény a jellem mérceje. Nekünk azonban képtelenség megtartanunk Krisztus megújító kegyelme nélkül. Egyedül Jézus tisztíthat meg minden bűntől. Ő nem a törvény által, de nem is a törvénytelenység által vált meg.

Krisztus iránti szeretetünk arányos lesz büntudatunk mélységével, a bűn ismerete pedig a törvény által van. Amikor valóban olyannak látjuk magunkat, mint amilyenek vagyunk, emeljük tekintetünket Jézusra, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minden törvénytelenségtől. Hit által kapaszkodjunk az érdemeibe, és rendelkezésünkre áll az Ő lelket megtisztító vére. – *Hit és cselekedetek*, 95–96. old.

Máté, mihelyt meghallotta a Megváltó hívó szavát, azonnal felkelt, és mindent otthagya követte Őt. Isten szeretné, ha Igéjét befogadnánk, mikor a szívünkhöz szól; és az a helyes, ha örömmel fogadjuk. „Öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön.” (Lk 15:7)

Öröm van abban a szívben is, ami hisz Krisztusban. – *Krisztus példázatai*, 17. old.

Alázatossága és hálája kifejezéseképpen Máté mindenki előtt óhajtott nyilvánvalóvá tenni értékelését azon hatalmas kiváltság iránt, amelyben részesült, és mindenkit meghívott, akivel üzleti ügyeit intézte, aki társa volt a vágyak kielégítésében és a bűnös életmódban, egy nagy vacsorára az Üdvözítő tiszteletére. Ha Jézus elhívta őt, aki annyira bűnös és érdemtelen, akkor egész biztosan elfogadja volt barátait is, akik az ő szemszögéből tekintve sokkal érdekesebbek voltak erre, mint ő maga. Máté nagyon szerette volna, hogy ők is részesüljenek Krisztus könyörületességének és kegyelmének jótéteményeiben. Vágyott tudatni velük, hogy Jézus nem (...) veti meg őket, nem gyűlöli a vámszedőket és a bűnösöket. Velük is kívánta megismertetni, hogy Krisztus az áldott Megváltó (...).

A farizeusok figyelték, amint Jézus a vámszedőkkel és a bűnösökkel ült egy asztalnál. (...) Ezek az öntelt emberek, akik nem érezték, hogy segítségre szorulnának, nem tudták értékelni a Messiás munkáját. Olyan álláspontra helyezkedtek, amiből nem tudták elfogadni a megváltást, amit Ő felkínált. Nem akartak hozzá jönni, hogy életet nyerjenek. A szerencsétlen vámszedők és a bűnösök érezték, hogy segítségre van szükségük, elfogadták azt a tanítást és támogatást, amelyről tudták, hogy Krisztus felajánlhatja nekik.

Krisztus példája azon a vacsorán még Máté számára is felejthetetlen lecke volt. A megvetett vámszedő az egyik legodaadóbb evangélistává vált, és közelről követte Jézus munkásságának minden lépését. – *Conflict and Courage*, 284. old.

Március 27., vasárnap: Jézus nemzetségekönyve

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze: az ember Krisztus Jézusban. Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, emberi természete halt meg. Az istenség nem merült el, nem halt meg; ez lehetetlen lett volna. Krisztus, a büntelen megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a följánlott üdvösséget, aki hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok, amit teljesen nem értünk meg sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. – *A te Igéd igazság*, 16. fejezet.

Miután Krisztus hozzájárult, hogy elhagyja főparancsnoki tisztjét, hogy lejön a kimondhatatlan magasságból, és emberré lesz, bármilyen emberi helyzetet választhatott volna. Nagyság és rang azonban mit sem jelentett számára, ezért a legalacsonyabb és legszerényebb élethelyzet mellett döntött. Betlehem volt a születési helye. Félágról szegény szülei voltak, másik oldalról Isten, a világ tulajdonosa volt az Atyja. Nem hozott semmi fényűzést, könnyűséget, önző kielégülést életébe, mely a lemondás, önfeláldozás szakadatlan folyamata volt. Alacsony születésének megfelelően látszólag nem rendelkezett tekintéllyel és gazdagsággal, hogy a legszegényebb hívő se mondhatta, hogy Krisztus sohasem ismerte a szorongató szegénység töviseit. Ha a külső pompa, gazdagság, tekintély birtokában lett volna, a legszegényebb réteg elkerülte volna a társaságát. Ezért a legnagyobb számú tömeg alacsony sorsát választotta. – *A te Igéd igazság*, 2. fejezet.

Isten népe az Ő képviselője a földön, és Ő azt akarja, hogy e nép minden tagja fény legyen a világ erkölcsi sötétségében. Az egész országban, a kis- és nagyvárosokban és a falvakban szétszóródva ők a menny tanúi; azok a csatornák, amelyeken keresztül egy hitetlen világ megismerheti az Úr akaratának és kegyelmének csodás dolgait. Ő azt akarja, hogy mindazok, akik a megváltás csodájában részesülnek, küldöttei legyenek. A keresztény kegyessége képezi azt a normát, amelyből a világiak megítélik az evangéliumot. A türelmesen elviselt próbák, a hálásan fogadott áldások, a nem csak alkalmi szelídség, kedvesség, irgalom és szeretet alkotja azt a fényt, ami a jellemről ragyog fel a világ előtt. – *Isten csodálatos kegyelme*, 56. old.

Március 28., hétfő: Királyi vérvonal

Nem foghatjuk fel, hogyan válhatott Krisztus kicsiny, öntudatlan csecsemővé. Olyan fenséges szépségben is eljöhett volna földünkre, mely teljesen különbözött volna az emberi külsőtől. Arca fénytől ragyoghatott volna, alakja pedig magas és csodálatraméltó lehetett volna. Megjelenése elbűvölhette volna a rá tekintőket, de Isten úgy tervezte, hogy ember fiaként jelenjen meg a földön.

Hasonlóvá kellett válnia az emberi családhoz és a zsidó fajhoz tartozó néphez. Hasonló külső jellemezte, és nem jöhett el olyan csodálatos formában, ami által kimagaslott volna a többiek közül. Az emberi család tagjaként kellett megérkeznie, és emberként kellett megállnia a menny és a föld előtt. Az ember helyetteseként jött el, és az ember javára ajánlotta fel önmagát, hogy megfizesse a bűnösök adósságát. Tiszta életet kellett élnie a földön, és rá kellett mutatnia, hogy Sátán hazudott, amikor az egész emberi családot örökre magáénak vallotta, melyet Isten már nem vehet ki a kezéből.

Az emberiség először csecsemőként látta meg Krisztust...

Minél többet gondolunk Jézusra, mint a földön világra jött kisdedre, lénye annál csodálatosabbnak tűnik szemünk előtt. Hogyan lehetséges, hogy a bethlehemi jászol öntudatlan kisdede Isten Fia is egyben? Noha megérteni nem tudjuk, hisszük, hogy a világokat formáló Isten kisdeddé lett értünk. Magasabb volt az angyaloknál és egyenlő a mennyei trónon ülő Atyával, mégis eggyé vált velünk, emberekkel. Benne az Isten és ember eggyé lett, és ebben a tényben találjuk meg elbukott fajunk reménységét. A megtestesült Krisztusra tekintve emberi formában szemlélhetjük az Urat, és meglátjuk benne az isteni dicsőség ragyogását, az Atya képmását. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 127–128. old.

Krisztuson a bűn egyetlen foltja vagy nyoma sem létezett, azonban amikor felvette az emberi természetet, az ellenség legádázabb támadásainak, legravaszabb kísértéseinek, a legnagyobb fájdalomnak tette ki magát. Túrta a kísértést. Hasonló volt testvéreihez, hogy megmutassa: a rendelkezésünkre álló kegyelem által győzhetünk az ellenség kísértésin. (...) Hallgassuk meg szavát: „Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva

van felőlem, hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istennem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9) Ki az, aki így jelenti be, hogy miért jött a földre? Ésaías így írt róla: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” (Ésa 9:6) – *In Heavenly Places*, 41. old.

Március 29., kedd: Jézus családfájának törzse

Isten azt akarta, hogy Izrael fiai az egész területet, amelyet kijelölt számukra, elfoglalják, és hogy az igaz Isten imádását és szolgálatát megtagadó népeket megfosszák az uralmuktól. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban önmagához akarta vonzani az embereket. Népét azzal bírta meg, hogy az evangélium meghívását az egész világra eljuttassa, és az áldozati szolgálat útján Krisztust a népek előtt felmagasztalja, hogy mindenki, aki feltekint rá, élhessen.

Mindazoknak, akik a kánaánita Ráhábhoz és a moábita Ruthhoz hasonlóan, felhagyva a bálványimádással, az igaz Istent imádják, választott néppel kellett volna egyesülniük. Izraelnek, amint szaporodott, ki kellett volna határait szélesítenie, mígnem birodalma felöleli az egész világot. – *Krisztus példázatai*, 132. old.

„Hit által nem vezett el az engedetlenekkel együtt Ráháb...” (Zsid 11:31) Nem ő az egyedüli, akinek megtérése tanúsította Isten irgalmát azokkal a bálványimádókkal szemben, akik elismerik isteni tekintélyét. Az ország belsejében nagyszámú nép hagyott fel a pogányságával; egyesültek Izraellel, osztozva a szövetség áldásaiban. Ezek voltak a gibeoniták.

Isten nem ismer el semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget. Az egész emberiségnek Ő az Alkotója. – *Próféták és királyok*, 166. old.

Ha főként embertársaink szeretetlen, rosszakaratú eljárására gondolunk, lehetetlen, hogy őket úgy szeressük, ahogy Krisztus szeretett

bennünket. Ha azonban gondolkozunk Jézus irántunk tanúsított csodálatos irgalmasságán, ezt a lelkületet árasztjuk másokra is. Szeressük és becsüljük meg egymást, annak ellenére, ha látjuk is egymás hibáit és fogyatkozásait! Gyakoroljuk az alázatosságot; a saját erőnkben ne bízunk, és mások gyengeségeit türelmesen szenvedjük el! Ez kiöli a szűkkeblűséget és az önzést, míg nemessé és nagylelkűvé nem tesz. – *Jézushoz vezető út*, 58. old.

Legyen szokásod másokról jót mondani! Hangoztasd társaid jó tulajdonságait, és lásd meg a lehető legkevesebbet hibáikból és gyarlóságaikból! Amikor szívesen kifogásolnád, amit valaki mondott vagy cselekedett, dicsérsz meg valamit az életéből vagy jelleméből! Gyakorold a hálát! Dicsőítsd Istent azért a csodálatos szeretetért, hogy Krisztust halálra adta értünk! Nem kifizetődő a sérelmeinkre gondolni.

Isten arra szólít fel bennünket, hogy gondoljunk irgalmára és páratlan szeretetére, ami által dicsőítésre buzdulunk. A lelkiismeretes munkásoknak nincs idejük mások hibáin töprengeni. Nem jó mások hibáinak és gyarlóságainak polyvájából élni. A rágalmazás kettős átok, ami a rágalmazóra súlyosabban nehezedik, mint a hallgatóra. Aki a széthúzás és viszály magvait hinti, saját lelkében aratja le annak halálos gyümölcseit. A másokban rosszat kereső személy e pusztá keresgélésével gonoszságot alakít ki magában. Mások hibáinak firtatásával mi is az ő hasonlatosságukra formálódunk. De ha Jézust szemléljük, ha szeretetéről és jellemének tökéletességéről beszélünk, akkor az Ő hasonlatosságára alakulunk át. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 257. old.

Március 30., szerda: Amikor még bűnösök voltunk...

A Megváltó nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szeretettük volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemljük. Habár bűneink kárhozzatást érdemelnek, Ő nem kárhozzat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és makacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény, és elhanyagoljuk szent Igéjét, Ő mégis állandóan felénk nyújtja kezét.

A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet az arra érdemtelen emberek iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de az Úr ezáltal keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 77. old.

Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel hibáit. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17:9) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de a szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Csak egy úton juthatunk igazi önismeretre: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri az Üdvözítőt. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat önigazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jószágunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének. – *Krisztus példázatai*, 69. old.

Jöjjetek Jézushoz, találjatok nála nyugalmat és békét! Sátán azt sugallja, hogy helyzetetek reménytelen, és nem üdvözíthetitek önmagatokat. Ez igaz, helyzetetek valóban reménytelen. Emeljétek fel Jézust előtte, és mondjátok: „Én a feltámadt Megváltómban bízom, aki nem fogja megengedni, hogy tönkremenjek! Az Ő nevében diadalmaskodom. Ő az én igazságom és örömöm koronája.” Senki ne érezze reménytelennek esetét, mert nem az. Jóllehet bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de ez éppen az az állapot, amiben szükségetek van a Megváltóra. Ha megvallandó bűneid vannak, ne vesztegesd az időt! Most vannak itt az arany lehetőségeid: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson bennünket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Akik éheznek és szomjúhozó az igazságot, meg fognak elégtételt, mert Jézus azt ígérte. Drága Megváltó! Karját kitérte felénk, és

hatalmasan szerető szíve arra vár, hogy megáldjon bennünket. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. kötet, 227. old.

Március 31., csütörtök: Dávid fiának születése

A bölcsek érkezésének híre gyorsan tovaterjedt Jeruzsálemben. Különös küldetésük izgalmat keltett a nép körében, és Heródes király palotájába is eljutott. A ravasz edomitát felbőszítette egy esetleges vetélytárs feltűnése. Trónhoz vezető útját számtalan gyilkosság szennyezte. Idegen származása miatt a nép, amelyen uralkodott, gyűlölte. Biztonsága egyedül Róma kegyén múltott. Az új fejedelem viszont többet követelt. Ő arra született, hogy király legyen. (...)

Heródes most magánbeszélgetésre hívta meg a bölcseket. Szívében gyűlölet és rettegés vihara dúlt, de külsőleg megőrizte nyugalmát, és udvariasan fogadta az idegeneket. – *Jézus élete*, 27–28. old.

Bethlehemben nem találták az újszülött Király védelmére állított királyi őrséget. Senki sem volt jelen a világi nagyságok közül. Jézus bölcsője egy jászol volt, és csak szülei, a tanulatlan, egyszerű emberek őrizték. Ő lenne, akiről meg van írva, hogy „megépíti Jákób nemzetségeit”, és „visszahozza Izrael megszabadultjait”, és Ő lenne a „népek világossága”, hogy az „üdvösség a föld végéig terjedjen”? (Vö.: Ésa 49:6) „Bemenvén a házba, ott találták a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván tisztességet tettek néki.” (Mt 2:11) Jézus szerény külseje alatt is felismerték az istenség jelenlétét. Átadták neki a szívüket, mint Üdvözítőjüknek, azután kitérték ajándékaikat: „aranyat, tömjént és mirhát” (Mt 2:11). Micsoda hitük volt! – *Jézus élete*, 29. old.

Korunkban a Krisztus nevét viselő egyházak nagyon kiváltságos helyzetben vannak. Az Úr egyre növekvő fényvel nyilatkoztatja ki önmagát nekünk. Sokkal előnyösebb a helyzetünk, mint Isten hajdani népéé volt. Nemcsak abban a fényben járhatunk, amelyet Isten Izraelre sugározott, jóllehet már az is nagy világosság volt, hanem még többet tudhatunk a Krisztus által nyújtott csodálatos megváltásról. Ami a zsidóknak előkép és szimbólum volt, az nekünk már valóság. Ők az Őszö-

vetség történelmét ismerték csak, mi az Ó- és az Újtestamentumot is. Annak a Megváltónak az ígérete a mienk, aki eljött; a keresztre feszített Megváltó ígérete, aki feltámadt, és József széthasadt sírja felett hirdette: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Krisztusnak és szeretetének megismerése által jött közénk Isten országa. – *Krisztus példázatai*, 148. old.

A jelen pillanatban a Mindenható népének az a legnagyobb bűne, hogy nem értékeljük az áldásokat, amiket Isten ránk árasztott. Félszívvvel szolgálunk az Úrnak. Bálványt szeretünk, és hódolunk az oltárán. Isten igazsága nagy és szent. Ha beengedjük életünkbe, és beleszövődik a jellemünkbe, akkor megszenteli a lelket. Isten azt szeretné, ha az Ő igazsága által különleges néppé válnánk. Íme, milyen befolyása van az igazságnak! Engedelmisségünk és odaadásunk nem éri fel a kapott fény és kiváltságok szintjét, nem teljesítjük szent kötelességünket, hogy a világosság fiaiként éljünk. Mi, keresztények nem emelkedünk fel elhívásunk szintjére. Isten figyelmeztetéseket és dorgálásokat intézett hozzánk, azonban ezek befolyása csak egy ideig érezhető, mivel nem értékeljük úgy, hogy életművünk a haladás lenne, hogy feljussunk mennyei elhívásunk céljáig Jézus Krisztusban. – *Istennel ma*, 50. old.

Április 1., péntek: További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, 17. fejezet: „A hajnal hírnökei”

2. tanulmány

A szolgálat elkezdődik

Április 2., szombat délután

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénybe borított, átalakult közösség, Immánuel dicsőségének hordozója legyen. Azt akarja, hogy minden hívő ember fényt és békét áraszson maga körül. Azt akarja, hogy életünk a menny örömét mutassa be. – *Próféták és királyok*, 321–322. old.

Isten szándéka, hogy népe megszentelt, megtisztult nép legyen, világosságot árasztva maga körül mindenkinek. Célja, hogy megtestesítse életükben az igazságot, és hálaadás legyenek a földön. Krisztus kegyelme elégséges, hogy ezt megvalósítsa. Isten népe mégse feledje, hogy csak annyiban lehetnek dicséret a földön, amennyiben hiszik és megvalósítják az evangélium elveit. Csak amennyire az Ő szolgálatában használják istenadta képességeiket, annyiban fognak örvendeni az ígélet teljességének és erejének, melynek alapján állni hívta el gyülekezetét. – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 11–12. old.

Tulajdonítsunk különleges figyelmet a nevelés céljának! Isten minden embert különböző képességekkel és erőkkkel ruházott fel, hogy ezeket az Ő javára használják fel és gazdagítsák. Minden tőle kapott ajándékot használjunk ki a végsőig! Ő mindannyiunktól azt kéri, hogy használjuk képességeinket, legyünk minél hasznosabbak, hogy nemes munkát végezhessünk Istenért, és váljunk áldássá az embereknek. Minden ajándékunk, függetlenül attól, hogy értelmi képességeinkről, pénzről vagy befolyásról van szó, Istentől származik, hogy mi is Dáviddal együtt elmondhassuk, hogy mindent tőle kaptunk, és amit neki adunk, az is az övé. (...) Mi az életünk célja és értelme? Szeretnénk olyan ne-

velést elsajátítani, ami nevet és rangot ad a társadalomban? Olyan gondolatokat táplálunk, amelyeket nem tudunk kifejezni, mert egy napon szeretnénk az értelmiség csúcsán állni vagy helyet foglalni valamely törvényhozó vagy bírói testületben hozzájárulva a nemzet érdekében hozott törvények kiadásához vagy visszavonásához? Nem rossz dolog ezen célok kitűzése. Mindannyiunknak lehetnek célkitűzései. Ne elégedjünk meg középszerű teljesítménnyel. Törekedjünk minél magasabbra, ne sajnáljunk semmilyen erőfeszítést a vágyott cél elérésére.

Az istenfélelem áll minden valódi nagyság alapjánál. A becsületesség, a gerincesség az az alapelv, amelyet életünk minden területén gyakorolnunk kell. A vallás kíséren az iskolában, otthon és minden utunkon. (...) Krisztus tanítványaiként nem vagyunk mentesek a munkavégzéstől, azonban a vallást mindenhová magunkkal kell vinnünk. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 82–83. old.

Április 3., vasárnap: Keresztelő János és a „jelenvaló igazság”

Ha a Szentlélek munkálkodik szívünkön, nem kérdezi, hogyan tegye. Gyakran egészen váratlan úton-módon cselekszi. Krisztus nem úgy jött el, mint ahogyan a zsidók várták. Nem úgy jött el, hogy őket, mint nemzetet megdicsőítse. Előfutára eljött, hogy utat készítson számára, azáltal, hogy megtérésre, bűnbánatra, alámerítkezésre szólította fel az embereket. Krisztus üzenete így hangzott: Elközelített Istennek országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” A zsidók visszautasították Krisztust, azért, mert nem várákozásuknak megfelelően jött el. Halandó emberek eszméit tartották tévedhetetleneknek, azért, mert agg kort értek meg. Ez a veszély leselkedik a gyülekezetre is, nevezetesen, hogy halandó emberek ötletei szabják meg a Szentlélek útját, hogyan jöjjön el. Noha be nem ismernék, mégis néhányan valóban így is tettek. Minthogy pedig a Lélek eljön, de nem azért, hogy embereket megdicsőítsen, vagy, hogy téves elméleteiket támogassa, hanem, hogy megfeddje a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében, sokan elfordulnak tőle. Nem akarnak öngazultságuk ruháitól mentesülni, azaz igazságtalanságaiktól, s helyette Krisztus életszentségét felölteni, azaz a tiszta, hamisítatlan igazságot. A Szentlélek nem hízeleg embereknek,

tevékenységét sem szabja emberek elgondolásaihoz. Halandó, bűnös emberek nem befolyásolhatják a Szentlelket. Ha eljön, hogy megfeddjen, az Isten által választott szószólója által, akkor az ember dolga, hogy meghallgassa és engedelmeskedik szavának. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 39–40. old.

„Immár pedig – mondta a próféta – a fejsze is rávetettett a fák gyökerére: minden fa azért, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vették.” (Lk 3:9) Egy fa értékét nem a neve, hanem a gyümölcse határozza meg. Ha a gyümölcs értéktelen, a név nem mentheti meg a fát a pusztulástól. János kijelentette a zsidóknak, hogy Isten előtti helyzetüket jellemük és életük határozza meg. Hitvallásuk semmit sem ér. Ha életük és jellemük nincs összhangban Isten törvényével, akkor ők nem az Ő népe. János szívhez szóló szavai elítélték hallgatóit. Kérdéssel fordultak hozzá: „Mit cselekedjünk tehát?” (Lk 3:10) János így felelt: „Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs; és akinek van eledele, hasonlóképpen cselekedjék.” (Lk 3:11) Intette a vámszedőket és a katonákat, ne legyenek igazságtalanok, erőszakosak. Mindazok, akik Krisztus országának alattvalói lettek – mondta János –, bizonyságot fognak tenni hitükről és bűnbánatukról. Kedvességről, becsületességről és hűségről fog tanúskodni életük. Szolgálni fognak a rászorulóknak, adományait Istennek szentelik. Menedéket nyújtanak a védtelennek, példaképei az erénynek és együttérzésnek. Krisztus követői így fogják bizonyítani a Szentlélek átformáló erejét. Mindennapi életükben igazságosság, irgalmasság és Isten iránti szeretet látható. Ha nem úgy élnek, olyanok lesznek, mint a pelyva, amelyet tűzre vetnek. – *Jézus élete*, 54–55. old.

Április 4., hétfő: A pusztai szembenállás

Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem voltak tisztában jellemével. Isten nem pusztította el Lucifert azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna az Atya igazságosságát és szeretetét. Az Úr jóságával szembeni kétely olyan lett volna, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag.

Isten azért kímélte meg Sátánt, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjék. Hosszú századok óta a Mindenható mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amit a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és föld Ura Sátánnal?! – *Krisztus példázatai*, 29. old.

A Krisztus és Sátán közötti küzdelemben a Megváltó földi szolgálata során a nagy csaló jelleme lelepleződött. Semmi sem téphette volna ki erősebben a mennyei angyalok és az egész hűséges világegyetem lakóinak szívéből a Sátán iránti szeretetet, mint hogy az ördög kegyetlen harcot indított a világ Megváltója ellen. Kihívóan követelte, hogy Jézus hódoljon meg előtte. Elbizakodott vakmerőségében felvitte Krisztust a hegycsúcsra és a templom tetejére is. Gonosz szándékát elárulta, amikor arra biztatta, hogy ugorjon le a szédítő magasból. Sátán elszánt rosszszindulattal helyről helyre üldözte a Megváltót. Azt sugallta a papoknak és a népnek, hogy utasítsák el szeretetét, és azt kiáltásák: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” Mindez megdöbbenetű és felháborította a világegyetem lakóit. A gonosz késztette arra a világot, hogy tagadja meg a Messiást. A gonoszság fejedelme minden képességét és ravaszságát felhasználta Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége bemutatja a világnak az Atya jellemét. Sátán vitatta Isten Fiának minden igényét, és emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette meg az életét. Az álbölcselet és hazugság, amellyel az ördög gátolni akarta Jézus munkáját, az engedtlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet ellen – mind mélyen gyökerező bosszúszomjából fakadtak. Az irigység és a rosszindulat visszafojtott tüze, a gyűlölet és a bosszúvágy előtört a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet. – *A nagy küzdelem*, 324–325. old.

Tanulmányozd éjjel és nappal Krisztus jellemét! Szelíd könyörülete, irántad való kifejezhetetlen és összehasonlíthatatlan szeretete késztette arra, hogy elviseljen minden szégyent, minden sértést, minden vissza-

élet és igazságtalanságot ezen a földön. Közeledj hozzá, nézd meg kezét és lábát, amit a mi bűneinkért sebeztek meg. „Békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” – *That I May Know Him*, 56. old.

Április 5., kedd: A megkísértés

Világos kijelentésünk van arról, hogy Sátán munkálkodik az engedetlenség fiaiban. Nem csak bejárása van elméjünkbe, hanem tudatos és nem tudatos befolyásuk által dolgozik, hogy másokat is ugyanabba az engedetlenségbe vonjon. Ha a gonosz angyaloknak ilyen hatalmuk van az engedetlen emberek felett, akkor milyen hatalmuk van a jó angyaloknak azok felett, akik engedelmességre igyekeznek? Amikor Jézus Krisztusba helyezük bizalmunkat, és engedelmesség által törekszünk az igazságra, akkor Isten angyalai munkálkodnak szívéinkben, hogy igazságra segítsenek... Angyalok mentek Urunk szolgálatára a megkísértés pusztájába. Mennyei angyalok vették körül Őt minden időben, amikor a sátáni támadásoknak ki volt téve. Ezek a támadások kegyetlenebbek voltak, mint amivel ember valaha is találkozott. Az emberiség jövője forgott kockán. E csatában Jézus még csak meg sem fogalmazta szavait. Arra hagyatkozott, ami „meg van írva” (Mt 4:4). Olyan teher nehezedett e harcban Krisztusra, melyet egyikünk sem fog átélni. Az élet és a sötétség fejedelme szörnyű küzdelemben találkozott, de Sátán semmilyen előnyre nem tudott szert tenni. Nem tettetett, hanem valódi kísértések voltak. Krisztus „szenvedett, maga is megkísértetvén” (Zsid 2:18). (...)

A Sátán elleni küzdelemben minden ember megkaphatja azt a segítséget, amivel Krisztus rendelkezett. Nem szükséges elbuknunk. Több mint győztesek lehetünk általa, aki szeretett minket, és életét adta értünk. „Mert áron vétettetek meg...” (1Kor 6:20) Milyen áron! Isten Fia emberként ugyanazokkal az ellenállhatatlannak látszó kísértésekkel küzdött, melyek az embereket érik – az étvágy kielégítésével; hogy magabiztosan olyan útra térjen, amelyet nem Isten választott számunkra; e világ istenének imádásával; s mindez azért, hogy az örökkévaló örömet feláldozák az élet csábító élvezetei miatt. Mindenki kísértetik, de a Biblia kije-

lenti, hogy nem kísértethetünk feljebb, mint azt elszenvedni tudnánk. Visszaverhetjük és legyőzhetjük a ravasz ellenséget. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 64–65. old.

A mindennapi életben váratlan meglepetésekkel, csalódásokkal és kísértésekkel fogsz találkozni. Mit mond a Szentírás? „Álljatok ellene az ördögnek – erős bizalommal Istenben –, és elfut tőletek. Közeledjete Istenhez, és közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:7–8) „Fogja meg erősségetemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) Nézz Jézusra mindenkor mindenütt, őszinte, szívből jövő, csendes imában fordulj hozzá, hogy megismerd, miként valósítsd meg akarátát. Amikor az elenség vízőzönként tör rád, akkor az Úr Lelke zászlót emel érted az elenség ellen. Amikor már majdnem megadod magad, elveszíted a türelmedet és önuralmadat, hogy kemény és feljelentő, hibakereső és vádoló légy, akkor itt az ideje, hogy a mennybe küldd imádat: „Ó, Istenem, segíts nekem, hogy ellenálljak a kísértésnek, hogy minden keserűséget, haragot, gonosz beszédet eltávolítsak a szívemből! Add nekem a szelídségedet, alázatosságodat, türelmedet és szeretetedet! Ne engedd, hogy megalázzam a Megváltómat! – *Boldog otthon*, 104. old.

Április 6., szerda: Zebulon és Naftali földje

Kapernaum nagyon alkalmas hely volt arra, hogy a Megváltó munkásságának központja legyen. A Damaszkuszról Jeruzsálembe és Egyiptomba, valamint a Földközi-tengerhez vezető út mentén feküdt, és nagy átmenő forgalmat bonyolított le. Számos országból haladtak át utasok a városon, s pihentek meg jártukban-keltükben. Jézus itt minden nemzetiségű, rangú emberrel találkozhatott, a gazdaggal és a hatalmassal csakúgy, mint a szegénnyel és alacsony sorsúval, akik tanításait más országokba, sok-sok otthonba elvitték. Ez ösztönözte az embereket a próféciák tanulmányozására; a figyelem a Megváltóra irányult, küldetése feltárult a világ előtt. – *Jézus élete*, 145. old.

Tartózkodj attól, hogy másokra haragudj vagy megvesd őket, bármilyen erős kísértést érzel is erre. A tiszteletet illedelmességgel és tisztelet-

tel lehet kiérdemelni. Légy illedelmes mindenkivel! Őket Krisztus vére váltotta meg. Ha jellemedben az Üdvözítőt utánozod, akkor nem a te személyes hatásod, hanem Isten melletted álló angyalainak befolyása éri őket. Ők megérintik azok szívét, akikkel kapcsolatba kerülsz és beszélgetsz. – *In Heavenly Places*, 296. old.

Április 7., csütörtök: A halászok elhívása

Eljött az ideje, hogy a Jézussal szoros kapcsolatban levő tanítványok közvetlenebbül vegyék ki részüket Uruk tevékenységéből, hogy a hatalmas tömegek, mint pásztor nélküli juhok, gondozás nélkül ne maradjanak. A tanítványok egy része szolgálata kezdetén csatlakozott a Mesterhez, s a tizenkettő közül csaknem valamennyien olyan kapcsolatban álltak egymással, mintha Krisztus családjának tagjai lennének. Ennek dacára őket is félrevezette a rabbik tanítása, osztoztak a földi birodalom általános várásában, ők sem értették meg Jézus magatartását. (...) Mielőtt a tanítványok készen álltak arra a szent megbízatásra, mely Krisztus mennybemenetele után várt rájuk, előbb komoly nevelőmunkát kellett elvégeznie bennük. Ennek ellenére a Megváltó szeretete már most mély visszhangot keltett azokban, akiket tanítani és nevelni lehetett az Úr nagy és fontos műve számára. Most már jó ideje vele voltak, hogy Jézus megkezdje küldetésének isteni jellegébe vetett hitük megalapozását. Azonkívül a nép is elég bizonyítékot látott már az Üdvözítő kétségbevonhatatlan hatalmára. Így készen állt az út, hogy nyíltan hirdesse országának elveit, megértetve velük Isten országának valódi arculatát. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 5. old.

Az Istennek odaszentelt élet nem egy tudatlan, tanulatlan élet. Sokan a tanulás ellen szólnak, mivel Jézus tudatlan halászokat választott ki az evangélium prédikálására. Ők azt állítják, hogy a Messiás jobban kedvelte a műveletlen embereket. Azonban nagyon sok tanult, művelt főember is hitt Krisztus tanításainak. Ha nem féltek volna engedelmeskedni lelkiismeretüknek, akkor követték volna. Képességeiket Jézus elfogadta és az Ő szolgálatába állította volna, ha ők ezt felajánlották volna neki. Azonban nekik nem volt elegendő erkölcsi erejük a szigorú papok és az

irigy vezetők előtt elfogadni a Megváltót és az alázatos galileaiával való kapcsolatuk által veszélyeztetni hírnevüket.

Aki mindenki szívét ismeri, megértette viselkedésüket. Mivel a tanultak és műveltek nem voltak hajlandóak elvégezni a munkát, amelyhez lett volna felkészültségük, így Jézus engedelmes, hűséges embereket választott akaratának teljesítésére. Egyszerű, szerény személyeket hívott el, velük együtt járt és felkészítette őket, hogy az Ő mennybe menetele után is folytassák nagy munkáját a földön.

Krisztus volt a világ Világossága, minden ismeret Forrása. Ő fel tudta készíteni a tanulatlan halászokat, hogy teljesítsék a nagy feladatot, amit rájuk bízott. – *Tanácsok szülőknek, nevelőknek és tanulóknak*, 511–512. old.

Az első, amit tennünk kell, az a szívünkkel kapcsolatos. Gyakorlatba kellene ültessük a reform valódi alapelveit. Szívünk legyen megtért és megszentelt, máskülönben nincs kapcsolatunk Krisztussal. Ameddig szívünk megosztott, soha, de soha nem leszünk készen hasznosan élni ebben az életben vagy a következőben. Intelligens lényként mindeneke előtt álljunk meg és gondolkodjunk el, keressük Isten országát és az Ő feddhetetlenségét. A legjobb, amit tehetünk, hogy komolyan és őszintén elgondolkodjunk, ha szeretnénk befektetni a szükséges erőfeszítést, hogy felkaroljuk a keresztény reménységet, és biztosítsuk magunknak a mennyet. Ha arra a következtetésre jutunk, hogy szeretnénk ezt megtenni Krisztus kegyelme által, akkor a kérdés a következő: Mit kellene kiiktatnunk az életünkből, hogy ne botránkozzunk meg? – *Istennel ma*, 48. old.

Április 8., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 71. fejezet: „A szolgák szolgája”

3. tanulmány

A Hegyi Beszéd

Április 9., szombat délután

Krisztus nem elvont elméletekkel, hanem a jellem fejlődéséhez, az istenismeret képességének növeléséhez és a jótétemény erejének nagyobbításához szükséges lényeges dolgokkal foglalkozott. Ő azokról az igazságokról beszélt, amelyek a mindennapi viselkedésünkhöz tartoznak, és amelyek kapcsolatban tartanak az örökkévalósággal.

Ahelyett, hogy Istenről, az Igéről vagy az Ő munkájáról alkotott elméletei felé irányította volna az emberek figyelmét, megtanította nekik, hogy rátekintsenek munkájában, Igéjében és gondviselésében. Elméjüket kapcsolatba hozta a végtelenség gondolataival.

A nép csodálattal hallgatta tanításait (Mt 7:28), mert szavaiból erő származott (Mt 4:32). Egészen addig még senki nem beszélt ilyen erővel és hatalommal, még senki nem ébresztette így fel a gondolkodást, az akaratot, a test, az elme és a lélek minden képességét. – *Lift Him Up*, 177. old.

Jézus tanításai gyökeresen különböztek a tanult írástudók tanításaitól. Ők azt állították, hogy magyarázzák mind az írott, mind a hagyományos törvényt. Azonban a tanításról szóló bemutatásuk arra utalt, hogy a szent szavak elveiben nem láttak erőt. Nem hoztak semmi újat, és nem mondtak olyan szavakat, amelyek választ adhattak volna a lélek keresésére. Nem kínáltak fel táplálékot a kiéhezett juhoknak és bárányoknak. Szokásuk volt a törvény komorabb részeinél időzni, ennek a gondolkodásmódnak az eredményeképpen pedig egyszerűen csak képtelenséget mormoltak, melyeket sem a tanultak, sem a közemberek nem értettek meg.

Az Úr Jézus Krisztus eljött, hogy felfedje a világnak a mennyei igazságot. Űgy tanított, mint akinek ereje van. Űgy beszélt, mint soha senki. Szavaiban nem volt tétovázás, sem a kétely leghalványabb árnyéka. Űgy beszélt, mint aki a bemutatott téma minden apró részletét érti. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 236–237. old.

Az Úr Jézus magára öltötte az emberi természetet, hogy közvetlenül, közbenjáró nélkül vehesse fel a kapcsolatot az emberrel. Ű az igazság átalakító befolyása alá vonja teremtményeit, hogy ahol vannak, ott keresi meg őket. Az Atya megtalálja a szív felé vezető utat, biztosít kedvességéről és bizalmáról, mindenkivel azt érezteti, hogy teljes mértékben azonosul természetükkel és foglalatosságukkal. Egyszerűen mutatta be az igazságot, mégis milyen erővel és méltósággal bírt. Milyen tanító volt a mi Urunk, Jézus Krisztus! Milyen kedvesen bánt az igazság minden őszinte kutatójával, hogy megnyerje bizalmukat és helyet találjon szívükben! – *Bizonyságtételek a lelkészeknek és az evangélium szolgálóinak*, 190. old.

Lelki szépségünknek naponta kell növekednie. Az isteni minta utánzására való igyekezetünkben gyakran el fogunk bukni. Gyengeségeink és hibáink miatt sokszor le kell még ereszkednünk, hogy Jézus lábánál sírjunk. De nem kell elbátortalanodnunk! Imádkozzunk még lelkesebben, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk meg újra, immár nagyobb állhatatossággal, felnőni az Úr hasonlatosságára. Ne saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bízunk! Dicsérjük Istent, aki a mi Istenünk és ábrázatunknak épsége. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 217. old.

Április 10., vasárnap: Alapelvek és normák

Sóvárogj a Mester dicsőítésére! Csiszold jellemed minden kedvező vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énőkh is az Úr tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énőkhok. Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okozz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse a bűneidet! Ezt mondja:

„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Ezt ne felejtsd el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz – Megváltódat dicsóítva, az ellenségnek pedig csalódást okozva – győzelmet kovácsolni a kudarcból. A Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amelyet ebből a világból vihetünk az elkövetkezendőbe. Azok, akik ezen a földön Jézus iskolájába járnak, mindazt magukkal viszik a mennybe, amit tőle tanultak. A mennyben is állandóan fejlődni fogunk. Milyen fontos tehát, hogy ebben az életben miként alakul a jellemünk! A mennyei lények mindazokat segítik, akik szilárd hittel törekszenek tökéletes jellemre, hogy cselekedeteik is tökéletesek legyenek. A Megváltó mindegyiküknek mondja: jobb kezed felől vagyok, és megsegítetek! Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent képes megcselekedni. Amit az Úr parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére. – *Krisztus példázatai*, 153–154. old.

Krisztus minden tanításával megpróbálta bevésni hallgatósága elméjébe és szívébe a feddhetetlenség alapjául szolgáló elveket. Megtanította őket, hogy amennyiben szeretnék megtartani a menny parancsolatait, az Isten és embertársaik iránti szeretetnek mindennapi életükben is meg kell nyilvánulnia. Megpróbálta beültetni szívükbe azt a szeretetet, amellyel Ő szerette az embereket. Így elvetette az igazság magvait, melyek termése a jellem szépsége és szentsége. A szent befolyás nem csak addig nyilvánul meg, ameddig tart a kegyelemidő. Eredményei az egész örökkévalóságon át érezhetőek lesznek. Megszenteli a cselekedeteket, és megtisztít mindent, amivel kapcsolatba kerül.

Miután leült a hegyen a tanítványokkal, nagy sokaságtól körülvéve (...), „megnyitván száját, tanította őket, mondván: Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa” (Mt 5:2–3).

Akikről itt beszél, azok nem fellengzős civakodók, hanem elégedettek a helyzetükkel és életkörülményeikkel. Nem táplálnak olyan érzéseket, hogy jobb sorsot érdemelnének, mint amivel a Gondviselés megáldotta őket, hanem hálásak minden áldásért. Minden büszke gondolat és minden önfelmagasztaló érzés hiányzik a szívükből. – *Reflecting Christ*, 61. old.

Április 11., hétfő: Szembenáll-e a Hegyi Beszéd a törvénnyel?

Jézus elutasításával a zsidók saját hitüket tagadták meg. Ugyanakkor a Krisztus hitét valló, de a törvényt elutasító keresztény világ is a megtevedt zsidókhoz hasonló hibát követ el. Akik azt vallják, hogy az Üdvözítővel járnak, és beléhelyezik reményüket, de közben ítéletet mondanak az erkölcsi törvény és a próféciaik felett, nincsenek biztonságosabb helyzetben a hitetlen zsidóknál. Nem képesek értelmesen bűnbánatra indítani a bűnösöket, mert nem tudják helyesen elmagyarázni, hogy mit kell megbánniuk. A megfeddett, bűnei elhagyására buzdított bűnös joggal kérdezi: „Mi a bűn?” Az Isten törvényét tisztelők azt válaszolhatják, hogy a „bűn pedig a törvénytelenység”. Ennek megerősítésére mondja Pál apostol, hogy a törvény által ismerte meg a bűnt. Csak azok tudják elmagyarázni az engesztelő áldozat jellegét, akik felismerik az erkölcsi törvény által előírt kötelezettségeket. Krisztus azért jött, hogy közbenjáró legyen Isten és ember között, hogy eggyé tegye őket azáltal, hogy a törvényhez való hűségre készíteti őket. A törvénynek nem volt ereje ahhoz, hogy megbocsásson az ellene vétkezőknek. Egyedül Jézus tudta megfizetni a bűnös tartozását. Ennek ténye azonban nem jogosítja fel a bűnbánó bűnöst arra, hogy továbbra is vétkezzen Isten törvénye ellen. Ellenkezőleg, immár a törvény iránti engedelmisségben kell járnia. Isten törvénye már a teremtés előtt létezett, különben Ádám nem vétkezhetett volna. Ádám törvényszegése után a törvény alapelvei nem változtak meg, csak úgy szerveződtek és olyan kifejezést nyertek, hogy megfeleljenek az elbukott állapotában lévő ember szükségleteinek. Az Atyjával tanácskozó Krisztus intézményesítette az áldozati rendszert, hogy a halál, ahelyett hogy azonnal lecsap a bűnösre, átruházható legyen egy másik áldozatra, ami Isten Fia nagy és tökéletes áldozatának előképe. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 151–152. old.

Az Atya az Ő Fiának felbecsülhetetlen adományozása által körülvette a földet kegyelmi légkörével, amely oly valóságos, mint az a légkör, mely a földet övezi. Mindazok, akik ezt az életadó levegőt választják, Krisztus Jézusban érett férfiakká és nőkké növekednek. Amint a virágok a nap felé fordulnak, hogy mindent megvilágító sugarai szépségüket és arányosságukat tökéletesítsék, hasonlóképpen kell nekünk is az

igazság Napja felé fordulni, hogy ránk ragyogjon a mennyei fény, és jellemünk hasonlónvá legyen Krisztushoz. Jézus is erre tanít bennünket, mikor mondja: „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Mképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok... mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:4–5) – *Jézushoz vezető út*, 33. old.

A kegyelem Isten tulajdonsága, amit arra érdemtelen emberi lények iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. – *A nagy Orvos lányomán*, 77. old.

Április 12., kedd: Az írástudók és a farizeusok igazsága

Az írástudók saját igazságukat útlevélnek tekintették a mennybe – ám ezt Jézus elégtelennek és értéktelennek nyilvánította. A farizeusi jogosság külső ceremóniákból és az igazság elméleti ismeretéből állt. A rabbik azt állították, hogy saját erőfeszítésükkel tartják meg a törvényt, és ezáltal szentekké váltak, ámde cselekedeteik leválasztották az igazságot a vallástól. Kínos pontossággal tartották be a rituális szolgálatokat, ezzel szemben életük erkölcstelen és kiábrándító volt. Úgynevezett igazságuk sohasem érhetett föl a mennybe. Krisztus idejében az volt az ember legnagyobb becsapása, hogy az igazság pusztja igelése már jogosultságot jelentett az üdvösségre. Az emberiség tapasztalhatta, hogy az igazság elméleti ismerete elégtelennek bizonyult a lélek megmentéséhez, és nem termi meg az igazság gyümölcsseit. A teológiai igazság iránti buzgó „tisztelet” gyakran együtt jár a valódi igazság gyűlöletével. A történelem legsötétebb fejezetei tele vannak vakbuzgó valóságos emberek bűncselekményeivel. A farizeusok Ábrahám gyermekeinek mondták magukat, dicsekedtek az isteni kijelentések birtoklásával. Ezek az előjogok azonban nem védték meg őket az önzéstől, a rosszulattól, a haszonleséstől, a legnagyobb képmutatástól. Azt hitték, hogy

ők a világ legvallásosabb emberei, ezzel szemben „igazhitúségük” az Úr megfeszítéséhez vezetett. – *Jézus élete*, 185. old.

Krisztus tanítványainak másféle életszentséget kell megszerezniük, ha be akarnak jutni a mennyek országába. Isten az Ő Fiában a törvény tökéletes megszentelődését ajánlja föl. Ha teljesen megnyitnák szívüket az Üdvözítő befogadására, maga az Atya élete, szeretete élne bennük, az Ő képmására alakítva őket. Így a Mindenható ingyen ajándéka által annak a megszentelődésnek lennének birtokában, melyet a törvény követel. (...)

Jézus tovább fejtegette a törvény kérdését, hogy megmutassa hallgatóinak, mit jelent megtartani Isten parancsait: hogy a törvény megtartása nem más, mint Krisztus jellemének bennünk való létrehozása. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 33. old.

Amikor Krisztustól – földi szolgálata idején – megkérdezte egy törvénytudó: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22:36–40) A próféták és a Mester e világos kijelentéseit úgy kell fogadnunk, mint Isten szavát, amely mindenkinek szól. Ragadjunk meg minden alkalmat a terheket hordozók és a lesújtottak iránti irgalmasságra, a szerető gondoskodásra és a keresztyén szívességre! Ha nem tudunk többet tenni, öntsünk bátorságot és reményt azokba, akik nem ismerik Istent, és akiket nagyon könnyen megközelíthetünk együttérzéssel és szeretettel. – *Próféták és királyok*, 146. old.

Április 13., szerda: Isten országának alapelvei

„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Mélyen érintettek ezek a szavak! De meg kell értenünk a valódi értelmüket. Ha mi ennek a parancsnak engedelmeskedve képviselnénk az Úr Jézus jellemét, akkor nagy változások következnenek be azok életében,

akik a rosszat cselekszik. Számos lélek meggyőződne bűnösségéről, és befolyásunknak köszönhetően megtérne, ha visszautasítanánk a Sátán eszközeinek bűvkörében lévő rossz cselekedeteivel szemben érzett ellenségességünket. Imádkozunk határozottan, és dolgozzunk az Úr oldalán. Mindenben, ami megkeményíti a lelket, álljunk ellen a gonosznak, és ne bántalmazzuk azokat, akik rosszat tesznek.

Mutassuk be napról napra az Úr Jézus nagy szeretetét, szeressük ellenségeinket, ahogyan Jézus is tette. Ha szeretnénk Isten kegyelmét képviselni, el kell távolítanunk a gyűlölet erőteljes érzését, és akkor sok szívben fellángolna a valódi szeretet. Az eddigieknél sokkal több megtérésnek lehetnénk tanúi. Igaz, hogy tennünk kell valamit ennek érdekében. – *Orvosi missziómunka*, 254. old.

Krisztus mondta: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5:48) Ő a mi példaképünk. Földi élete során mindig kedves és szelíd volt. Befolyása mindig jó illatot árasztott, mivel tökéletes szeretet lakozott benne. Soha nem volt mogorva vagy megközelíthetetlen, soha nem kötött alkut a gonosszal, hogy valaki kegyeit elnyerje. Ha az Ő feddhetetlenségével rendelkezünk, akkor hozzá hasonlónak válunk szelídségben, türelemben, önzetlen szeretetben. Ha az Ő jelenlétének fényességében állunk, vajon ne hagyjuk, hogy az Ő kegyelme felolvasszon bennünket? – *In Heavenly Places*, 31. old.

A keresztény jellem eszménye a Krisztushoz való hasonlóság. Ahogy az ember Fia tökéletes volt az Ő életében, ugyanúgy követőinek is tökéletesnek kell lenniük életük során. Jézus mindenben testvéreihez hasonló lett. Emberi testet öltött, a miénkhez hasonlót. Éhes volt, szomjas, és elfáradt. Táplálékkal tartotta fenn életét, és alvással üdítette fel a testét. Osztozott az ember sorsában. Mindezek ellenére Ő Isten büntetlen Fia volt. A testet öltött Isten. Magunkévá kell tennünk az Ő jellemét. – *Reflecting Christ*, 24. old.

Minél bensőbb érintkezésbe lépünk Jézussal, annál nyilvánvalóbb lesz saját bűnös lényünk; látásunk megtisztul, felismerjük fogyatkozásainkat az Ő tökéletes jellemének éles ellentétéként. Ez a legfőbb bizo-

nyítéka annak, hogy Sátán csalásai elvesztették erejüket, és felébredt bennünk Isten Lelkének éltető ereje. Krisztus iránti mély szeretet nem lakhat oly szívben, amely még nem ébredt bűnös voltának tudatára. A Jézus kegyelme által megújított szív csodálni fogja az Ő szent jellemét. Ha még nem döbbsentünk rá saját erkölcsi gyengénkre, ez a legvilágosabban bizonyítja, hogy még nem ismerjük Krisztust az Ő tökéletességében. (...)

Bűnös voltunk felismerése ellenállhatatlanul hozzá hajt bennünket, akinél bocsánatot nyerhetünk; és ha szívünk tehetetlenségében hozzá vágyakozik, Ő hatalmasan megnyilatkozik. Minél inkább úz bűneink tudata felé és Isten Igéjéhez, annál magasztosabbnak látjuk jellemét, és annál tökéletesebben tükrözzük vissza az Ő képét. – *Jézushoz vezető út*, 31–32. old.

Április 14., csütörtök: A mennyei Ige befogadása

Az igazgyöngy jelenti Krisztus felbecsülhetetlen értékét, ugyanúgy, mint a földben elrejtett kincs. Jézusban mindent meglelünk, amire ebben az életben szükségünk van és mindent, ami örömmel tölt el az eljövendő világban. Nem elegendő a föld minden pénze a békesség, a nyugalom és a szeretet ajándékának megszerzésére. Ezeket az ajándékokat a Krisztusba vetett hit által nyerhetjük el. Nem vásárolhatjuk meg Istentől, nincs mivel ezt megtennünk. Az Atya értékrendjében mi állunk az első helyen, mivel elménket, lelkünket és testünket is az Ő Fiának élete váltotta meg. (...)

Akkor mi jelenti az örök kincs megvásárlását? Egyszerűen visszaadjuk Jézusnak, ami az övé, és hit által befogadjuk Őt a szívünkbe. Együttműködünk Istennel, Krisztussal együtt hordjuk az igát, hordozzuk az Ő terheit. (...)

Jézus kegyelme által erőssé és éretté válhatunk, hogy habár most tökéletlenek vagyunk, elérjük a teljességet benne. Mi elzalogosítottuk magunkat Sátánnak, de a Megváltó eljött, hogy kiváltson és megmentsen bennünket. Mi semmit nem vásárolhatunk az Úrtól. Csak Istennek a Krisztusban adott ingyen ajándéka: a kegyelem által üdvözülhetünk. – *That I May Know Him*, 83. old.

Isten hitvalló, választott népe közül sokan annyira a világhoz szabják magukat, hogy lehetetlen felismerni különleges jellegüket, s nehéz különbséget tenni azok között, akik a mennyet szolgálják, és akik nem szolgálják őt. Az Atya hatalmasan síkra szállna népéért, ha eltávolodnának a világtól, és elválnának tőlük. Ha hagynák, hogy az Úr vezesse őket, az egész földön hírnevet szerezne nekik. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 66. old.

A menny gyermekei akkor bölcsek, ha csakis a felülről származó bölcsességben bíznak, és nem lesz más erejük, csak az Istentől származó. Ha az Úrral szeretnénk egyesülni, ha benne kívánunk lakozni, feltétlenül el kell különülnünk a világ barátságától és szellemétől. Erőnk és jólétünk abból fakad, ha kapcsolatban állunk az Úrral, ha kiválaszt és elfogad minket. Nem állhat fenn egység a világosság és a sötétség között. Isten azt akarja, hogy népe világtól elkülönült, rendkívüli nép legyen, a megszentelődés élő példái, hogy felvilágosítsák, meggyőzzék vagy elítéljék a világot, attól függően, hogy a világiak mint fogadják a felkínált világosságot. Az értelem elé tárt igazság, a lélekre sugárzó fény, ha elhanyagolják, ha hátat fordítanak neki, el fogja ítélni, kárhozthatni fogja az embert. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 364–365. old.

Április 15., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 31. fejezet: „A Hegyibeszéd”

4. tanulmány

„Kelj fel és járj!” – Hit és gyógyítás

Április 16., szombat délután

Az elhaló test meggyógyításához nem kevesebb, mint teremtő erő kellett. Ugyanaz a hang, ami életre szólította a föld porából teremtett embert, életre hívta a haldokló gutaütöttet is. Ugyanaz az erő, ami megelevenítette a testét, megújította a szívét is. Aki a teremtéskor „szólt és meglett”, aki „parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9), életet hirdetett a vétkeiben és bűneiben halott léleknek is. A test meggyógyítása tanúskodott arról a hatalomról, amely megújította a szívét is. Krisztus felszólította a gutaütöttet, hogy keljen fel és járjon, „hogya... megtudjátok – mondta –, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani”. A gutaütött megtalálta Jézusban mind lelkének, mind testének gyógyulását. Lelkileg kellett meggyógyulnia, mielőtt értékelni tudta testi egészségét. A gutaütött testének meggyógyítása előtt lelkiismeretén kellett könnyíteni és lelkét a bűntől megtisztítani. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk ezt a leckét. A fizikai betegségtől szenvedők ezrei sóvárognak ma – a gutaütöthöz hasonlóan – erre az üzenetre: „Megbocsáttattak a te bűneid.” Betegségük oka a bűntéher a maga nyugtalanságával és kielégítetlen vágyaival. Csak akkor könnyebbülhetnek meg, ha a lélek Orvosához fordulnak. Az a békesség, amit csakis Ő adhat, megeleveníti a lelküket, és meggyógyítja a testüket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 33–34. old.

Krisztus elfogadásával az ember értékessé válik. Az Ő áldozata életet és világot hoz mindazoknak, akik személyes Megváltójuknak tekintik az Üdvözítőt. Isten szeretete szétárad Jézus Krisztuson keresztül az Ő teste minden tagjának szívében, s magával viszi az Atya törvényének életerejét. Ekképpen Isten az emberrel, az ember pedig Istennel lakozhat. Pál azt mondta: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek

pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2:20) Az ember örök életet nyerhet, ha hit által egyé válik a Megváltóval. Isten a Fiához hasonlóan szereti azokat, akiket Jézus megvált. Micsoda gondolat! Szeretheti-e az Úr a bűnöst úgy, mint saját Fiát? – Igen! Ezt Krisztus mondta, és Ő komolyan is gondolja, amit mond. Minden törekvésünket meg fogja áldani, ha élő hit által ígéreteibe kapaszkodunk, és beléhelyezzük bizalmunkat. Tekintsetek rá és éltek! Mindazok, aki engedelmeskednek Istennek, benne foglaltatnak Krisztus Atyjához intézett imájába: „Megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen öbennük, amellyel engem szerettél, és én is öbennük legyek.” (Jn 17:26) Csodálatos igazság! Túl mély ahhoz, hogy az emberi természet felfoghatná! – *Szemelvények*, 1. kötet, 194–195. old.

Április 17., vasárnap: Az érinthetetlen megérintése

A vidéken, ahol Krisztus szolgált, sok ilyen beteg volt, s ők is hallották a híreket működéséről, és ezek reménysugarat nyújtottak számukra. Elizeus próféta ideje óta azonban nem történt meg, hogy valaki, akin a betegség elhatalmasodott, megtisztult volna. Nem merték várni, hogy Jézus olyasmit cselekedjen értük, amit még senkiért sem tett. Mégis volt valaki, akinek a szívében megfogant a hit. De ez az ember nem tudta, hogyan juthatna Jézushoz. Egy olyan kirekesztett, mint ő, aki nem érintkezhet embertársaival, hogyan is jelenhetne meg a Gyógyító előtt? Az is kérdéses, vajon Krisztus meggyógyítja-e. Vajon leereszkedik, figyelemre méltat egy olyan embert, akiről azt tartották, hogy Isten ítéletétől szenved? Nem mond-e átkot rá, mint a farizeusok, sőt, még az orvosok is, s nem figyelmezteti-e, hogy tűnjön el az emberlakta vidékről? Végiggondolta, amit Jézusról hallott. Senkit sem utasított el, aki segítségét kérte. Ez a nyomorult ember elhatározta, hogy megkeresi a Megváltót. Bár a városokból ki volt zárva, de lehetséges, hogy Jézus útjába kerülhet valamelyik hegyi út mentén, vagy rátalál, amint a városon kívül tanít. Nehézségek tornyosultak előtte, de ez volt az egyetlen reménye. (...)

Rossz ránézni. A betegség félelmetesen mardossa, bomló teste rettenetes látvány. Az emberek, ahogy rátekintenek, szörnyülködve elhátrálnak. A félelemtől, hogy érintkezésbe kerülhetnek vele, a tömeg egymás hegyén-hátán menekül. Van, aki megpróbálja megakadályozni, hogy a leprás Jézushoz közeledjen, de hiába. Ő se nem lát, se nem hall. Az elriasztó kifejezésekre füle süket marad. Csak Isten Fiát látja, csak az Ő hangját hallja, aki életet ad a haldoklónak. Utat tör Jézushoz, lábához veti magát, és így kiált: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.” (Mt 8:2) – *Jézus élete*, 152–153. old.

Egyes esetekben Jézus nem azonnal árasztotta a kért áldást a hozzá forduló betegre. De a leprás abban a pillanatban meggyógyult, mihelyt kérte. Lehet, hogy földi áldásokért mondott imáinkra késik a válasz, vagy Isten valami mást ad, mint amit kérünk, de ez nem így van, mikor a bűntől való szabadulásért könyörgünk. Az Úr meg akar gyógyítani a bűnből, hogy gyermekeivé formáljon és képessé tegyen bennünket a szent életre. Krisztus önmagát adta „a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4). „Ez az a bizodalom, amellyel őhozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: és ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk őtőle.” (1Jn 5:14–15) Jézus rátekintett a csüggedtekre, a fájó szívűekre, a reményvesztettekre és azokra, akik földi örömmel próbálták elnémítani a lélek sóvárgását. Meghívta őket, hogy nála nyugalmat találjanak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 30. old.

Április 18., hétfő: A római százados és a Messiás

Krisztus a zsidók és pogányok között fennálló válaszfal ledöntését már földi tanítói tisztsége közben megkezdte. Minden ember számára üdvöt hirdetett. Zsidó létére nyíltan érintkezett Samária lakóival, amivel megdöntötte a farizeusi szokásokat ezen megvetett néppel szemben. Együtt aludt velük házukban, asztalukról étkezett, és utcáikon tanított. Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat le kell dönteni.

Azt tanította, hogy a „pogányok örökösársak” a zsidókkal, és „részei az ő ígéreteinek a Krisztus Jézusban az evangélium által” (Ef 2:14; 3:6). Ez az igazság részben már akkor megnyilvánult, amikor a Mester a kapernaumi százados hitét megjutalmazta, vagy amikor hirdette az evangéliumot Sikár lakosságának. Még világosabbá vált, amikor föníciai látogatása alkalmával a kananeus asszony lányát meggyógyította. A tanítványok ezekből a tapasztalatokból ismerték fel, hogy sokan szomjúhozzák az igazság világosságát azok közül, akiket ők méltatlannak tartottak az üdvösségre. Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs fajkülönség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. – *Az apostolok története*, 13. old.

Isten döntés képességével ruházott fel minket, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk megváltoztatni a szívünket; nem tudjuk gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Képtelenek vagyunk önmagunkat megtisztítani, a menny szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy az Úrnak fogunk szolgálni, átadhatjuk neki akaratainkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül. Az akarat helyes gyakorlása által életünk gyökeresen megváltozhat. Ha átengedjük akaratainkat Jézusnak, a mennyel lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatossághoz. A tiszta és nemes élet – az étvágy, a bűnös kívánság feletti győzelem élete – lehetséges mindazok számára, akik gyenge, ingatag emberi akarataikat egyéltik Isten mindenható, rendíthetetlen akaratával. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 85. old.

Amit meg kell értened, az az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élsz-e azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és nem szeretheted saját erődből Istent, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod neki aka-

ratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, és gondolataid összhangban lesznek vele. – *Jézushoz vezető út*, 23. old.

Április 19., kedd: A démonok és a disznócsorda

A bűn tönkretette a békességünket. Nem találhatunk nyugalmat, ameddig énünk uralkodik rajtunk. Egyetlen ember sem rendelkezik olyan erővel, hogy féken tarthassa a szív nyomasztó szenvedélyeit. Ennél a fejezetnél ugyanolyan tehetetlenek vagyunk, mint a tanítványok a dühöngő vihar közepette. Azonban aki lecsendesítette a tomboló galileai hullámokat, nyugalmat hoz a lélekbe. Bármilyen ádáz legyen is a vihar, akik Krisztushoz fordulva így kiáltanak: „Uram, ments meg!” – szabadulást nyernek. Kegyelme megbékélteti a lelket Istennel, elcsendesíti az emberi szenvedélyek küzdelmét, és a szív nyugalmat lel az Ő szeretetében. (...) „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) „Lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.” (Ésa 32:17)

Bárki, aki beleegyezik, hogy lemondjon a bűnről, és megnyissa szívét Krisztus szeretetének, részesévé válik ennek a mennyei békének. Nem létezik a békesség más alapja ezen kívül. Ha befogadjuk azt szívünkbe, Krisztus kegyelme meghódítja az ellenségeskedést, elcsitítja a harcokat, és szeretettel tölti be a lelket. Akinek békessége van Istennel és embertársaival, nem lehet boldogtalanná tenni. Többé nem él szívében irigység, a gyanúsítgatások nem találnak ott helyet, és nem jelenik meg gyűlölet. Az Istennel összhangban élő szív részese a mennyei békének, és mindenhol áldott befolyását árasztja. A békesség lelkülete a hajnal harmatjához hasonlóan telepszik meg az emberi harcoktól megfáradt és felzaklatott szíven. – *In Heavenly Places*, 35. old.

A valódi keresztény az ég felé nyitja lelki ablakait. Közösségben él Krisztussal. Akaratát alárendeli a menny akaratának. Leghőbb vágya, hogy egyre hasonlóbba váljon Jézushoz. (...)

Arra hívtunk, hogy komolyan és fáradhatatlanul harcoljunk Isten velünk kapcsolatos eszményének az eléréséért. Ez nem vezeklés, hanem a valódi boldogság elérésének egyedüli eszköze. Csak úgy lehet miénk a béke és az öröm, ha élő kapcsolatban maradunk vele, aki életét adta értünk, meghalt, hogy mi élhessünk és él, hogy egyesítse erejét azok erőfeszítéseivel, akik a győzelemre törekednek. – *Istennel ma*, 145. old.

A boldogság keresői közül sokaknak csalódnuk kell, mivel nem a megfelelő helyen keresik, eltúrik magukban bűnös természetüket és önző érzelmeiket. Az élet apró kötelességeinek, a kedvesség és illem kis tetteinek elhanyagolásával áthágják azokat az elveket, amelyekről boldogságuk függ. A valódi boldogság nem az én kielégítésében, hanem kötelességeink elvégzésében lelhető fel. Isten azt akarja, hogy az ember boldog legyen, ezért adta neki a törvényt, hogy annak engedelmességgel öröme legyen a családban és azon kívül. Ameddig az ember határozottan ragaszkodik erkölcsi integritásához, hű marad elveihez, és uralkodik minden erején, addig nem lehet boldogtalan. Ha a szőlővesszők Istenhez kapcsolódnak, a szív megtelik békességgel, boldogsággal, a lélek pedig a hitetlenség és az erkölcstelenség közepette is üde marad. – *Krisztushoz hasonlónak*, 305. old.

Április 20., szerda: Kelj fel és járj!

Sokan azok közül, akik Krisztus segítségét kérték, saját maguk okozták betegségüket. Jézus mégsem fordult el tőlük. Amikor Krisztus ereje átjárta a betegeket, felismerték bűneiket, és sokan nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is meggyógyultak. Köztük volt a kapernaumi gutaütött is. Már nem is remélte, hogy meggyógyul, akárcsak a bélpoklos. Betegsége bűnös életének következménye volt, és szenvedését a büntudat is súlyosbította. Hiába könyörgött a farizeusoknak és az orvosoknak, hogy könyönytessen rajta. Gyógyíthatatlannak mondták ki, bűnösnek ítélték, és kijelentették, hogy Isten haragja miatt meg fog halni. A gutaütött kétségbe volt esve. Ám hallott Jézus cselekedeteiről. Mások, olyan bűnösök, tehetetlenek, mint amilyen ő is, meggyógyultak, és kezdte elhinni, hogy ő is meggyógyulhat, ha elviszik a Megváltóhoz. Reménye azonban alábbhagyott, amikor eszébe jutott, hogy mitől beteg; ám mégsem tett le teljesen a

gyógyulás lehetőségéről. Mélységesen vágyott arra, hogy letehesse bűneinek terhét. Nagyon szeretett volna Jézussal találkozni, bűnei bocsánatáról megbizonyosodni és a mennyei megbékülni. Ezután szívesen élne tovább vagy meghalna, ahogy Isten akarja. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 32. old.

Még a magukat Jézus követőinek vallóknak is különösen nehéz úgy megbocsátani, ahogy Ő bocsát meg nekünk. A megbocsátás valódi lelkületét annyira keveset gyakoroljuk, az Üdvözítő kérését pedig olyan sokféleképpen magyarázzuk, hogy szem elől tévesztjük erejét és szépségét. Isten hatalmas irgalmáról és az Ő jóságáról alkotott véleményünk nagyon bizonytalan. Ő könyörületes, kegyelmes és ingyen megbocsát, amikor valóban megbánjuk bűneinket, és megvalljuk azokat. – *That I May Know Him*, 238. old.

Az Úr jó és méltó a dicséretre. Tanuljuk meg dicsőíteni Őt hangunkkal, és tudatosítsuk, hogy mindig kiváló társaságban vagyunk, Istennel és az Ő Fiával, Jézussal. Mi látványossága lettünk az el nem bukott világoknak, az angyaloknak és embertársainknak. Ennek tudatosítása arra készítet, hogy menjünk oda, ahová az Úr vezet, jól megerősített, bátor szívvel felfegyverkezve.

Örködjünk imában! Ez segít megértenünk, hogy szükséges Krisztus, mennyei Vezetőnk uralma alá rendelnünk magunkat. Ő felruház a céljaink eléréséhez szükséges kitartással, az övéhez hasonló vágyakkal és késztetésekkel, józan ítélőképességgel, komoly, de jóságos gondolkodásmóddal.

Az idő túlságosan rövid ahhoz, hogy szándékosan boldogtalanná tegyük magunkat. Tápláljuk (...) a boldogság lelkületét, mert tudjuk, hogy van Megváltónk, aki szeret és megáld, ha befogadjuk Őt a szívünkbe. – *Istennel ma*, 238. old.

Április 21., csütörtök: Hadd temessék el a halottak a halottaikat!

Ő szegénnyé lett és levetkőzte önmagát. Éhes volt és gyakran szomjas is, belefáradt a napi munkába, de nem volt hová lehajtania fejét.

Sokszor, amikor az éj hideg és nedves árnyai körbefogták, a pusztá föld volt fekhelye. Mindezek ellenére megáldotta az Őt gyűlölőket. Micsoda élet! Micsoda tapasztalat! Vajon mi, akik valljuk, hogy Krisztus követői vagyunk, boldogan el tudnánk viselni a nincstelenséget és a szenvedést, ahogyan azt a mi Urunk tette, egyetlen zokszó nélkül? Kiihatjuk ezt a poharat és megkeresztelkedhetünk ezzel a keresztséggel? Ha igen, akkor részesei lehetünk az Ő dicsőségének a mennyek országában. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 107. old.

Kezdetől nem hagyta meg a földi jutalom reményét követőinek. Egynek, aki tanítványa akart lenni, megmondta: „A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.” (Mt 8:20) Ha az emberek megnyerhették volna a világot Kriszttal, tömegek esküdtek volna hűséget neki, Ő azonban nem fogadhatott el ilyen szolgálatot. A most hozzá szegődők közül sokakat a földi ország reménye vonzott. Ám a Mester nem csaphatta be őket. – *Jézus élete*, 231. old.

A farizeusok foglalkozása alapján ítélték el Mátét, Jézus azonban a szívét nézte, ami nyitva állt az igazság befogadására. Máté hallgatta a Megváltó tanítását. Isten Lelkének meggyőző ereje feltárta bűneit, segítségre vágyott Krisztustól, de mivel megszokta a rabbik megkülönböztetését, álmában sem gondolta volna, hogy a nagy Tanító észreveszi őt. Egyik nap, ahogy a vámszedő munkahelyén ült, Jézust látta közeledni. Legnagyobb megdöbbenésére a Megváltó ezekkel a szavakkal szólt hozzá: „Kövess engem!” (Mt 9:9) Máté „felkelvén követte Őt” (Mt 9:9). Nem habozott, nem kérdezősködött, nem gondolt jövedelmező foglalkozására, amelyet szegénységgel, nehézségekkel cserél el. Elég volt, hogy Jézussal lehet, hallgathatja szavát, együtt munkálkodhat vele. Így volt ez az előzőleg elhívott tanítványokkal is. Midőn Jézus megparancsolta Péternek és társainak, hogy kövessék Őt, és ők azonnal otthagyták hajóikat és hálóikat. Egyes tanítványoknak a rokonaikról kellett gondoskodniuk, ám amikor meghallották a Megváltó hívását, nem haboztak, nem kíváncsiskodtak: Miből fogok megélni; hogyan fogom eltartani a családomat? Engedelmeskedtek a hívásnak, és amikor Jézus később megkérdezte őket: „Mikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru

nélkül, volt-e valamiben fogyatkozásotok?” – és ők így válaszolhattak: „Semmiiben sem.” (Lk 22:35) – *Jézus élete*, 160. old.

Április 22., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 27. fejezet: „Megtisztíthatsz engem”

5. tanulmány

Látható és láthatatlan küzdelem

Április 23., szombat délután

Krisztus tanításai olyan természetűek, hogy a mennyei dolgok elsőbbségét hangsúlyozzák a földiekkel szemben. Ő lelki szemünk elé tárja, hogy a menny kérései a legfontosabbak. Isten parancsai mindenél feljebbvalók. Ő teljes szívünket, teljes lelkünket, minden erőnket és minden képességünket kéri. Ő szabja meg a földiek helyét, amelyek mindig alárendelődnek az örök érdekeknek.

Sátán kísértései a földi dolgokat helyezik előtérbe, mert mindent vonzónak és elragadónak mutat be, hogy elhomályosítsa a mennyei igazságok fényét és a földi kötöttségek kerüljenek az első helyre. Ez pedig olyan hatalmas erejűvé válik, hogy egyedül csak a Mindenható képes eltávolítani. Az ördögnek abból áll a tevékenysége, hogy minden érzékünket ehhez a földhöz köti. Krisztus azért jött, hogy feloldja a gonosz bűvkörét, ellensúlyozza Sátán munkáját, hogy a földiektől a mennyeiek felé irányítsa az elmét. Csak Ő törheti meg a varázst. (...)

Ha szem előtt tartjuk az örök igazságokat, szokássá válik életünkben az Úr jelenlétééről gondolkodni. Ez védőpajzsként szolgál az ellenség behatolása ellen, erőt és bizalmat kölcsönöz, és a félelem fölé emeli a lelket. A menny légkörét belelegezve már nem ennek a világnak a beteges szennyét fogjuk magunkba szívni. Nem maradunk sötét börtöncellánkban, hanem belépünk a felházba, melynek ablakai a menny felé nyílnak, és beengedik a feddhetetlenség Napjának sugarait. – *Our High Calling*, 285. old.

Mindenki elnyerheti a mennyet és elkerülheti a poklot. Az angyali seregek készen állnak, hogy a megpróbált és megkísértett lélek segítségére jöjjenek. A végtelen Isten Fia kiállta a próbát értünk. A Kálvária

keresztje mindenki számára világosan látható. Amikor elhangzik az ítélet, és átadják az elveszetteket, hogy elszenvedjék Isten iránti tiszteletlenségük és engedetlenségük büntetését, senkinek nem lesz mentsége. Senkire nézve nem szükségszerű, hogy elveszen. Mindenki maga dönti el, hogy Krisztust vagy Sátánt választja fejedelméül. Minden ember részesülhet abban a segítségben a megpróbáltatás idején, amiben Krisztusnak volt része. A kereszt a bizonyítéka annak, hogy senkinek sem szükségszerű elvesznie, és hogy minden ember számára óriási segítség áll rendelkezésre. A mi választásunk, hogy győzünk-e a sátáni seregek felett, vagy pedig erőihez csatlakozva Isten munkájának ellenlábasává válunk. – *Szemelvények*, 1. kötet, 65. old.

Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát az Úrnak, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét már Sátán irányítja. Azzal ámitja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akarátát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8:36) – *Jézus élete*, 286. old.

Április 24., vasárnap: Máté evangéliuma 11:11–12

Imáinkat jellemezze a kért dolgok elnyerésének szükségérzete és forró vágya, másképp nem találnak meghallgatásra. Ne fáradjunk bele a kérésbe, ha nem kapunk azonnal választ. Ne szűnjünk meg imádkozni. „Erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.” (Mt 11:12) Az itt említett erőszakoskodás tulajdonképpen szent elhatározásra utal, a Jákobéhoz hasonló hozzáállásra. Nem szükséges harcolnunk ahhoz, hogy erőteljes érzelmeket szüljünk, hanem nyugodtan, de kitartóan mutassuk be kéréseinket a kegyelem királyi széke előtt. A mi feladatunk megalázni lelkünket Isten előtt, megvallani bűneinket és hittel közeledni hozzá. (...)

Isten terve, hogy gondviselése és kegyelme által nyilatkoztassa ki önmagát. Imáink célja legyen Isten és nem saját személyünk dicsőítése. (...)

Titkos imában fedjük fel lelkünket Isten kutató szeme előtt. (...) Mennyire értékes a titkos imádság, melyben a lélek egyesül Urával! A titkos imát egyedül az imákat meghallgató Istennek kell hallania. Egyetlen kíváncsi fülnek sem kell átvennie a kérések terhét. Nyugodtan, de forró vágyakozással emelkedjen fel a lélek a mennyhez, és a befolyása, ami tőle árad, aki látja a titkokat, akinek a füle nyitva van a szívből jövő imádság meghallgatására, édes és tartós lesz az ember életében. Aki egyszerű hit által közösségben van Istennel, összegyűjti a mennyei fény sugarakat, melyek megerősítik és támogatják a Sátánnal vívott harcban. – *That I May Know Him*, 272. old.

Feltárhatta volna azokat a titkokat, amelyekbe csak évszázados fáradságos munkája és kutatásai által hatolhattak be az emberek. Tehetett volna javaslatokat tudományos vonalon, az idők végéig táplálékot nyújthatott volna a gondolatoknak, és serkentette volna a feltalálókat. De nem ezt tette. Semmit se szólt a kíváncsiság felébresztésére vagy az önző becsvágy felkeltésére. Nem foglalkozott elvont elméletekkel, hanem csak azzal, ami lényeges a jellem kifejlesztésére, és növeli az ember befogadó képességét. – *Előtted az élet*, 42. old.

A kezdő keresztyényeket néha elfogja a kétely. A Biblia sok olyan dolgot tartalmaz, amely érthetetlen és homályos előttünk, és Sátán ezeket használja fel, hogy általuk megingassa hitünket az Írásban mint Isten kinyilatkoztatott szavában. Kérdik: „Hogy ismerhetem fel az üdv igaz útját? Ha a Biblia igazán Isten szava, hogyan szabadulhatok meg ezektől a kétségektől és kísértésektől?” Az Örökkévaló sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit anélkül elhiggyünk, hogy elegendő bizonyítékot adna, amire hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyosság szól értelmünkhez Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ámde az Úr nem távolította el a kételkedés lehetőségét. Mert hitünknek határozott bizonyítékokon és nem feltevéseken kell alapulnia. Azoknak, akik kételkedni akarnak, lesz rá alkalmuk; de akik teljes szívből az igazságot keresik, számtalan bizonyítékot találnak hitük megszilárdítására. – *Jézushoz vezető út*, 50–51. old.

Április 25., hétfő: A sötétség határai

Egy kicsi, de határozott hívő csoportban beszélve [White testvérnő] azt mondta: „Kezdetben a munka nehezen és lassan megy. Elérkezett az idő, mikor mindenkinek fel kell vennie a terhet és hordozni kell. Menjünk előre, ha mindjárt a Vörös-tenger is van előttünk és kétoldalt megmászhatatlan hegyek. Isten velünk volt, és megáldotta fáradozásunkat. Hitben kell dolgoznunk.” „Erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.” (Mt 11:12) Imádkoznunk kell és hinnünk, hogy imáinkat meghallgatják, és azután dolgoznunk kell! A mű most kicsinek látszik, a fejlődést azonban meg kell előznie a kezdetnek. Először a fű, azután a kalász és csak azután jön a búzával telt kalász. A mű gyengén indul, és fejlődése lassú lesz. Mégis ha a kezdet jó volt, úgy nemsokára állandó növekedést tapasztalhatunk. – *Életünk és munkánk*, 181–182. old.

Közvetlen előttünk a súlyos válság. Kitartó hitet követel meg tőlünk, hogy helyt tudjunk állni a válság próbái és kísértései közt, és teljesíteni tudjuk feladatait. Még akkor is dicsőségesen diadalmaskodhatunk. Az ellenség egyetlen virrasztó, imádkozó, hívő embert sem ejt majd csapdába. (...)

Testvéreim, ti, akik előtt Isten megnyitotta Igéjének igazságait, milyen szerepet játszottok majd a világtörténelem záró eseményeiben? Tudjátok-e, hogy az előkészületnek milyen létfontosságú tevékenysége folyik égen és földön? Az igazság minden ismerője előtt lehetőség nyílt, hogy tanulmányozza a jövendöléseket, megfogadja a tanácsokat, és felkészüljön a bennük leírt eseményekre, „mert közel az idő”. Senki se játszszone most a tüzzel – a bűnnel, a világ mindenféle szenvedésének okozójával. Ne maradjatok fásultak és bárgyún közönyösek. Lelkünk sorsa ne függjön bizonytalanul. Bizonyosodj meg, vajon teljesen az Úr oldalán állsz-e. Akinek őszinte a szíve, kérdezze reszkető ajakkal: Kicsoda állhat helyt? Vajon a legtartósabb anyagot építetted-e a jellemedbe a próbadőnek ebben az értékes, utolsó óráiban? Megtisztoztad-e jellemedet minden szennytől? Követted-e a világosságot? Megegyezik-e életed hitvallásoddal? – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 404–405. old.

A történelemben és a próféciában Isten Igéje felvázolja az igaz és a hamis között folytatott hosszadalmas harcot. A múlt eseményei meg fognak ismétlődni. Régi küzdelmek elevenednek meg, és új elméletek születnek szüntelen. De Isten népe, amely a próféciában való hit és annak beteljesülése szerint is részt vállalt az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja hányadán áll. A finomított aránynál is értékesebb tapasztalat áll mögötte. Sziklaszilárdan kell állnia, hogy kitartással kapaszkodhasson kezdeti bizodalma a legvégsőkéig. – *Szemelvények*, 2. kötet, 109. old.

Április 26., kedd: A „ kozmikus háború ” világnézete

A nagy csaló minden olyan lélek számára elkészítette gonosz tervét, akik nincsenek felővezve a próbára, és akik nincsenek a szüntelen ima és az élő hit védelmében. Keresztény kötelességünk, hogy a botrányköveket eltávolítsuk az útból. Tegyük félre minden akadályt! Valljunk be és bánjunk meg minden bűnt, hogy az Úr útja elkészülhessen, hogy hozzánk térhessen, és gazdag kegyelmében részesíthessen bennünket. A világnak, a testnek és az ördögnek vereséget kell szenvednie! Nem készíthetjük azáltal az utat, hogy megnyerjük az Istennek ellenszegülő világ barátságát. Isten segítségével megtörhetjük annak csábító hatását magunkra és másokra nézve is. Sem egyénileg, sem közösségek nem biztosíthatjuk magunkat az elszánt és könyörtelen ellenség szüntelen kísértéseivel szemben, de Jézus erejével mindegyiket visszautasíthatjuk. – *Szemelvények*, 1. kötet, 82. old.

Közel van az Úr nagy napja. Amikor Krisztus megjelenik az ég felhőin, akik nem teljes szívvel keresték Őt, akik engedtek az ámtásnak, teljes bizonyossággal elvesznek. Egyedüli bizonyosságunkat a megtérés, bűneink megbánása és eltörlése jelenti. Ha most komolyan keresik az Urat, megalázzák előtte a szívüket és elhagyják bűneiket, a megszentelő igazság által készen állnak majd csatlakozni a királyi család tagjaihoz, és meglátják a Királyt az Ő teljes szépségében. – *Istennel ma*, 248. old.

Olyan bizonyos, hogy nálunk az igazság, mint hogy Krisztus él; Sátán pedig minden mesterkedésével és pokoli hatalmával sem tudja hazugságra változtatni Isten igazságát. Bár a hatalmas ellenfél mindent elkövet hatástalanra tenni a menny Szavát, az igazságnak mégis égő lámpaként kell előretörnie. Az Úr kiválasztott, és csodálatos kegyelmének tárgyaivá tett minket. Ennek ellenére is talán elbűvöljön minket a hitehagyott fecsegése? Álljunk át Sátán seregének oldalára? Isten törvényeinek áthágóival fogjunk össze? Inkább ez legyen az imánk: „Uram, szerezz ellenségeskedést köztem és a kígyó közt!” Ha nem állunk ellenségeskedésben a sötétség cselekedeteivel, akkor a kígyó hatalmas gyűrűi körül fognak minket, s készen áll, hogy fullánkját szívünkbe eressze. Tekintsük őt halálos, életveszélyes ellenségnek. Krisztus nevében szálljunk szembe vele. Kötelességünk még mindig előre mutat. Minden talpalatnyi földért meg kell küzdenünk. Aki Jézus nevééről nevezi magát, öltse magára az igaz élet, a megszentelődés fegyverzetét. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 354–355. old.

Április 27., szerda: Amikor a csata eldurvul

[Keresztelő] János élete aktív munkával telt, így börtönben töltött idejének sötétje, tehetetlensége súlyosan nehezedett rá. Amint egyik hét telt a másik után, s az idő nem hozott változást, csüggedés, kétség uralkodott el rajta. Tanítványai nem feledkeztek meg róla. Szabad bejárásuk volt a fogolyhoz, vitték neki a híreket Jézus munkálkodásáról, s elmondták, hogyan sereglenek köré az emberek. Azt is megkérdezték, hogy ha ez az új tanító a Messiás, akkor miért nem tesz valamit János kiszabadítása érdekében. Hogyan engedheti meg, hogy hűséges hírvivőjét megfosszák szabadságától, sőt, talán életétől is?

E kérdések nem maradtak hatástalanok. Olyan kétségeket sugalltak Jánosnak, melyek fel sem merültek volna benne. Sátán örömmel hallgatta a tanítványok szavait, s látta, hogyan kavargatja föl az Úr követének lelkét. Ó, milyen gyakran éppen azok bizonyulnak a legveszélyesebb ellenségnek, akik egy jó ember barátainak hiszik magukat, és vágyakoznak hűségük kimutatására! De ahelyett, hogy megerősítenék barátjuk hitét, szavaik hányszor letörnek és elbátortalanítanak! – *Jézus élete*, 123–124. old.

Az emberek által valaha kigondolt legtökéletesebb terv (az Úr hatalmát és bölcsességét mellőzve) hibásnak bizonyul, míg sikeres lesz a legkevesebbet ígérő módszer, ha Isten rendelte el, és alázattal, hűséggel hajtják végre. A Krisztusba vetett bizalom és akarata iránti engedelmesség a kereszténynek éppúgy lényeges a lelki harcban, mint Gedeonnak és Józsuének a kánaánitákkal való háborúban. Isten az izraelitákat hatalmának ismétlődő kinyilatkoztatásával arra akarta rávezetni, hogy higgyenek benne, és bizalommal keressék segítségét minden szükségben. Éppúgy kész népe erőfeszítéseivel most is együttmunkálkodni és nagy dolgokat véghezvinni gyenge eszközei által. Az egész menny arra vár, hogy hatalmát és bölcsességét igényeljük. Isten „mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). – *Pátriárkák és próféták*, 370. old.

Sokan nyugtalanná válnak, ha nem tudják ügyeik határozott kimenetelét. Képtelenek elviselni a bizonytalanságot, és türelmetlenségükben visszautasítják a várakozást, hogy meglássák Isten üdvösségét. A rossztól való félelem majdnem örületbe kergeti őket. Szabad utat engednek lázadó érzéseiknek, és szenvedélyes szomorúságukban ide-oda szaladgálnak, és igyekeznek mindazt megtudni, amit a menny nem tárt a szemük elé. Ha bíznának az Úrban, és kitartóan imádkoznának is, akkor megtalálnák az isteni vigasztalást. Lelki közösségük az Atyával lecsillapítaná zaklatott lelküket. A megfáradtak és a súlyosan megterheltek nyugalmat találnának lelküknek, ha Jézushoz mennének. Ha azonban nem vesznek tudomást azokról az eszközökről, amelyeket Isten rendelt a vigasztalásukra, és más forrásokhoz folyamodnak abban a reményben, hogy ezeknél mindazt megtalálhatják, amit Isten nem adott tudtukra, akkor Saul végzetes tévedését követik el, és csak a gonosz tudás ismeretét találják meg. – *Pátriárkák és próféták*, 459. old.

Április 28., csütörtök: Vesztett ügy

Alakítsunk ki leküzdhetetlen ellenségeskedést saját lelkünk és az ellenség között, azonban nyissuk meg a szívünket a Szentlélek erejének és befolyásának. (...) Váljunk annyira érzékennyé a szent befolyás-

sal szemben, hogy Jézus leghalkabb suttogása is megérintse a lelkünket, egészen addig, ameddig Ő mibennünk marad és mi őbenne, hittel Isten Fiában élve.

Szükséges megcsiszoltatnunk, megtisztíttatnunk a földiség minden nyomától, ameddig visszatükrözzük Megváltónk arcát és „isteni természet részeseivé leszünk, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon”. Akkor örömmel cselekedjük Isten akaratát, Krisztus pedig mondhatja a mennyei Atya és az angyalok előtt, hogy az övé vagyunk, mert benne maradunk, és nem szégyell testvéreinek nevezni bennünket. Azonban nem büszkélkedünk szentségünkkel. Amikor tisztábban látjuk majd Jézus végtelen és tökéletes tisztaságát, Dánielhez hasonlóan érezzük majd magunkat, amikor meglátta az Úr dicsőségét. Nem mondhatjuk, hogy büntelenek vagyunk, ameddig ez a test át nem alakul és formálódik az Ő dicsőséges testének képére. Mégis amikor a Megváltó követését tekintjük elsődlegesnek életünkben, boldog reménységünk, hogy minden folt és bűn nélkül állhatunk majd Isten trónja elé, tökéletesen Krisztusban, az Ő feddhetetlenségének és tökéletességének ruhájába öltözve. – *Signs of the Times*, 1888. március 23.

Az ördög gyűlölete újra meg újra fellángol, amikor az Úr megmutatja hatalmát népe érdekében. Amikor Isten értük cselekszik, Sátán angyalaival együtt újult erővel igyekszik a menny népet megrontani. Mindenki féltékeny, aki igénybe veszi Krisztus erejét. Az embereket bűnre csábítja. Ha terve sikerül, a felelősséget rájuk hárítja. Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre, gyengeségükre, meggondolatlanságukra, hálátlanságukra és megszenvedetlen szívükre, amivel szégyent hoztak Megváltójukra. Mindezt azért hangoztatja, hogy megindokolja, miért van joga az elpusztításukhoz. Helyzetük reménytelenségével, szennyük lemoshatatlanságával próbálja megrémíteni őket. Azt reméli, hogy ezzel kiöli hitüket, és kísértéseinek engedve hűtlenek lesznek Istenhez. A hívők nem tudnak válaszolni Sátán vádjaira. Ha önmagukra néznek, már-már kétségbeesnek. De mennyei Védőjükhöz fordulnak. Megváltójuk érdemeire hivatkoznak. Isten igaz, és képes megigazítani, „aki a Jézus hitéből való” (Róm 3:26). Az Úr gyermekei bizalommal kiáltanak hozzá, hogy fojtsa el a kísértő ajkán a vádaskodást, és hiúsítsa meg

cselfogásait. A kereszt hatalmas bizonyítéka elhallgattatja az arcátlan vádolót. – *Krisztus példázatai*, 74. old.

Április 29., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 22. fejezet: „János bebörtönzése és halála”

6. tanulmány

Megnyugvás Krisztusban

Április 30., szombat délután

Míg Isten csodálatos, páratlan szeretetén elmélkedünk, természetét öltjük fel. A menny Urának jellemét Krisztus szemléltette az emberek és angyalok előtt. Életével igazolta a tényt, hogy ha az ember teljesen Istenre bízta magát, meg tudja tartani törvényét, és élhet, törvényére pedig mint szeme fényére vigyáz. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 134. old.

Az igazságnak bele kell ágyazódnia szívünkbe, irányítania kell gondolatainkat és szabályoznia érzéseinket. Egész jellemünkkel a menny parancsait kell visszatükröznünk. Az Úr szavának minden jótáját és pontocskáját meg kell valósítanunk hétköznapi életünkben. Az isteni természet részesei összhangban élnek az igazság normájával, a Mindenható nagy mércéjével: a szent törvénnyel. Ez az a norma, amellyel Isten az emberek cselekedeteit megméri, és jellemüket az ítéletben fémjelzi. (...)

Krisztus azért áldozta fel életét, hogy engesztelést szerezzen az ember törvényszegéséért. Ha a törvényt meg lehetett volna változtatni vagy szüntetni, akkor neki nem kellett volna meghalnia. Jézus földi életével megdicsőítette Isten törvényét, halálával pedig megerősítette. Nem azért áldozta fel az életét, hogy megszüntesse a törvényt, sem pedig azért, hogy alacsonyabb normát állítson fel, hanem hogy megőrizze az igazságosságot; hogy tanúsítsa a törvény változtathatatlanságát; és hogy biztosítsa örökérvényűségét. Sátán azt állította, hogy az ember képtelen engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Az igaz, hogy saját erőnk-ből nem tudunk engedelmeskedni. Krisztus azonban eljött emberi alakban, és tökéletes engedelmességével bebizonyította, hogy az emberi az

istenivel egyesülve a törvény minden egyes előírásának tud engedelmeskedni. – *Krisztus példázatai*, 146. old.

A szombat parancsolata ugyanazon a helyen áll a Tízparancsolatban, mint a jó és gonosz tudásának fája az Édenkertben. A fa gyümölcsével kapcsolatban így szólt a tiltás: „De annak a fának gyümölcséből (...) ne egyetek, (...) hogy meg ne haljatok.” (1Móz 3:3) A szombattal kapcsolatban így szólt Isten: Ne rontsátok meg, hanem szenteljétek meg! „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” (2Móz 20:8) Amint a tudás fája volt Ádám engedelmességének próbája, ugyanúgy a negyedik parancsolat az Isten által meghatározott mérce, melynek alapján ellenőrzi az Ő népe hűségét.

A szombat jel Isten és az Ő népe között. A Teremtő az embernek adta ezt a szent napot, hogy azon megpihenjen, és szent dolgokról elmélkedjen. Az volt Isten szándéka, hogy a szombat megtartása örök érvényű legyen, minden nemzedékben, mint egy soha véget nem érő szövetség. Ezt tekintjük különleges kincsnek, nagy gonddal őrzött kötelességnek. – *Our High Calling*, 343. old.

Május 1., vasárnap: Krisztus könnyű igája

Krisztus azzal a bűnnel vádolta Korazin és Bethsaida lakosait, hogy elutasították azt a bizonyosságot, ami meggyőzte volna őket az igazságról, ha engedtek volna annak. Az volt az írástudók és farizeusok bűne, hogy az értük végzett mennyei tevékenységet a hitetlenség felhőibe burkolták. Megkérdőjelezték azt a bizonyosságot, melynek szilárd hitet kellett volna megalapozni bennük, és értéktelennek ítélték azokat a szent dolgokat, melyeket becsben kellett volna tartaniuk. Attól tartok, hogy népünk tagjai teret adtak az ellenségnek arra, hogy hasonló munkát végezzen körükben. Az Istentől származó gazdag áldást némelyek fanatizmusnak tekintették. – *Szemelvények*, 1. kötet, 95. old.

Jézus Istentől függött, és közösségben élt vele. A Magasságos titkos helyére, a Mindenható árnyékába akkor és most mások is visszavonulhatnak, és egy ideig ott időzhetnek. Ennek eredménye nemes tettekben

nyilvánul meg. Később azonban hitük kudarcot vall, közösségük megszakad Istennel, és életművük tönkremegy. Jézus élete az állandó bizalom élete volt, amelyet az Úrral való folyamatos közösség által tartott fenn. A mennyért és földért végzett szolgálata kudarc és ingadozás nélkül telt. Mint ember, mindaddig felküldte könyörgéseit az Atya trónjához, míg embersége mennyei áradattal nem telt meg, és ezáltal összekötötte emberségét istenségével. Miután életet nyert Istentől, életet közölt az emberekkel. – *Előtted az élet*, 42. old.

„Tanuljátok meg tőlem – mondja Krisztus –, hogy én szelíd és aláztos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.”

Ha valóban beléptél Jézus iskolájába, akkor Ő azt mondja, hogy jellemmeddel és viselkedéssel tanúsítsd azt az aláztos szívűséget, ami olyan szépen nyilvánul meg az Ő jellemében. Krisztus nem vállalkozik az önhittek, beképzelték és makacsok tanítására. Ha ilyen fordul hozzá azzal a kérdéssel, hogy mi az igazság, nem felel neki. Csak a szelídek gondolatait irányítja, a szelídeket tanítja meg útjaira. Salamon születésénél fogva éles eszű volt, és hallatlan érvelő készséggel rendelkezett, Isten előtt mégis kicsiny gyermeknek ismerte el magát. A király az Úrnál kereste aláztosan a bölcsességet, és nem hiába kereste. Ha igazán és helyes indítékkal keresed az igazságot, akkor csatlakozni fogsz a mennyhez, hiszen náluk van az igazság. Ha csak azért kutatod a Szentírást és a különböző szerzőket, hogy olyan tanításokat találj, melyek megegyeznek a nézeteiddel, ha már ezekre alapoztad a hitedet, akkor dicsekvő, önhiitt és hajthatatlan leszel. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 448–449. old.

Május 2., hétfő: Vita a nyugalom napja körül

Jézus „a törvényt nagyra teszi és dicsőségessé” (Ésa 42:21). Nem kisebbíteni akarta annak magasztosságát, hanem megdicsőíteni. Az Írás így szól: „Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít.” (Ésa 42:4) Azért jött, hogy felszabadítsa a szombatot azok alól a megterhelő követelmények alól, amelyek áldás helyett átokká tettek. Ezért választotta a szombatot Bethesdában gyógyításának véghezvitelére. Meggyógyíthatta volna a beteget a hét bármely más napján is,

vagy egyszerűen csak orvosolhatta volna anélkül a baját, hogy megparancsolja: hordozza nyoszolyáját. Ezzel viszont Jézus nem kapta volna meg a kívánt lehetőséget. Bölcs szándékon alapul Krisztus földi életének minden cselekedete. Minden tette önmagában és tanulságában is fontos. A tónál a szerencsétlenek közül a legnyomorultabbat választotta, akin megmutatta gyógyító hatalmát, és megparancsolta az embernek, hogy hordozza nyoszolyáját a városon keresztül, így mutassa meg mindenkinek a rajta véghezvitt nagy művet. Felmerül a kérdés: törvényes volt-e ezt tenni szombatnapon, megnyitja ez az utat Jézus számára az Úr napjára vonatkozó zsidó korlátozások megtagadása felé és afelé, hogy érvénytelennek nyilvánítsa hagyományait? Az Üdvözítő azt állította, hogy a nyomorultak megszabadításának munkája összhangban van a szombatparancsolattal. Összhangban áll Isten angyalainak munkájával, akik örökké fel- és alászállnak a menny és a föld között, hogy segítsenek a szenvedő emberiségén. A Mester kijelentette: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5:17) Minden nap Istené, amikor véghez lehet vinni terveit az emberiségért. Ha a zsidók értelmezik helyesen a törvényt, akkor Isten téved, akinek munkája megelevenít és fenntart minden élőlényt, amióta először lefektette a föld alapjait. Azután az Úrnak – aki kijelentette, hogy munkája jó, és a szombatot létrehozta műve befejezésének emlékére – meghatározott időszakokhoz kellene kötnie munkálkodását, és meg kellene állítania a világegyetem soha véget nem érő körforgását. (...)

A menny munkája sohasem szűnik meg, és az embernek sem kell megpihennie a jó cselekedetek munkálásában. A szombatot nem a haszontalan semmittevés idejéül rendelte el. A törvény megtiltja a világi munkát az Úr pihenőnapján; a megélhetés érdekében végzett mindennapi tevékenységet szüneteltetni kell, a világi örömekért vagy haszonnért való munka sem törvényes e napon – de ahogyan Isten megszünt teremtő munkájától, megpihent szombaton és megáldotta, úgy kell az embernek is elhagynia napi elfoglaltságát, és az egészséges pihenésnek, az imádásnak és a szent cselekedeteknek szentelnie e szent órákat. Krisztus munkája, a beteg meggyógyítása tökéletes összhangban volt a törvénnyel, mert ezzel megtisztelte a szombatot. – *Jézus élete*, 117–118. old.

Földi szolgálata idején Krisztus hangsúlyozta a szombatra vonatkozó kötelezettségeket. Minden tanításából kitűnt, hogy tiszteletben tartja azt az intézményt, amelyet maga hozott létre. Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amelyekkel téves színben tüntették fel az Urat, akik azt állították, hogy ismerik Őt. A rabbik könnyörtelen gyűlölete kíséerte, de Ő még látszat szerint se alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem egyenesen előre ment, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint. – *Próféták és királyok*, 183. old.

Május 3., kedd: Jézus válasza

Ahelyett, hogy mentetőzött volna a neki felrótt cselekedetek miatt, vagy megmagyarázta volna, miért tette, Jézus a vezetőkhöz fordult, és a vádlottból vádló lett. Megfeddte őket szívük keménységéért és az Írásokban való járatlanságukért. Kijelentette, hogy éppúgy visszautasították Isten szavát, mint ahogy elutasították az Úr küldöttét is. „Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyágot tesznek rólam.” (Jn 5:39) (...)

A zsidóknak birtokukban volt a Szentírás, és feltételezték, hogy a szavak pusztá, felszínes ismerete alapján örök életre jogosultak. Azonban Jézus így szólt: „Az Ő Igéje sincs maradandóan bennetek.” (Jn 5:38) Miután szavakkal elutasították Krisztust, személyesen is elvetették. „Nem akartok hozzám jönni – mondta Jézus –, hogy életetek legyen.” (Jn 5:40) – *Jézus élete*, 121–122. old.

Emberekből gyakran könnyen válhatnak farizeusok – csak az alkalmat várják, hogy kárhoztassák a világ legnagyobb Tanítóját. Krisztus félreérthetetlen bizonyítékát adta, hogy Isten küldte Őt, mégis a zsidó főemberek vállalkoztak arra, amire az ellenség készítette őket, nevezetesen, hogy szombatrontással vádolták meg Őt, a szombatnak Urát és Teremtőjét. Ó, balga, gyarló emberek! Vannak, akik napjainkban ugyanazt teszik. Tanácskozásaikban ítéletet mernek mondani Isten művére, ugyanis abban gyakorolták magukat, amivel az Úr sosem bízta meg őket.

Jobban tennék, ha szívüket megaláznák Isten előtt, kezükkel nem is illetnék szövetségének ládáját, nehogy az Úr haragja utolérje őket, mert ha Isten valaha is beszélt általam, bizonyítom, hogy bírálatuk és hibás ítékezésük tudtommal helytelen. Csak véges, halandó emberek, minthogy elméjük ködös, azt hiszik, hogy mások tévednek. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 174. old.

Isten látta, hogy az embernek még a Paradicsomban is szüksége van a szombatra; arra, hogy a hét egyik napján félretegye saját érdekeit és foglalatosságát, mélyebben elgondolkozzék a Mindenható művein, elmélkedjék hatalmáról és jóságáról. Szüksége volt a szombatra, hogy az élénkebben emlékeztesse az Ūrra, és hogy halát ébresszen, mert jóságos Teremtőtől kapta mindazt, aminek örül és amit birtokol. Isten azt akarja, hogy a szombat a Teremtő alkotásainak szemlélésére készítse az embert. A természet az ember érzékeihez szól, és azt hirdeti, hogy van egy élő Isten, az Alkotó, minden dolog legfőbb Ura. (...) Az a szépség, amelybe a föld öltözik, az Úr szeretetének egyik jele. Ezt a szeretetet figyelhetjük meg az örök hegyekben, a fenséges fákbán, a bontakozó rügyekben és a pompás virágokban. Mind az Örökkévalóról beszélnek. A szombat, ami állandóan Alkotójukra mutat, arra szólítja az embert, hogy nyissa ki a természet könyvét, és fedezze fel benne a Teremtő bölcsességét, hatalmát és szeretetét. – *Pátriárkák és próféták*, 15–16. old.

Május 4., szerda: Gyógyítás szombaton

A nap [a szombat] folyamán mindenki szakítson időt a szabad ég alatt tartózkodásra. A gyermekek hogyan tehetnek szert Isten helyes ismeretére; Isten ismeretét hogyan véshetjük eredményesebben értelmükbe, mint ha idejük egy részét a szabadban töltik, nem játékkal, hanem szüleik társaságában? A fiatalok hadd emlékezzenek az Ūrra a természet szépségeit látva. Tereljük gondolataikat szeretetének teremtett műveiben meglátszó jeleire, s akkor gyermekeink szeretni fognak a szabadba járni, akkor majd nem untatja őket. Nem fenyegeti őket a veszély, hogy azzal kapcsolják össze Isten jellemét, ami rideg vagy szigorú. Hanem amint eléjük tárulnak a szépségek, melyeket az Úr az ember bol-

dogságáért teremtett, megtanulják gyöngéd, szerető atyjuknak tekinteni őt. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 310. old.

A világ Üdvözítője több időt és munkát szentelt a betegségekől sújtott emberek meggyógyításának, mint a prédikálásnak. Utolsó rendelkezése apostolainak, földi képviselőinek, hogy helyezték kezüket a betegekre, hogy meggyógyulhassanak. Amikor a Mester eljön, azokat fogja megdicsérni, akik meglátogatták a betegeket, és enyhítették a lesújtottak ínségét. A Megváltó együttérzett az elbukott, szenvedő emberiséggel. Ha az Ő követői szeretnének lenni, gyakorolnunk kell az együttérzés lelkületét. Az emberek közömbössége helyet kell adjon a felebarátaink szenvedései iránt érzett élénk érdeklődésnek. Az özvegyek, az árvák, a betegek és a haldoklók mindig segítségre szorulnak. Ilyenkor alkalom adódik az evangélium prédikálására, Jézusnak, minden ember reményének és vigasztalásának a felmagasztalására is. Amikor a test szenvedése enyhül, és őszintén érdeklődünk szenvedő embertársunk sorsa felől, akkor az megnyitja szívét, és mi beleönthetjük a mennyei balzsamot. Ha Jézusra tekintünk, és tőle merítünk ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másoknak is szétoszthatjuk az Ő vigasztalását, mert a Vigasztaló velünk lesz. – *Keresztény szolgálát*, 34. old.

Megtiltaná Isten a Napnak, hogy elvégezze feladatát szombaton, megakadályozná langyos sugarait abban, hogy melegítsék a földet, és táplálják növényeit? Nyugodnia kell a világok rendszerének is ezen a szent napon? Megparancsolná a patakoknak, hogy ne öntözzék a mezőket és az erdőket; meghagyná a tenger hullámainak, hogy csendesítsék le szüntelen apadásukat és áradásukat? Álljon meg a búza, a gabona növekedése, halassza el az érlelődő fürt bíbor virágzását? Ne hajtsanak a fák, virágok rügyet, bimbót szombaton? Ebben az esetben az ember nélkülöznék a föld gyümölcsseit és az áldásokat, amelyek kívánatossá teszik az életet. A természet folyásának változatlanul haladnia kell. Isten a pillanat kedvéért nem állíthatja meg a kezét, különben az ember elerőtlenedne és meghalna. Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkölködőt el kell látni. Bűnösnek fogják tartani, aki megtagadja,

hogy könnyítsen a szenvedőn szombaton. Isten szent pihenőnapját az emberért rendelte el, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Az Úr nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet. – *Jézus élete*, 117–118. old.

Május 5., csütörtök: A szombat megtartása

A negyedik parancsolat a szombatot a pihenés és a vallásos imádat napjának nevezi. Minden világi elfoglaltságot fel kell függeszteni, azonban a jó cselekedetek és a könyörületesség összhangban van az Úr akaratával. Ezeket ne korlátozzuk egy bizonyos időre vagy helyre. A zaklatottak megnyugtatósa, a szenvedők vigasztalása olyan szeretetmegnyilvánulások, amelyek megtisztelik Isten szent napját. – *Welfare Ministry*, 77. old.

A szombat szent megtartásához nem szükséges négy fal közé zárkózunk, kizárva a természet gyönyörű látványait – és az egek ingyenes, éltető levegőjét. Semmi esetre se tűrjük meg, hogy gondok és hétköznapi ügyek eltereljék gondolatainkat az Úr megszentelt szombatján. Azt sem, hogy világias gondolatok foglalkoztassanak. Értelmünk mégsem üdül fel, támad életre, válik emelkedetté, ha csaknem egész szombatra négy fal közé zárkózunk hosszú igehirdetésekre és fárasztó, formai imákra hallgatva. Ha így ünnepeľjük meg – rosszul töltjük az Úr szombatját. Nem valósítjuk meg a célt, amiért az Örökkévaló beiktatta. A szombat lett az emberért, hogy áldására váljék, mikor a hétköznapi munkáról Isten jóságára és dicsőségére tereli gondolatait. Szükséges ugyan, hogy népe egybegyűljön, hogy beszéljenek róla, kicseréljék gondolataikat, nézeteiket Igéje igazságairól, és hogy helyes imára szenteljék idejük egy részét. Mégsem szabad szombaton sem hosszúságukkal, sem unalmasságukkal fárasztóvá tenni ez órákat. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 310. old.

Életünk legyen elrejtve Jézussal Istenben! Ismerjük meg személyesen Krisztust. Csak így képviselhetjük Őt helyesen a világban. Bárhol is

legyünk, meg kell engednünk, hogy fényünk, jó cselekedetek által, világítson az Ő dicsőségére. Ez életünk nagy és fontos feladata. Akik valóban a Szentlélek befolyása alatt állnak, az örök igazság elveinek gyakorlati kiélése által képviselik az Ő erejét. Ők mindenki előtt bemutatják, hogyan árad ki a szent olaj a lélek templomának szobájában levő két olajágból. Szavaikat a Szentlélek ereje itatja át a szív meglágyítására. Mindenki előtt nyilvánvalóvá válik, hogy kimondott szavuk: élet és lélek. – *Krisztushoz hasonlónak*, 130. old.

Krisztus munkássága legyen a példaképek! Ő folyamatosan egyik helyről a másikra utazott, és mindenhol jót tett: táplálta az éhezőket, gyógyította a betegeket. Aki nála keresett gyógyírt, soha nem kellett csalódnia. A mennyei udvarok parancsnoka testet öltött, köztünk lakott és életével olyan példát adott, amelyet mindig követnünk kell. Együttérző, kedves szeretete megfeddi önzésünket és embertelenségünket. – *Welfare Ministry*, 53. old.

7. tanulmány

Zsidók és pogányok Ura

Május 7., szombat délután

Jézus nem elégedett meg azzal, hogy az emberek figyelmét csupán csodatevőként vagy testi betegségek orvoslójaként vonja magára. Úgy akarta őket magához vonzani, mint Üdvözítőjükhöz. Míg szívesen hittek abban, hogy Jézus királyként jött földi birodalmat alapítani, Ő figyelmüket a földiekről a lelkiekre akarta irányítani. Merő földi siker gátolta volna munkáját. Bántotta lelkét a könnyelműen gondolkodó tömeg csodálata. Távol állt tőle, hogy önmagát előtérbe helyezze. Az a tisztelet, amellyel a világ magas állásnak, vagyonnak vagy tehetségnek adózik, idegen volt az ember Fia előtt. Jézus az emberek által alkalmazott eszközök közül egyet sem használt fel arra, hogy embereket magához láncoljon, vagy önmaga iránt tiszteletet ébresszen. Évszázadokkal születése előtt Ésaías így jövendölt róla: „Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.” (Ésa 42:2–3) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 13. old.

Krisztus gyülekezete legyen áldás, ahol tagjai áldást nyernek, amikor megáldanak másokat. Istennek, amikor kiválasztotta népét minden nép közül, nemcsak az volt a célja, hogy fiaivá és lányaivá fogadja őket, hanem az is, hogy általuk mennyei világosságot állítson a világ rendelkezésére. Amikor kiválasztotta Ábrahámot, ő nem csupán Isten különleges barátja volt, hanem általa az Úr értékes kiváltságokat árasztott a népekre. Neki világító fénysugárnak kellett lennie az őt körülvevő erkölcsi sötétségben.

Minden alkalommal, amikor Isten világossággal és igazsággal áldja meg gyermekeit, nemcsak azért teszi, hogy rendelkezzenek az örök élet

ajándékával, hanem azért is, hogy mások lelki világosságot nyerjenek általuk. (...) „Ti vagytok a föld sója.” Az Úr mikor sóvá teszi gyermekeit, nem csak önmaguk, hanem mások megtartására és megőrzésére is teszi ezt.

Krisztus vallása nem önző. Ne tartsuk lakat alatt, hanem befolyása minden valódi kereszténytől áradjon ki a sötétben levők megvilágítására. Minden lélek, aki valódi hívőkkel lép kapcsolatba, jobbá válik. Legyünk Isten világosságának hordozói, visszatükrözve másokra a menny folyamatosan áradó sugarait.

Minden földi és lelki áldás Jézus érdemei által lesz a miénk. Krisztus adja nekünk a megváltást, így a rendelkezésünkre áll, hogy hittel megragadhatjuk, hogy beleszöjjük jellemünkbe az Üdvözítő szeretetét, megéljük, és így az egész emberiség áldására legyünk. Azonban közülünk senki nem adhat át másoknak világosságot, ha nem gyűjtötte össze személyesen a mennyei fénysugarakat Isten Igéjéből. Viselnünk kell a keresztény jellem jellegzetességeit, másként nem lehetünk a mi Urunk valódi képviselői. – *Krisztushoz hasonlónak*, 205. old.

Május 8., vasárnap: Az éhes tömeg megvendéglése

Keresztelő János Heródes börtönéből – ahol a Megváltó működése láttán csalódva és kétségekkel vívódva figyelt és várt – elküldte két tanítványát ezzel az üzenettel: „Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy más várjunk?” (Mt 11:3) A Megváltó nem válaszolt azonnal a tanítványok kérdésére, akik csak álltak, és csodálkoztak Jézus hallgatásán, miközben a szenvedők folyvást jöttek hozzá. A nagy Orvos hangja behatolt a süket fülekbe. Egy szó, kezének egy érintése megnyitotta a vak szemeket, hogy meglássák a világosságot, a természet képeit, barátaik arcát és a Szabadítóét. Hangját meghallották a haldoklók, és egészségesen, újjult erőre kapva álltak talpra. Bénult megszállottak engedelmeskedtek szavának; megszabadultak az örülségtől, és imádták Őt. A nincstelen földművesek és egyéb kétkezi munkások, akiket a rabbik tisztátalannak tartva elkerültek, köré gyűltek, és Ő az örök életet hirdette nekik. Így múlt el a nap, és János tanítványai mindent láttak és hallottak. Végül Jézus magához hívta őket, és meghagyta nekik, hogy mondják el Keresztelő Jánosnak, amit láttak és hallottak. Majd hozzátette: „Boldog, aki

énbennem meg nem botránkozik.” (Mt 11:6) A tanítványok elvitték az üzenetet, és ez elég is volt. – *A nagy Orvos lábnymán*, 15. old.

A legnagyobb veszedelem a bűn. A mi feladatunk, hogy megszánjuk a bűnöst, és segítsünk rajta. De nem lehet mindenkihez egyformán közeledni. Sokan elrejtik lelki éhségüket. Szíves szavakkal és tettekkel nagy segítséget nyújthatunk nekik. Mások nem is tudnak a saját nyomorukról. Nem ébrednek rá lelkük szörnyű ínségére. Tömegek olyan mélyre süllyedtek a bűnben, hogy elvesztették az örök valóságok iránti érzéküket. Isten képmása teljesen megfakult bennük, és aligha tudnak az üdvösségről. Nem hisznek Istenben, emberben nem bíznak. Sokan csak önzetlen jóindulattal közelíthetők meg. Először fizikai szükségleteiket kell kielégíteni. Gondoskodjunk táplálékukról, tisztaságukról és tisztességes öltözetükről! Ha látják az önzetlen szeretet tanújelét, könnyebben tudnak hinni Krisztus szeretetében. – *Krisztus példázatai*, 184. old.

Isten kegyelme által a kevés is több, mint elegendő. Az Ő keze százszorosára sokasíthatja meg azt. Ő saját erőforrásaiból több mint egymillió embernek is asztalt teríthet a pusztaságban. Kezének érintésével megsokasíthatja a csekély tartalékot annyira, hogy mindenkit megelégtessen. Ereje megsokszorozta a próféták fiainak kenyerét és búzáját. – *Lift Him Up*, 62. old.

Május 9., hétfő: Az egész teremtett világ Ura

Isten mindenhová árasztja áldásait utunkon, hogy felüdítse lépteinket, és szívünket az Ő szeretetére és dicséretére készítse. Szeretne irányítani, hogy merítsünk vizet a megváltás kútjából, hogy szívünk felfrissüljön. Énekelhetjük a Sion énekeit, megörvendeztethetjük saját magunkat és másokat. Reményünk megerősödhet, a sötétség világossággá válhat. Isten nem egy sötét világban hagyott hátra, hogy idegneként és vándorokként keressük a jobb, mennyei hazát, hanem drága ígéreteket ajándékozott nekünk, amelyek megkönnyítik terhünket. Ösvényünkön az ígérek csodálatos virágai nyílnak. Ezek vesznek körül, jó illatot árasztva. – *Our High Calling*, 10. old.

Nem ajánlott kételyeket és félelmeket táplálnunk, mivel ezek egyre növekednek, ha folyton rájuk tekintünk és beszélünk róluk. Szeretném kinyújtani a kezem és belekapaszkodni Krisztus karjába, ahogy a vízbe merülő tanítvány a viharos tengeren. Szeretném hűségesen teljesíteni feladatomat, hogy amikor a nagy fehér trón elé állva számot kell adnom mindazokról, amelyeket testben cselekedtem, és amelyeket feljegyeztek a könyvben, láthassak ott olyan lelkeket, akik bizonyoságot tesznek róla, hogy figyelmeztettem őket, kitartóan kérve, hogy tekintsenek Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit. – *Istennel ma*, 212. old.

Neveljük a lelkünket, hogy kapaszkodjon bele Krisztus gazdag ígéreteibe. Az Úr Jézus tudja, hogy ha nem fogadjuk el az Istentől jövő mennyei erőt, akkor képtelenek vagyunk ellenállni Sátán kísértésének. Ő nagyon jól tudja, hogy saját, emberi erőnkre támaszkodva nem lehetünk sikeresek. Ezért mindent előkészített annak érdekében, hogy a váltságban és a próbában védelmet nyerjünk mentsvárunkban. (...) Rendelkezzünk az ígéretével, aki soha nem hazudik. (...) Tápláljuk egyénileg a hitet, hogy megkapjuk, amit megígért.

Isten az lesz nekünk, amit mi megengedünk neki. Unott, nem szívből származó imáink nem adnak választ a mennyből. Ő, mekkora szükségünk van kitartásra! Hittel kérjünk, hittel várakozzunk, örvendezzünk a reménységben, hogy mindenki, aki keres, találjon. Legyünk hűségesek ebben a kérdésben. Teljes szívből keressük az Urat! (...)

Őszinte lélekkel mondjuk el Jézusnak szükségleteinket. Senki nem kéri tőlünk, hogy hosszan értekezzünk Isten előtt, hogy prédikációt tartunk, hanem csak annyit, hogy bűneink miatt megszorodott szívvel mondjuk: „Ments meg, Uram, mert elveszek!” Az ilyen lelkek számára van remény. Ők keresnek, kérnek, zörgetnek és találnak. Amikor Krisztus eltávolítja a lélekre nehezedeő bűnterhet, megismerjük az Ő békességének áldását. – *Our High Calling*, 131. old.

Május 10., kedd: A képmutatók szíve

Isten megvizsgálja népét. Itt e világ az öltözőhely, hogy megjelenjenek előtte. Ebben a világban az utolsó időkben az emberek kinyil-

vánítják, milyen erő hat a szívükre, melyik erő irányítja tetteiket. Ha a mennyei igazság hatalmas, az jó tettekre vezeti őket. Fölemeli a befogadját, nemes szívűvé, bőkezűvé teszi isteni Urukhoz hasonlóan. De ha a gonosz angyalok ellenőrzik szívüket, különböző utakon láthatóvá válik. Önzés, irigység, hiúság és gonosz szenvedélyek lesznek a gyümölcsei.

Csalárdabb a szív mindennél, és mindenestől gonosz. A hitvalló keresztények nem hajlandók közlelről megvizsgálni szívüket, hogy lásák, hitben élnek-e. Félelmetes tény, hogy sokan hamis reményekre építenek. Néhányan régi tapasztalatokra támaszkodnak és arra, ami évekel ezelőtt volt. De mikor eljutnak ehhez a szívet kutató időhöz, mikor mindenkinek naponta tapasztalatokra kell szert tennie, nincs mondanivalójuk. Azt gondolják, hogy az igazság megvallása megmenti őket. Mikor legyőzik az Isten által gyűlölt bűnöket, Jézus belép a szívükbe, és velük vacsorázik, és ők ővele. Akkor isteni erőben részesülnek, felnőtte válnak Jézusban, és szent diadallal mondhatják: „Hála legyen Istennek, aki győzelmet ad nekünk Urunk, Jézus Krisztus által!” – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 92. old.

Nem számít, milyen magasztos valakinek a hitvallása – ha szívét nem járja át a menny és embertársai iránt érzett szeretet, akkor nem Krisztus tanítványa. Legyen bár nagy a hite, sőt, akár csodatevő ereje is lehet, szeretet nélkül mégis értéktelen e hite. Lehet valaki nagyon bőkezű, de ha nem a hamisítatlan szeretet indítja erre, még ha minden vagyonát a szegények táplálására adja is, a pusztta tett nem dicséri őt Isten előtt. Buzgalmában akár vértanúhalált halhat, de ha a szeretetben szegény, akkor az Atya szemében vagy félrevezetett rajongó, vagy pedig álszent. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 125. old.

Az álszentség olyan, mint a kovász, az élesztő. A kovász elrejtőzve lehet a lisztben, jelenléte rejtve maradhat, míg csak ki nem fejtí hatását. Befurakodva hamarosan átjárja az egész tésztát. Az álszentség titkon működik, és ha megtűrik, kevélységgel és hiúsággal tölti el a gondolkodást. Ma is a farizeusokhoz hasonló megtévesztéseket gyakorolnak. Mikor az Üdvözítő ekként figyelmeztetett, azokat intette óvatosságra,

akik hisznek benne. Ne hasson át bennünket ez a lelkület, ne váljunk olyanokká, mint akik törbe akarták ejteni a Megváltót! – *Adventista Biblia-kommentár*, 5. kötet, 1121. old.

Május 11., szerda: Morzsák az asztalról

Krisztus ismerte ennek a nőnek a helyzetét. Tudta, vágyik találkozni vele, és úgy intézte, hogy az útjába kerüljön. Vigaszt nyújt bánatára, élő példáját adhatja a leckének, amit meg akart tanítani. Ezért hozta tanítványait erre a vidékre. Azt akarta, hogy tisztában legyenek vele, milyen tudatlanság honol az Izrael földjével határos városokban, falvakban. Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken. A zsidó gőg által emelt válaszfal még a tanítványokat is megakadályozta abban, hogy együttérezzenek a pogány világgal. Ezek a korlátok most ledőltek.

A Mester nem adott közvetlen választ az asszony kérdésére. Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók hasonló esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna. Ez utóbbit ki is mutatta, amikor ezt követően teljesítette az asszony kérését. (...)

Jézus éppen akkor hagyta el munkaterületét, mert az írástudók és farizeusok az életére törtek. Zúgolódtak és panaszkodtak. Hitetlennek, keserűnek mutatkoztak, visszautasították az oly szabadon felajánlott üdvösséget. Itt az Üdvözítő találkozik valakivel egy szerencsétlen és megvetett nemzetségből, melyet Isten nem tüntetett ki Igéjének világságával – az asszony mégis azonnal enged Krisztus isteni befolyásának, feltétlenül hisz képességében, hogy teljesíteni tudja kérését. Ha megkaphatja a kutya kiváltságát, hajlandó rá, hogy kutyának tekintsék. (...)

A Megváltó elégedett. Megpróbálta a nő hitét. Úgy bánt az asszonnyal, hogy megmutatta, akit kivetettek Izraelből, többé már nem idegen, hanem gyermek Isten házanépe között. A gyermek kiváltsága, hogy

osztózzék az Atya ajándékaiban. Jézus most teljesíti kérését, és befejezi a tanítványoknak adott leckét. A nőhöz fordul, irgalmas, szerető tekintettel ránéz, és így szól: „Ó, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint.” (Mt 15:28) Attól a pillanattól meggyógyult a nő lánya, a démon többé nem gyötörte. Az asszony eltávozott, megismerte Megváltóját, és boldog volt, hogy imája meghallgatásra talált. (...)

Jézus arra vágyott, hogy felfedje az igazság mély titkait, amelyek korszakok óta el voltak rejtve, és így a pogányok a zsidók örökösársai lehessenek, „részesei az Ő ígéréteinek Krisztusban az evangélium által” (Ef 3:6). Ezt az igazságot a tanítványok lassan tanulták meg, az isteni Tanító egyik leckét a másik után adta nekik. – *Jézus élete*, 244–246. old.

Az őszinte, töredelmes lélek drága Isten szemében. Pecsétjét nem rangja, gazdagsága, szellemi nagysága alapján helyezi az emberre, hanem annak alapján, mennyire egy Krisztussal. A dicsőség Ura elégedett a szelídekkel és alázatos szívűekkel. „Atdad nékem – mondta Dávid – a te üdvösségednek pajzsát, [...] és a te jóvoltod (mint az emberi jellem egyik alkotója) felmagasztalt engem.” (Zsolt 18:36) – *Jézus élete*, 269. old.

Május 12., csütörtök: A pogányok Istene

Krisztus nem zárkózott el az emberektől, és ez különösen sértette a farizeusokat, mivel ebben a tekintetben is elhatárolta magát merev szabályaiktól. A vallás területét az elkülönülés magas falai zárták el, mint ami túlságosan szent a mindennapi életben. Ezeket a válaszfalakat Jézus ledöntötte. Az emberekkel való érintkezései során nem kérdezte: Mit hiszel? Milyen vallású vagy? Ezzel szemben mindenkivel gyakorolta segítő hatalmát, akinek szüksége volt rá. Ahelyett, hogy egy remete cellájába zárkózott volna, hogy megmutassa isteni jellemét, őszintén munkálkodott az emberiségért. Azt az elvet hangsúlyozta, hogy a Biblia vallása nem a test sanyargatásából áll. Azt tanította, hogy a tiszta és szeplőtlen vallás nem csak meghatározott időre és különleges alkalmaikra vonatkozik. Mindig és mindenütt szeretetteljes érdeklődést mutatott az emberek iránt, a derűs kegyesség fényét sugározta. Mindez szemrehányás volt a farizeusok ellen. Megmutatta, hogy a vallás nem

önzésből áll, és hogy a személyes érdekhez való görcsös ragaszkodásuk távol áll az igazi istenfélelemtől. Ez ellenségeskedést váltott ki Jézussal szemben, úgyhogy megpróbálták rákényszeríteni szabályaikat. Ő azért munkálkodott, hogy minden szenvedésen könnyítsen, amit csak észrevesz. Kevés pénze volt, amit adni tudott, de gyakran még az ételmezt is megtagadta magától, hogy azokon segítsen, akik még nála is nagyobb szükségben voltak. Testvérei érezték, hogy befolyása messze meghaladja az övéket. Egyikük sem volt olyan tapintatos, mint Ő, sőt, nem is vágytak olyannak lenni. Amikor nyersen beszéltek a szegényekkel, szerencsétlenekkel, Jézus különhívta őket, és bátorító szavakkal szólt hozzájuk. Akik szomjasak voltak, adott nekik egy pohár friss vizet, és magától értődőően megvendégelte őket. Azzal, hogy enyhítette a szenvedést, a tanított igazságokat irgalmas cselekedetekkel párosította, és így bevészte az emberek emlékezetébe. – *Jézus élete*, 43. old.

Május 13., péntek: További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, 57. fejezet: „Krisztus – az élet útja”

8. tanulmány

Péter és a Kőszikla

Május 14., szombat délután

Sátán és angyalai elvakították Jézus kortársainak a szemét, és elhomályosították értelmüket. Arra ingerelték a nép elöljáróit és az írástudókat, hogy az Üdvözítő életére törjenek. Szolgákat küldtek Jézushoz azzal a megbízással, hogy Őt elfogják, azonban mikor közel jutottak hozzá, rendkívül elcsodálkoztak. Látták, hogy végtelen irgalommal és részvétellel viselkedik minden emberi fájdalommal szemben. Hallották, milyen szeretetteljesen és gyengéden szólt a gyengékhez és a szenvedőkhöz. Viszont hallották Őt, mikor hatalommal dorgálta meg Sátánt, és felszabadította a foglyait. Miközben bölcs szavait figyelték, az Üdvözítő befolyásának hatása alatt nem tudták kezüket rávetni. (...)

Sátán gyűlölte, és cselszövése mindeddig nem hiúsíthatta meg a megváltás tervét. Mindinkább közeledett az az idő, mikor beteljesedik, amiért Jézus a világra jött. Az ördög és angyalai tanácskoztak, és elhatározták, hogy Jézus saját népét ingerlik fel, hogy vérszomjasan élete ellen törjenek, vele kegyetlenkedjenek és meggyalázzák. Azt remélték, hogy Krisztus ezért az elbánásért megneheztel, és nem őrzi meg mindvégig alázatosságát és nyájasságát. Miközben Sátán gondosan kidolgozta terveit, a Megváltó felfedte tanítványai előtt a rá váró szenvedéseket. Közölte velük, hogy keresztre feszítik, de harmadnapon feltámad a halálból. Ámde értelmük annyira tompult volt, hogy nem értették meg az Üdvözítő szavait. – *Tapasztalatok és látomások*, 84. old.

A megváltás tervének alapját áldozatban fektették le. Jézus maga mögött hagyta a menny királyi udvarait, szegény lett, hogy szegénysége által mi gazdagodhassunk. Aki részesül e mentésben, amelyet Isten Fia ilyen végtelen áldozattal szerzett, az követni fogja a valódi mintá

példáját. Krisztus volt a sarokkő, és nekünk erre az alapra kell építenünk. Valamennyiünknek feltétlen szükségünk van a lemondás és önfeláldozás lelkületére. Krisztus földi élete önzetlen volt, megaláztatás és áldozathozatal nyomta rá pecsétjét. Ezért akik e nagyszerű mentésben részesülnek, melyért Jézus lejött a mennyből, hogy elhozza nekik, ne követnék Urukát, ne vennék ki részüket a lemondásából és áldozathozatalából? A Fiú mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők. Minden szőlővesszőt, mely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” Fontos elv, hogy a tőkében áradó nedv táplálja a vesszőket, hogy virágozzanak és gyümölcsöt teremjenek. Nagyobb lenne talán a szolgálata az Uránál? A világ Megváltója egymaga gyakorolja talán értünk a lemondást és áldozathozatalt?

Krisztus testének tagjai pedig semmit se tagadjanak meg maguktól? A lemondás a tanítványság elengedhetetlen feltétele. – *Bizonyágtételek*, 3. kötet, 387–388. old.

Május 15., vasárnap: „Te vagy Krisztus”

[Jézusnak] beszélgetnie kellett a rá váró szenvedésekről. Először azonban egyedül elvonult és imádkozott, hogy szívük legyen kész szavai befogadására. Amikor visszatért közénk, nem jelentette be azonnal mondanóját. Előtte alkalmat adott nekik, hogy megvallják belé vetett hitüket, és megerősödjenek az eljövendő próbára. Megkérdezte: „Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?” (Mt 16:13) (...)

Jézus most feltette a második kérdést, mely magukra a tanítványokra vonatkozott: „Ti pedig kinek mondotok engem?” (Mt 16:15) Péter így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Mt 16:16)

Péter elejétől fogva Messiásnak hitte Jézust. Sokan mások, akik Keresztelő János prédikálása alapján meggyőződtek és elfogadták Krisztust, kételkedni kezdtek János küldetésében, amikor a prófétát bebörtönözték és halálba küldték. Most Jézus Messiás-voltában is kételkedtek, Ő-e, akit oly régen vártak? Számos tanítványa, akik buzgón várták, hogy Jézus elfoglalja Dávid trónját, elhagyta Őt, amikor felfogták, hogy nincs ilyen szándéka. Péter és társai azonban hűségesekek maradtak. A tegnap még dicsőítőik,

ma megtagadók ingatag magatartása nem rombolta le a Megváltó igaz követőjének hitét. Péter kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Mt 16:16) Nem királyi tisztességre vágyott, hogy megkoronázza Urát, hanem elfogadta Őt megaláztatásában. – *Jézus élete*, 252–253. old.

Akik megízlelték „Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit” (Zsid 6:5), azoknak dolgozniuk kell házanépükért és szomszédaikért. Hirdetnünk kell a megváltás evangéliumát a körülöttünk élőknek. Mindenki, aki érezte az Úr átalakító erejét, az egy bizonyos értelemben miszisionáriussá válik. Vannak barátai, akiknek beszélhet Isten szeretetéről. Elmondhatja a gyülekezetben, mit jelent neki Isten, hogy Ő a személyes Megváltója. Az egyszerű bizonyoságtétel pedig a legigényesebb szónoklatnál is sokkal többet tehet. Nagy munkát kell végeznünk, ezért legyünk igazak és becsületesek mindenben, valamint járjunk alázatosan az Úrral. Akik dolgoznak környezetükben, olyan tapasztalatokra tesznek szert, amelyek még hasznosabbá teszik őket. – *Egészségügyi tanácsok*, 33. old.

Annyira megerősödhetnél, hogy te tehetnél megszentelő hatást másokra. Eljuthatsz oda, ahol arra sarkall a szíved, hogy te cselekedj jót másokkal, te vigasztald a szomorkodót, te erősítsd a gyöngét, és hogyha alkalom kínálkozik, Krisztusról tanúskodj. Törekedj megtiszteltetését vívni ki Istennek mindenben, mindenkor, mindenhol! Szódd bele mindenbe a vallásodat. Amit magadra vállalsz, végezd lelkiismeretesen.

Eddig még nem tapasztaltad az Atya megmentő hatalmát, amint ez előjogod lenne, mert nem azt tetted életed fő céljává, hogy Krisztusnak szerezz dicsőséget. Minden célod, amelyet magad elé tűzöl, minden tevékenység, melyhez hozzáfogsz, minden kedvtelés, melynek örvendezel, Isten dicsőségét szolgálja! Legyen ez a szíved fohásza: Tied vagyok, ó, Isten, hogy érted éljek, érted fáradozzak, érted szenvedjek! – *Bizonyoságtételek*, 2. kötet, 139. old.

Május 16., hétfő: „Ezen a Kősziklán”

A Megváltó szánalommal tekintett rájuk, és folytatta: „Sohasem olvastátok-é az Írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett

a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt. Annakokáért mondom néktek, hogy elvételtek tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki e kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.” (Mt 21:42–44)

Ezt a jövendölést a zsidók gyakran ismételték a zsinagógákban, mert az eljövendő Messiásra vonatkoztatták. Krisztus az egész zsidó valóság és a megváltási terv szegletköve volt. Ezt az alapkövet vetették most el a zsidó építők, Izrael papjai és vezetői. A Megváltó felhívta a figyelmüket a próféciaikra, hogy lássák, milyen veszélybe kerültek. Minden rendelkezésére álló eszközzel világossá akarta tenni számukra, mire készülnek. – *Jézus élete*, 365. old.

A Megváltó nem egyedül Péterre bízta az evangélium művét. Egy későbbi időpontban megismételte a tanítványának mondottakat közvetlenül az egyházra vonatkoztatva. Lényegében ugyanezt mondta a tizenkettőnek is, mint a hívők képviselőinek. Ha Jézus bármilyen különös hatalommal ruházta volna fel valamelyik tanítványát, nem látnánk őket oly gyakran vitázni, hogy ki a nagyobb. Alá kellett volna vetniük magukat Mesterük akarátának, és tisztelni azt, akit Ő kiválasztott. A helyett, hogy felettesükké tette volna valamelyiküket, Krisztus azt mondta a tanítványoknak: „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, [...] doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti doktorotok: Krisztus.” (Mt 23:8, 10)

„Minden férfiúnak feje Krisztus.” (IKor 11:3) Isten, aki mindeneket a Megváltó irányítása alá helyezett, „Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, mely az Ő teste, teljessége neki, aki mindeneket betöltött mindennel” (Ef 1:22–23). Az egyház Jézusra alapozva épül, engedelmeskednie kell Urának, mint fejének. Nem függhet embertől, és nem irányíthatja ember. – *Jézus élete*, 254–255. old.

Az Úr senkire se kényszerít túl nehéz terhet. Minden terhet fölbe csül, mielőtt munkatársai szívére helyezné. Szerető mennyei Atyánk így szól minden munkáshoz: „Vesd az Úrra a te terhedet, Ő gondot visel rólad.” (Zsolt 55:23) A terhek hordozói higgyék, hogy Isten hordja minden

terhüket, akár kicsi, akár nagy. Jézus csak akkor vállalja terheink hordozását, ha bízunk benne. Így szól: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek! Vessétek rám terheteket. Bízhatok, hogy én végzem el az emberi eszközök szemében lehetetlen munkát.” Az aggodalom vak, nem lát a jövőbe. De Jézus kezdettől látja a véget, s minden nehézség esetén utat készített az enyhülésre. Ha Krisztusban lakozunk, mindenre lesz erőnk őáltala, aki minket megerősít. – *Bizony-ságtételek*, 7. kötet, 214. old.

Május 17., kedd: A Sátánnak nevezett Péter

Isten állandóan gondot visel örökségére. Csak olyan szenvedést bocsát gyermekeire, ami feltétlenül szükséges mind e földi, mind örök üdvösségükhöz. Gyülekezetét meg fogja tisztítani, miként Krisztus is megtisztította a templomot földi szolgálata során. Mindaz, amit megenged, hogy mint próbák és kísértések ériék gyermekeit, megszentelődésüket szolgálja; erejüket növeli, hogy a kereszt győzelmét előbbre vihessék. Péter életének volt olyan korszaka, amikor nem óhajtotta látni Jézus művében a keresztet. Mikor az Üdvözítő a tanítványoknak a rá váró szenvedésekről és haláláról beszélt, Péter így kiáltott fel: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshet ez meg teveled!” (Mt 16:22) Önmaga iránti sajnálata, ami visszariadt a Krisztussal való közös szenvedéstől, indította a tanítványt erre az ellenvetésre. Keserű lecke volt számára, és csak lassan tanulta meg, hogy Krisztus útja e földön szenvedéseken és megaláztatásokon keresztül vezet. Azonban a tüzes kemence hevében ezt is meg kellett tanulnia. Később pedig, mikor már energikus lényét az évek és a munka terhe megviselte, saját tapasztalatából írhatta a hívőknek: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely megpróbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történné veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor vigadozva örvendezhessetek.” – *Az apostolok története*, 301–302. old.

Az Üdvözítő mondta: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.”

Akik viselik a mennyegzői ruhát, Krisztus feddhetetlenségének palástját, nem teszik fel a kérdést, hogy felvegyék-e a keresztet, és menjenek-e a Megváltó lábnyomán. Ők örömmel engedelmeskednek, és betartják a parancsolatokat. A lélek Isten nélkül elvész. Mennyire hiábavaló tehát a rangért és a vagyonért vívott küzdelem! Mennyire szánalmasak Sátán indokai az önzésünkön és a becsvágyunkon keresztül, összehasonlítva Krisztusnak az Igében található tanításaival. Mennyire értéktelen a világi jutalom a mi mennyei Atyánk jutalma mellett. – *Review and Herald*, 1899. szeptember 19.

Egyesek látszólag állandóan keresik a mennyei drágagyöngyöt, de nem találják meg, mert nem mondanak le rossz szokásaikról, és nem halnak meg énjüknek, hogy Jézus élhessen bennük. Nem győzték le szentségtelen vágyaikat, és nem állnak ellen a világ varázsának. Nem vették fel a keresztet, és nem követik Krisztust az önmegtagadás és áldozat útján. Majdnem keresztények, de nem egészen azok. Úgy tűnik, mintha közel volnának a mennyek országához, mégsem léphetnek be oda. Majdnem megmentett emberek, de nem egészen; ami annyit jelent, hogy nem majdnem, hanem valóban elvesznek. – *Krisztus példázatai*, 50. old.

Május 18., szerda: Bátorítás a mennyből

A tanítványok hitét a megdicsőülés nagyon megerősítette; láhták Krisztus dicsőségét, hallhatták a mennyei hangot, ami kinyilatkozta isteni természetét. Az Atya Jézus istenségének erős bizonyítékait akarta adni a tanítványoknak, hogy később, keserves csalódásaik alatt, mikor majd szenvedését és kereszthalálát látják, ne veszítsék el bizalmukat. A megdicsőülés alkalmával Isten Mózeszt és Illést küldte Fiához, akik vele szenvedéséről és haláláról beszélgettek. Az Úr nem angyalokat küldött, hanem akik már maguk is átérték a földi élet küzdelmeit. – *Tapasztalatok és látomások*, 85. old.

Illés előképe lett azoknak a szenteknek, akik Krisztus második adventje idején élnek a földön, és akik elválnak „hirtelen, egy szempil-

lantás alatt az utolsó harsonaszóra”, anélkül, hogy megízlelnék a halált (1Kor 15:51–52). Illés, amikor Jézus földi szolgálatának vége felé Mózes-sel együtt a Megváltó mellett állhatott a megdicsőülés hegyén, azokat jelképezte, akik ugyanígy elválnak majd. Ezekben a megdicsőült emberekben a tanítványok a megváltottak országának miniatűr ábrázolását szemlélhették. Látták a menny fényébe öltözött Jézust. Hallották a „hangot” „a felhőből” (Lk 9:35), amely Isten Fiának vallotta. Látták Mózes-t, aki azokat jelképezte, akik a második adventkor feltámadnak. Ott állt Illés is azokat képviselve, akik a föld történelme végén halandókból halhatatlanokká válnak, akiket Isten elragad a mennybe anélkül, hogy megízlelnék a halált. – *Próféták és királyok*, 103. old.

Az angyalok figyelik, meghallgatják, milyen jelentéseket adtok a világnak mennyei Mesteretekről. Róla folyjon társalgások, aki az Atya előtt közbenjár. Ha barátaitokat üdvözölve kezeteiket nyújtjátok, legyen Isten dicsérete szívetekben és ajkatokon. Így azok gondolatai is Jézusra fognak irányulni. Mindenkit érnek megpróbáltatások, fájdalmak és szomorúságok, melyeket nehéz elviselni; kísértések környékeznek, melyeknek nehéz ellenállni. Ne egymásnak panaszoljátok el gondjaitokat, hanem vigyétek imáitokban Isten elé! Legyen életelvetek, hogy kétely vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki ajkatokon! Nagyban hozzájárulhattok mások életének felvidítéséhez, amennyiben őket a remény és vigasz szavaival megerősítetek. Sok derék lélek van rettenetes kísértéseknek kitéve. Gyakran közel vannak az eleséshez, az önmagukkal és Sátánnal vívott küzdelemben. Ne csüggedjétek el őket nehéz harcaikban! Bátorításokat őket reményt keltő szavakkal, amelyek buzdítóan hatnak rájuk. Ha így cselekesztek, Krisztus fénye sugárzik rólatok, „mert közülünk senki sem él önmagának” (Rm 14:7). Öntudatlanul is szétáradó befolyásunk vagy buzdítani és erősíteni fog másokat, vagy pedig elcsüggeszt, és tovaúz Krisztustól és igazságától. – *Jézushoz vezető út*, 57–58. old.

Május 19., csütörtök: Jézus és a templomadó

Alighogy a városba értek, a templomadó begyűjtője Péternek szegezte a kérdést: „A ti Mesteretek nem fizeti-é a két drachmát?” (Mt

17:24) Ez nem polgári adó volt, hanem vallási hozzájárulás, melyet minden zsidónak évente fizetnie kellett a templom fenntartására. A két drachma fizetésének megtagadását a templommal szembeni hűtlenségnek tekintették volna – az írástudók értékelése szerint a legsérelmesebb bűnnek. A Megváltó viselkedése az írástudók törvényeivel, majd szemrehányása a hagyomány védelmezőivel szemben alapul szolgált a vádra, hogy fel akarja forgatni a templomi rendet. Ellenségei most ezt megfelelő alkalomnak látták, hogy rossz hírbe keverjék. A templomadó begyűjtőjében készséges szövetségesre leltek.

Péter úgy érezte, hogy a beszédő kérdése alattomosan támadja Krisztusnak a templomhoz való hűségét. Mestere jó hírnevéért lelkesedve sietően válaszolt, anélkül, hogy megbeszélte volna Jézussal, kell-e fizetnie az adót. – *Jézus élete*, 265–266. old.

Jóllehet Jézus megmagyarázta, hogy nem köteles megfizetni a templomadót, nem szállt vitába a zsidókkal ez ügyben, mert félreértették és ellene fordították volna szavait. Hogy botránkozást ne okozzon az adó visszatartásával, olyasmit tett, amit igazából nem kellett volna megtennie. Ez a tanulság igen értékes volt a tanítványok számára. Hamarosan jelentős változásoknak kellett beállniuk a templomi szolgálathoz való viszonyukban, és Krisztus arra tanította őket, hogy szükségtelenül ne kerüljenek összeütközésbe a fennálló renddel. Amennyire csak lehet, ne adjanak alkalmat hitük félremagyarázására. A keresztyének nem szabad feláldoznia az igazság egyetlen alapelvét sem, de ha csak lehet, el kell kerülnie az összeütközést. – *Jézus élete*, 267. old.

Éjszaka sok dolgot tárnak elém. Az Írást kegyelemmel és gazdagsággal látom magam előtt. Az Úr így szól hozzám: „Szemléld e dolgokat, és gondolkozz rajtuk! Te igényelheted az igazság gazdag kegyelmét, ami a lelket táplálja. Ne foglalkozz vitás kérdésekkel, veszekedéssel és szét húzással, melyek lelkednek csak sötétséget és bátortalanságot adnak. Az igazság világos, tiszta és fűszeres... Hittel és szeretettel szöld az igazságot, és az eredményt bízd Istenre. Mindenben, amit beszélsz, cselekszel, úgy beszélj, mint akihez az Úr beszélt. Ő a te tekintélyed, és megadja neked fenntartó kegyelmét.” – *Életünk és munkánk*, 259. old.

Május 20., péntek: További tanulmányozásra

A nagy Orvos lányomán, 40. fejezet: „Segítség a hétköznapokban”

9. tanulmány

A lélek bálványai – és egyéb jézusi tanítások

Május 21., szombat délután

A Máté evangéliumának 18. fejezetében az alázatosság újabb leckéjét találjuk. Az Ige tanításai a mi tanulságunkra írtak meg. Semmivel sem indokolhatják döntésüket, akik ezeket figyelmen kívül hagyják.

„Abban az órában mentek a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állította azt, és mondta: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.”

Sokan nem értik, hogy amikor alázatosan Istennel járunk, akkor az ellenség nem tud kihasználni bennünket. (...) Amikor gyermeki alázattal vágyunk a nevelésre és az oktatásra, Isten felhasználhat bennünket az Ő dicsőségére. – *Krisztushoz hasonlónak*, 261. old.

Sátán és seregei hadat viselnek az Úr kormányzata ellen. Az ördög meg akarja zavarni s kísértéseivel le akarja győzni azokat, akik át szeretnék adni szívüket Istennek, mert célja, hogy végleg elcsüggedjenek és feladják a harcot.

Soha nem volt olyan nagy szükségünk az Istennel ápolt szoros kapcsolatra, mint napjainkban. A legnagyobb veszélyt mindig is az jelentette a menny népe számára, hogy a világ elveihez és szokásaihoz alkalmazkodik. A fiatalok különösképpen veszélyben vannak ezen a téren. Az apáknak és anyáknak résen kell lenniük Sátán cselvetéseivel szemben. Míg azon mesterkedik, hogy megrontsa gyermekeiket, a szülők

ne áltassák magukat azzal, hogy nem fenyeget különösebb veszély. Míg gyermekeik örök élete forog kockán, egyetlen gondolatot se pazaroljanak e világ dolgaira. – *Gyermeknevelés*, 243. old.

Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Kegyelmének evangéliuma, az önmegtagadás lelkülete sohasem lehet összhangban a világ lelkületével. A két alapelv tökéletesen ellentétes egymással. „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” (IKor 2:14) (...)

Krisztus országát nem törvényhozó testületek, tanácsok vagy bíróságok döntésével, a világ nagyjainak támogatásával alapítja meg, hanem azzal, hogy Jézus természetét az emberekbe ülteti a Szentlélek munkája által. „Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek; akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1:12–13) Ez az egyetlen erő, ami felemelheti az emberiséget. E munka megvalósításához az emberi eszköz: Isten Igéjének tanítása és gyakorlása. – *Jézus élete*, 313–314. old.

Május 22., vasárnap: Az alázatosság nagyszerűsége

Bárcsak megtanulnánk azokat a csodálatos leckéket, amelyekre Jézus igyekezett oktatni tanítványait a kis gyerekekről, akkor milyen sok leküzdhetetlennek tűnő dolog tűnne el teljesen. Amikor a tanítványok a Mesterhez jöttek e szavakkal: „Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állította azt, és mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyek országában.” (Mt 18:1–4) – *Boldog otthon*, 136. old.

Akik megalázzák magukat, mint a gyermekek, azokat tanítja Isten. Az Úr nem függ egyetlen ember talentumától sem, mivel Ő minden jó

és tökéletes ajándék kifogyhatatlan forrása. A legalázatosabb ember is a mennyei kincsek birtokosa, ha szereti és féli Istent. Az Úr dolgozik az ilyen személyek által, mivel nem arra törekednek, hogy bizonyos, saját elképzeléseik szerint felállított magasságokba jussanak. Félelemmel és rettegéssel dolgoznak, nehogy valamiképpen elrontsák a tervet. Életük Jézus életének visszatükrözése.

Tápláljuk folyamatosan önmagunkban a szelídség és az alázatosság lelkületét, hogy rendelkezhessünk Krisztus lelkületével. – *The Faith I Live By*, 138. old.

A gyerekeknek nincs felsőbbrendűségi vagy különleges nemesi érzésük. Megjelenésükben egyszerűek és természetesek. Krisztus azt kívánja, hogy követői egyszerű magatartást alakítsanak ki, hogy alázatos és keresztény módon viselkedjenek. Ő azt a feladatot bízta ránk, hogy mások javára éljünk. Otthagyva a mennyei udvarokat lejött erre a földre, hogy megmutassa, mennyire érdekelt teremtményei sorsában, a megváltásunkért fizetett felbecsülhetetlen összeg pedig az ember értékére mutat rá, melyért Jézus ott tudta hagyni a mennyei királyság gazdagságát és kiváltságait, hogy kiemeljen bennünket a bűnből.

Ha a menny Fejedelme olyan sokat tett, hogy kimutassa az emberek iránti szeretetét, akkor mit meg kellene tennünk nekünk egymás segítségéért, hogy kiemeljük embertársunkat a sötétség és a szenvedés mélységéből? – *Istennel ma*, 182. old.

Minden igazi engedelmesség a szívből származik. Jézusnál is az engedelmesség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Ő is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Isten akarásával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Jézus szolgálatának végzésében találja majd meg legnagyobb örömet. Mikor megismerjük az Urat, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének értékelése, megbecsülése által és az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra. – *Jézus élete*, 419–420. old.

Május 23., hétfő: A megbocsátás nagyszerűsége

Ha úgy véled, hogy a testvéred rosszat tett ellened, akkor a szelídség és a szeretet lelkületével felfegyverkezve keresd fel őt, hogy egyezsége jussatok és kibéküljetek. (...) Amennyiben sikerül megoldani a gondot, akkor megnyerted a testvéredet, anélkül, hogy kiteregetted volna hibáit, a kettőtök közötti egyezés pedig sok bűnt eltakart, amik nem váltak látathatóvá mások előtt. (...)

Különleges módon figyeljünk arra, hogy olyan állapotban őrizzük meg érzéseinket és szívünket, hogy mindig vegyük észre a mások szívében rejlő jót. Ha nem figyelünk erre a vetületre, Sátán irigységet és féltékenységét ültet el a szívünkbe, és az ő szemüvegét teszi fel a szemünkre, amelyn keresztül torzítva látjuk testvéreink cselekedeteit és viselkedését. Ahelyett, hogy kritikus szemmel néznénk felebarátunkra, tekintünk először önmagunkra és legyünk készek felfedezni saját jellemünk elítélendő tulajdonságait. Amint tudatossá válnak előttünk hibáink és kudarcaink, mások tévedései elvesztik jelentőségüket.

Sátán az atyafiak vádolója. Ő vadássza hibáinkat, bármilyen csekélyek legyenek is azok, hogy minél több oka legyen a vádaskodásra. Tartásuk távol magatokat Sátántól! – *That I May Know Him*, 181. old.

Próbálj meg minden emberrel békeességben élni és engedd, hogy a lelkedből kellemes, jó illat áradjon a körülötted élőkre. Az Úr minden meggondolatlanul kimondott szót meghall. Ha harcolsz önző emberi természetteddel, akkor egyre sikeresebben győzheted le öröklött hajlamaidat és sok mindent megtehetsz. Ne feledd, hogy mások meggondolatlan szavai nem alázhatnak meg, azonban amikor ezekre meggondolatlanul válaszolsz, elveszítesz egy olyan győzelmet, ami a tied lehetett volna. Gondosan figyelj kimondott szavaidra! – *My Life Today*, 52. old.

Urunk arra tanít, hogy a hívők közötti nehézségeket a gyülekezetben belül kell elrendezni. Nem szabad kiteregetni olyan emberek előtt, akik nem félik Istent. Ha egy hívő ellen a testvére vétkezik, ne forduljon bírósághoz, hanem járja végig a Krisztus által kijelölt utat. Bosszúállás helyett igyekezzen megmenteni testvérét. A Mindenható védi azok

érdekeit, akik szeretik és félik Őt. Bátran rábízhatjuk ügyünket az igazságon ítéltre. (...)

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Milyen jogon ítélsz fölötte, mintha olvasnál szívében! Isten Igéje ezt mondja: „Ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam!, megbocsáss neki.” (Lk 17:3–4) Nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten bocsát meg neked. – *Krisztus példázatai*, 111. old.

Május 24., kedd: A lélek bálványai

Az önimádó ember törvénszegő. Ezt akarta Jézus az ifjúval megértetni, és azért próbálta meg, hogy leleplezze szívének önzését. Rátapintott jellemének gyenge pontjára. Az ifjú nem igényelt további felvilágosítást. Bálványt dédelgetett lelkében. A világ volt az istene. Állította, hogy megtartotta a parancsolatokat, de nem ismerte azt az elvet, ami az egész törvény lényege. Nem szerette az Urat igazán és embertársait sem. Ezzel a fogyatkozásával egyszersmind mindaz hiányzott belőle, ami Isten országára alkalmassá tehetné. Az ének és a világ kincseinek szeretete nincs összhangban a menny elveivel. Amikor ez az ifjú főember Jézushoz fordult, nyíltságával és komolyságával megnyerte a Megváltó szívét. „Rátekintve megkedvelte őt.” Krisztus ebben az ifjúban olyan valakit látott, aki az igazság hirdetője lehetne. E tehetséges, előkelő ifjút éppoly szívesen magához fogadta volna, mint szegény halász követőt. Ha ez az ifjú a lélekmentésre szentelte volna képességeit, a Mester igyekvő és eredményes munkása lehetett volna. Először azonban el kellett volna fogadnia a tanítványság feltételeit. Teljesen Istennek kellett volna odaszentelnie életét. – *Krisztus példázatai*, 186. old.

Isten gondviselésében, megérintette és az igazsághoz térítette némi gazdag szívét, hogy majd vagyonukkal segítsék műve fejlődését. Ha a gazdagok nem segítenek, ha nem töltik be a menny szándékát, az Úr el fog haladni mellettük. Másokat támaszt helyettük, akik majd

megteszik, amit kíván – és örömmel adnak vagyonukból Isten ügyének szükségleteire. Ebben ők lesznek az elsők. Isten mindenkit bevon ügyébe, aki készségesen segít neki. Az Úr küldhetne kincseket a mennyből munkája folytatására, de ez ellenkezik elgondolásával. Elrendelte, hogy emberek legyenek az eszközei, hogy mivel ő nagy áldozatot hozott megmentésükért, az emberek viszonzásul vegyék ki részüket a megváltás munkájából.

Hozzanak áldozatot egymásért, és ezzel bizonyítsák, mennyire becsülik az értük hozott áldozatot. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 85–86. old.

Május 25., szerda: És velünk mi lesz?

Péter ocsúdott fel először a Megváltó szavai nyomán támadt titkos gondolatokból. Eszébe jutott, hogy ő és testvérei mi mindenről lemondtak Krisztusért, és elégedett volt. „Ímé, mi elhagytunk mindent – mondta –, és követtünk téged.” Emlékezve az ifjú főembernek tett „kincsed lesz mennyben„, feltételes ígéretre, kérte az ő és társai áldozatáért járó jutalmat. Jézus válasza megremegtette a galileai halászok szívét. Olyan kiváltságokat helyezett kilátásba, amelyek legszebb álmaikat váltják valóra: „Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az embernek Fia beül az Ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítéletek az Izrael tizenkét nemzetségét.” (...)

Péter „Mink lesz hát minékünk?” kérdése azonban béreslelkületről árulkodott. Ez a lelkület – ha ki nem gyógyulnak belőle – alkalmatlanná teszi a tanítványokat Krisztus szolgálatára. A tanítványokat vonzotta a Mester szeretete, de nem voltak teljesen mentesek a farizeizmustól. Még mindig azt hitték, hogy munkájuk arányában jogosultak a jutalomra. Az önfelmagasztalás és önelégültség szellemét ápolták magukban, és összehasonlították magukat egymással. Amikor valamelyikük bármiben hibázott, a többiek azt képzelték, hogy ők jobbak nála. (...)

Isten szeretné, ha bíznánk benne, és nem kérdeznénk, mi lesz a jutalmunk. Ha Krisztus a szívünkben lakik, nem a jutalom áll gondolataink homlokterében; nem a jutalomért szolgálunk. Igaz, hogy a jutalmat is

meg kell becsülnünk, de ne az legyen az első. Ő azt akarja, hogy értékeljük megígért áldásait, de azt nem, hogy lessük a jutalmat, és azt érezzük, hogy minden szolgálatért jutalom jár. Ne annyira a jutalommal törődjünk, mint inkább azzal, hogy – minden nyereségtől függetlenül – helyesen cselekedjünk! Az Isten és embertársaink iránti szeretet legyen a hajtóerőnk! – *Krisztus példázatai*, 187–189. old.

A példázat minden munkást arra int, bármilyen régen szolgál, és bármilyen sokat teljesített, hogy testvéri szeretet és Isten előtti aláztosság nélkül semmit sem ér. Akinek öndicsőítés a célja, az nélküli azokat a jellemvonásokat, amelyek hatékony munkássá tehetik Krisztus szolgálatában. A gög és elbizakodottság lerontja a munkát. Nem a szolgálatban eltöltött idő, hanem a szolgálatkészség és megbízhatóság teszi munkánkat kedvessé Isten előtt. Minden szolgálatunk önünk teljes átadását igényli. A legapróbb feladat, ha őszinte szívvel és önzetlenül végezzük, kedvesebb Isten előtt, mint a legnagyobb munka, amit megront a haszonlesés. Az Úr azt nézi, hogy mennyi van bennünk Krisztus lelkületéből, és mennyi cselekedeteinkben a krisztusi vonás. Az Atya többre értékeli a szeretetet és hűséget, amellyel munkánkat végezzük, mint a teljesítmény nagyságát. Amikor többé már nincs bennünk önzés, és az elsőbbségért folyó harc megszűnik, amikor hála tölti be a szívünket, és a szeretet jó illata árad életünkéből, csak akkor lakik Krisztus a szívünkben, és csak így ismer el Isten minket a munkatársainak. – *Krisztus példázatai*, 191–192. old.

Május 26., csütörtök: „Készen állunk”

Akik Krisztus lelkével rendelkeznek, nem vágyakoznak testvéreiknél magasabb rang után. Akik kicsinek látják önmagukat, ők nagyok Isten szemében.

Milyen értékes lecke ez Krisztus minden követője számára! Ha figyelmen kívül hagyják az Ő útjának feladatait, elhanyagolják a könnyөрületességet és a jószágot, az illedelmességet és a szeretetet, akár egy gyermekkel szemben is, Krisztust hanyagolják el. János érezte ennek a leckének az erejét, és felhasználta.

Jakab és János anyjuk által újra Jézus elé tárták kérésüket, mely szerint Krisztus országában a legnagyobb rangra és elismerésre vágytak. A Megváltó így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek.” (Mk 10:38) Sokan közülünk olyan kis mértékben értjük meg, mit is kérünk valójában Istentől! A Megváltó tudta, milyen végtelen áldozattal lehet elérni ezt a dicsőséget, mert Ő „az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2). Itt arról az örömről van szó, hogy láthatta az Ő megaláztatása, haláltusája, kiontott vére által megváltott lelkeket. Ez az a dicsőség, amelyet Krisztus megkapott, és amelyet ennek a két tanítványnak is kívánt. Felvette nekik a kérdést: „Megihatjátok-é a poharat, amelyet én megiszom; és megkeresztelkedhetek-é azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Azok pedig mondták néki: Megtehetjük.” (Mk 10:38–39)

Milyen kevesen értették, mit jelentett ez a keresztség! „Jézus pedig mondta nekik: A poharat ugyan, amelyet én megiszom, megisszátok, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészítetett.” (Mk 10:39–40) – *Megszentelt élet*, 57. old.

Tanítványainak adott tanításaiban az Úr Jézus bemutatta, hogy az Ő országa nem földi királyság, ahol mindenki a legmagasabb rangért harcol. Ő megtanította nekik az alázatosság és az önfeláldozás leckéjét. Megaláztatása nem jellemének és képességeinek alábecsülését jelentette, hanem nyilvánvalóvá tette, hogy eggyé vált az elbukott emberiséggel, hogy egy nemesebb élet szintjére emelje az embereket. Mindezek ellenére milyen kevesen látják vonzónak Krisztus alázatosságát! A földiek folyamatosan mások fölé kívánnak emelkedni, azonban az Úr Jézus, Isten Fia megalázta önmagát, hogy felemelje az embert. A Megváltó valódi tanítványa követi Mestere példáját. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 142–143. old.

Üdvözítőnk földi élete korántsem volt a kényelemnek, önérdeknek szentelt élet, ó, nem! – állandóan szent buzgalommal és komolysággal fáradozott az elesett emberiség megváltásán. A bethlehemi jászoltól

kezdve a gólgotai keresztig az önmegtagadás útját járta; sohasem húzódozott a nehéz munkától, a fárasztó utazástól, valamint a kimerítő gondtól és fáradtságtól sem. (...) Önzés és önérdék távol állt munkájától.

Hozzá hasonlóan mindazok, akik Krisztus kegyelmében részesültek, készek az áldozathozatalra, hogy mások is részeseivé lehessenek a mennyei adománynak. Ők minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy általuk embertársaik élete megjavuljon. Az igazán megtért szívnek ilyen lelkület a gyümölcse. – *Jézushoz vezető út*, 37. old.

10. tanulmány

Jézus Jeruzsálemben

Május 28., szombat délután

Jézus, akit mindenek szolgáltak, azért jött el, hogy mindeneknek a szolgálója legyen. Mivel pedig Ő mindeneket szolgált, Őt is újból szolgálják és tisztelik majd mindenek. Azoknak, akik rendelkeznek Krisztus isteni tulajdonságaival, és megosztják vele a megváltott lelkek látásának örömét, követniük kell önzetlen szolgálata példáját. Mindezt a Megváltó ezekben a szavaiban fogalmazta meg és foglalta össze: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.” (Jn 13:15) A Krisztus által elrendelt szolgálatnak ez volt a célja. Ezért mondja első tanítványainak és persze nekünk is: „Ha tudjátok ezeket – ha tudjátok, ha ismeritek a célját azoknak a leckéknek, tanításoknak, amelyeket én adtam nektek, akkor – boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” (Jn 13:17) – *Jézus élete*, 408. old.

Krisztus saját életében megvalósította isteni tanításait. Buzgósága sosem tette szenvedélyessé. Állhatatos volt, de nem csökönyös; jótékony, ám nem gyenge; gyengéd és együtt érző, viszont mentes az érzelgősségtől. Valóban társas lény volt. Egyúttal helyesen tartózkodó, nem adott alkalmat illetlen bizalmaskodásra. Mértékletessége sosem vezette vakbuzgóságra vagy szigorúságra; nem szabta magát e világhoz, és nem volt közömbös a legegyszerűbb ember szükséglete iránt sem. Éberen figyelte mindenki szükségletüket. – *Evangelizálás*, 636. old.

Ebben az életben csak ízelgetjük a megváltás csodáit. Elgondolkozhatunk mélységesen a kereszten összetalálkozott szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, de mi a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit is jelent. A megváltó szeretet mélységéről és magasságáról csak kevés fogalmat alkothatunk.

Amikor a megváltottak úgy látnak majd, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogyan Ő ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulnak fel a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak, és okaik is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan tudja majd, hogy mi volt a megváltásának ára. (...)

A kereszttitka minden más titkot megmagyaráz. A Golgotáról sugárzó fényben Isten tulajdonságait, amelyekre korábban félelemmel és csodálattal gondoltunk, szépnak és vonzóknak találjuk. Az irgalom, gyengédség és atyai szeretet egybeolvad a szentséggel, igazsággal és hatalommal. Míg Krisztus magas trónjának fenségét szemléljük, meglátjuk jellemének szépségét, és megértjük, ahogy még soha, hogy mit jelent ez az örökkévaló név: mi Atyánk.

Látni fogjuk, hogy az, akinek bölcsessége végtelen, csak Fia feláldozásával válthatott meg minket. De az Üdvözítőt kárpótolja ezért az áldozatért a megváltott, szent, boldog és halhatatlan lényekkel benépesült föld. Annak a küzdelemnek az eredményeként, amelyet Jézus a sötétség hatalmaival vívott, a megváltottak boldogsága növeli Isten dicsőségét az örökkévalóságon át. Olyan nagy értéke van egyetlen léleknek, hogy az Atya elfogadja az érte fizetett árat. Krisztus is boldogan tekint mérhetetlen áldozatának gyümölcseire. – *Maranatha*, 366. old.

Május 29., vasárnap: A megjövendölt eljövetele

Így jövendölte meg Zakariás próféta ötszáz évvel Krisztus születése előtt Izrael királyának eljöveteletét. Most teljesedett be ez a prófécia. Ő, aki olyan sokáig elutasította a királyt megillető tiszteletet, most Jeruzsálembe jött, mint Dávid trónjának megígért örököse. Jézus a hét első napján vonult be diadalmasan a fővárosba. A tömegek először Bethániába sereglettek, hogy lássák Őt, és most kíváncsian várták fogadtatását, és kíséretéül szegődtek. Rengeteg ember haladt a város felé a hűvökre, így ők is csatlakoztak a Megváltót követő sokasághoz. (...)

Földi életében Jézus sohasem engedett meg ilyen felvonulást. Világosan látta előre a következményeket, a kereszthalált. Az volt a célja,

hogy nyilvánosan előlépjen, mint Üdvözítő. Fel akarta hívni a figyelmet az áldozatra, ami megkoronázza küldetését a halott világért. – *Jézus élete*, 348–349. old.

Láttam a tanítványok csalódását, mikor Jézus sírjához siettek, és nem találták ott a holttestet. Mária így szólt: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették Őt.” Angyalok közölték a gyászoló tanítványokkal, hogy Mesterük feltámadt, és előttük halad Galileába, ahová őket is várja. Láttam, hogy Jézus ugyanilyen részvétellel szemlélte csalódott kis seregét, amely eljöveteletét várta. Elküldte hozzájuk angyalait, hogy gondolataikat odavezessék, ahol Őt megtalálhatják. Megmutatta nekik, hogy ez a föld nem szentély, hanem a mennyei szentek szentjébe kell behatolnia, hogy ott engesztelő áldozatot mutasson be népéért, és átvegye az országot az Atyától. Amikor ez megtörténik, ismét visszatér a földre, hogy magához vegye őket, hol mindörökké vele lesznek.

Az első tanítványok csalódása jól jelképezi azok csalódását, akik 1844-ben várták Urukát. Lélekben szemlélhettem azt a magasztos jelenetet, mikor Jézus diadalmenetben vonult be Jeruzsálembe. Az ujjongó tanítványok azt hitték, hogy most foglalja el országát, s mint hatalmas földi fejedelem uralkodik Izrael felett. A legvérmesebb reményekkel követték királyukat. Pompás pálmaágakat vágtak, ruháikat pedig az útra terítették, amelyen elhaladt. Egyesek előtte futottak, mások pedig követtek, és fennhangon kiáltották: „Hozsanna Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! Hozsanna a magasságban!” (...) Néhány nap múlva a Golgotára kísérték Jézust, s látták, amint véresen eltorzulva csüngött a kereszten. Szemtanúi voltak gyötrelmes halálának, és ők helyezték a sírba is. Szívüket megtörte a fájdalom; várakozásuk semmiben sem vált valóra, és reményeiket Krisztussal együtt sírba tették. De miután feltámadt és megjelent szomorkodó tanítványainak, reményeik feléledtek. Elvesztették bár Mesterüket, de újra megtalálták Őt. Láttam, hogy azoknak a csalódása, akik 1844-ben várták az Úr Jézust, korántsem volt olyan nagy, mint az első tanítványoké. Az első és második angyal üzenetében a jövendölések teljesedtek be. Az üzeneteket kellő időben hirdették, és elvégezték Isten által elrendelt feladatukat. – *Tapasztalatok és látomások*, 134. old.

Május 30., hétfő: Jézus a templomban

Ez [Isten Igéje] a sötét helyen fénylő világosság. Lapjait tanulmányozva fénye beragyogja szívünket és megvilágosítja elménket. Világossága által látjuk, milyennek kellene lennünk valójában.

Az Igében találunk figyelmeztetéseket és ígéreteket, melyek háttérében az Úr áll. Ő meghív, hogy kutassuk a Bibliát, és a bajban ebben leljünk segítségre. Ha nem tanulmányozzuk minden lépésünkben a tankönyvet, és nem kérdezzük: „Ez-e az Úr útja?“, akkor szavainkat és cselekedeteinket önzés hatja át. Elfeledkezünk Istenről, és nem az általa választott ösvényeken járunk.

Az Úr Igéje tele van drága ígérekkel és hasznos tanácsokkal. Ez tévedhetetlen, mert Isten nem hibázhat. Minden körülmények között, az élet minden vetületével kapcsolatban megoldásra lelhetünk benne. Az Atya szomorúan szemléli, amint gyermekei elvetik az Ő Szavát, és emberi tanácsokra hallgatnak.

Akik a Szentírás által szoros kapcsolatban állnak Istennel, meggyógyulnak és megszentelődnek. A Megváltó szeretetéről szóló ihletett jelentést olvasva szívük jege megolvad a szeretet és a bűnbánat tüztől. Vágyakoznak Urukra hasonlítani és szeretetből szolgáló életet élni. (...) Ő erejének csodája által a századokon keresztül megőrizte írott Szavát.

Ez a könyv az Istentől származó nagy útmutató. (...) Megvilágítja a jövőt, hogy lássuk magunk előtt az utat, ugyanakkor a múltat is világossá teszi, hangsúlyozva azon dolgok tökéletes összhangját, melyeket a sötétben botorkáló elme tévesnek és ellentmondásosnak vélt. A Mindenható gyermekei látják azt a fényt és szépséget, ami a földieknek megmagyarázhatatlan titoknak tűnik.

Boldog az az ember, aki személyesen felfedezte, hogy neki mennyei útmutató a Szentírás, Isten Igéje, világosság és fény a sötétben. – *My Life Today*, 27. old.

Jézus ezt ígérte tanítványainak: „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 14:26) De ahhoz, hogy a veszély idején Isten Lelke eszünkbe juttathassa Krisztus tanítását, előbb azt szívünkbe kell zárunk. „Szívembe rejtettem

a te beszédedet – mondta Dávid –, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119:11) – *A nagy küzdelem*, 390. old.

Május 31., kedd: Gyümölcstelenül

Máté evangéliumának 21. fejezete mutatja be Krisztus dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe. Tanulmányozzuk és értsük meg ezt a lényeges fejezetet! Tegyük magunkévá az öntelt, terméketlen fügefáról szóló lecke tanulságát. Ez képviseli azokat, akik vallják, hogy Istennek szolgálnak, akik neve szerepel a gyülekezet névsorában, de nem teremnek gyümölcsöt a menny dicsőségére. – *The Upward Look*, 78. old.

A fügefa természetéhez tartozik, hogy még a levelek kibomlása előtt megjelennek a növekedő gyümölcsök. Ezért ez a tökéletes lombzatú fa érett gyümölcsöt ígért. A látszat azonban csalóka volt. Jézus végignézte az ágakat a legalsótól a legfelső gallyig, de „levélnél egyebet semmit sem talált” (Mk 11:13). Kérkedő lombsátor volt, semmi más. (...)

A fügefa megátkozása jelképes eljárás volt. A Krisztus előtt kérkedő, lombsátrát fitogtató, meddő fa a zsidó nemzetet jelképezte. A Megváltó szerette volna világossá tenni tanítványai számára Izrael végzetének okát és bizonyosságát. Ezért ruházta föl a fát erkölcsi tulajdonságokkal, tette az isteni igazság letéteményesévé. A zsidók minden más nemzettől különböztek, mert hűséget fogadtak Istennek. Ő különleges előjogokkal ruházta fel a népet, s emiatt minden más népnél igazabbnak tekintették magukat. A világ szeretete és a nyereségvágy azonban megrontotta őket. Dicsekedtek ismereteikkel, ámde tudatlanok voltak Isten kívánalmait illetően, és képmutatás jellemezte őket. A terméketlen fához hasonlóan nyújtották széjjel követelőző ágait, melyek külsőleg dúsak voltak, gyönyörűek a szemnek, de semmit sem nyújtottak, csak levelet. – *Jézus élete*, 356. old.

A figyelmeztetés minden időre szól. Krisztus megátkozta a fát, melyet saját hatalmával teremtett – álljon ez figyelmeztetésként minden egyház és minden keresztyén előtt. Senki sem éli Isten törvényét, ha nem szolgál másoknak. Sokan nem élik a Fiú irgalmas, önzetlen éle-

tét. Egyesek, akik kiváló kereszténynek hiszik magukat, nem értik, mit jelent Isten szolgálata. Úgy terveznek és tanulnak, ahogy nekik jólesik. Minden cselekedetükben önmagukat tartják szem előtt. Az idő csak annyiban értékes számukra, amennyiben önmaguknak gyűjthetnek. Az élet minden dolgában ezt a célt követik. Nem másoknak, hanem maguknak szolgálnak. Isten úgy teremtette őket, hogy olyan világban éljenek, ahol önzetlen szolgálatot kell teljesíteni. Úgy tervezte, hogy embertársaiknak minden lehetséges módon segítsenek. Az ÉN azonban olyan óriási, hogy minden mást eltakar. Ezért nincsenek kapcsolatban az emberiséggel. Akik így élnek, hasonlóak a fügefához, mely nagyra tartotta magát, de nem volt gyümölcse. Megtartják az istentisztelet különöségeit – bűnbánat, hit nélkül. Azt vallják, hogy tisztelik Isten törvényét, de hiányzik az engedelmségük. Beszélnek, és nem cselekszenek. Krisztusnak a fügefára kimondott ítélete megmutatta, milyen gyűlöletes szemében ez a hiábavaló kérkedés. Kijelentette, hogy az őszinte bűnös kevésbé bűnös, mint aki állítása szerint Istent szolgálja, viszont nem terem gyümölcsöt a dicsőségére. – *Jézus élete*, 357. old.

Június 1., szerda: A megvetett kő

A zsidó nép több mint ezer évig várt a megígért Megváltó eljöveteleire. Legfényesebb reményeik fűződtek ehhez az eseményhez. Ezer éven át énekbe és próféciába, templomi szertartásokba és családi áhítatokba foglalták – és amikor eljött, mégsem ismerték fel benne régóta várt Messiásukat. „Saját világába jött, de a világ nem ismerte meg Őt.” (Jn 1:11) Világot szerető szívüknek a menny kedveltje olyan volt, „mint gyökér a szikkadt földből”. Szemükben „nem volt neki szép alakja... sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna”. Nem láttak benne semmi szépséget, hogy vágyakoztak volna utána (Ésa 53:2). A názáreti Jézus egész életével kárhóztatta a zsidó nép önzését, ami miatt megtagadták a gondozásukra bízott szőlőskert tulajdonosának jogos igényét. Gyűlölték igaz és kegyes voltának példamutatását. Amikor pedig jött a végső próba – ami alapján az engedelmesek része örök élet, az engedetleneké pedig örök halál –, elvetették Izrael szentjét, és felelősek lettek golgotai keresztre feszítéséért. – *Próféták és királyok*, 317. old.

A mai idők igazsága rendkívül értékes, de akik szíve nem tört össze, akik nem estek a sziklára: Jézus Krisztusra, nem látják és nem értik meg az igazságot. Ők azt fogadják el, ami megfelel saját elképzeléseiknek, és az eredeti helyett egy másik alapot kezdenek felépíteni. Ők önhittek és hiúk, önmagukat áltatják, és azt gondolják, hogy félrethetik hitünk oszlopaikat, és helyette felállíthatják saját oszlopaikat. – *Szemelvények*, 2. kötet, 389. old.

Krisztus elhárította volna a zsidó nemzet pusztulását, ha a nép befogadja Őt. Irigységük és féltékenységük azonban kérlelhettelené tette őket. Elhatározták, hogy nem fogadják el a názáreti Jézust Messiásként. Elvetették a világ világosságát, és ettől kezdve életüket éjféli sötétség vette körül. A zsidó népet utolérte megjövendölt végzete. Vad indulataik, zabolátlan szenvedélyeik okozták romlásukat. Elvakult haragjukban egymást pusztították. Lázadó, konok gőgjükkel kihívták a győztes rómaiak haragját. Jeruzsálem elpusztult, a templom romokban hevert, helyét felszántották, mint a mezőt. Júda fiai a legborzalmasabb halállal pusztultak el. Milliókat adtak el közülük, hogy pogány földön rabszolgaként szolgáljanak. Amit Isten Izrael, a választott nép által akart tenni a világért, ma megvalósítja egyházával. Kiadta „a szőlőt... más munkásoknak”, a vele kötött szövetséget megtartó népének, akik hűségesen „megadják a termést a maga idejében”. Az Úrnak mindig voltak a földön hűséges képviselői, akik magukévá tették a menny érdekeit. Istennek ezek a tanúi a lelki Izrael közé számítanak, és Jahve teljesíti ősi népének tett minden szövetségi ígérését. – *Próféták és királyok*, 318–319. old.

Június 2., csütörtök: A kegyelem ára

Nagy horderejű a menyegzői ruháról szóló példázatból levonható tanulság. A menyegző az emberinek a menyével való egyesülését ábrázolja; a menyegzői ruha pedig azt a jellemet, amit a menyegző minden vendégének viselnie kell, ha méltó akar lenni az alkalomhoz. – *Krisztus példázatai*, 142. old.

A hit által nyert feddhetetlenség szeretetet, hosszútűrést, szelídséget és más keresztény erényeket feltételez. Így részesei leszünk Krisztus

feddhetetlenségének, mely lényünk részévé válik. Akik ennek a feddhetetlenségnek részesei, Isten dolgait cselekszik. (...)

Az Úr Jézus Krisztus feddhetetlenségének palástja azonban nem takarja el a kedvelt, féltve őrizgetett bűnöket. Senki nem mehet be a Bárány menyegzőjére menyegzői ruha nélkül, amely Krisztus feddhetetlensége. Egyetlen ember sem láthatja meg Istent, ha nem szent. Az Úr arra vár, hogy minden léleknek felkínálhassa a mennyei erőt, ami egybefonódik az emberi erőfeszítésekkel. „Annakokáért... félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvből.” (Fil 2:12–13) – *Bizonyságtételek a nemi magatartásra, házasságtörésre és a válásra vonatkozóan*, 134. old.

Az Úr kegyelmének jellemünk átalakulásában megnyilvánuló erejével kell meggyőzni a világot arról, hogy Isten a világ Megváltójaként küldte el Fiát. Semmi másnak nincs olyan nagy hatása az ember lelkére, mint az önzetlen élet befolyásának. Az evangélium ügye mellett a legnagyobb érv egy szerető és szeretetre méltó keresztény. Ez az élet és ez a befolyás minden lépésnél erőfeszítést, önfeláldozást és önfegyelmet igényel. Sokan azért csüggednek el olyan könnyen kereszténységük gyakorlásakor, mert ezt nem értik. Sokan őszintén Isten szolgálatára szentelődtek, ám meglepődnek és csalódnak, amikor addig soha nem tapasztalt akadályokkal, próbákkal és tanácstalansággal szembesülnek. Krisztusi jellem és az Úr szolgálatára való alkalmasság elnyeréséért könnyörögnek, ugyanakkor a körülményeik mintha minden rossz tulajdonosságukat elő akarnák csalni. Olyan hibák mutatkoznak meg, melyeknek a létezéséről még csak sejtelmük sem volt. Az ősi Izraelhez hasonlóan kérdezik: „Ha az Úr vezet minket, miért érnek minket ezek a dolgok?” Pontosan azért esnek meg ezek velük, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok a menny fegyelmező eszközei, a sikernek az Atya által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A Gondviselő különféle helyzetek és körülmények közé viszi őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is

rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik, hogy ezeket a hibákat kijavítsák, és alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tűzébe, hogy megtisztuljanak. Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja, hogy az Úr valami értékeset lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhethnénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 245–246. old.

11. tanulmány

Az utolsó napok eseményei

Június 4., szombat délután

Boldogságunkhoz törekednünk kell elérni a Krisztus által hirdetett jellemet. Krisztus legszembeszökőbb vonása önmegetadása és jótékony-sága volt. Az Úr nem azért jött, hogy a maga javát keresse. Hanem szertejárt, jót tett, ez volt az étele, ez az itala. Mi is szent közösségben élhetünk vele, ha követjük Megváltónkat; s ha naponta törekszünk magunkba fogadni jellemét és követni példáját, akkor áldására leszünk a világnak, és megelégedést biztosítunk magunknak ideleln, az eljövendőökben pedig örök jutalmat. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 137. old.

Még szembe kell szállnunk a sötétséggel ebben a világban, amelyet szinte már teljesen betölt a bálványimádás... De közeleg a nap, amikor a küzdelem véget ér, és kivívjuk a győzelmet. Isten akarata érvényesül mind a földön, mind a mennyben... Mindnyájan egyetlen nagy, boldog családot alkotunk majd a dicsőség és hála ruhájába öltözve – Krisztus igazságosságának ruhájában. Az egész természet a maga páratlan szépségében elismeréssel hódol Istennek, Őt áldva és dicsőítve. A világ mennyei fényben tündöklök majd. A hold úgy fog fényleni, mint a nap, a nap pedig hétszer fényesebb lesz, mint most. Az évek boldogságban telnek. A látóhatár szélén a hajnalcsillagok együtt énekelnek, és Isten fiai együtt vigadoznak majd, mialatt Isten és Krisztus együttesen kihirdetik: Nincs többé bűn, és nincs többé halál! Az Úr kezével lefestett dicsőséges jövő látványa legyen nagyon drága az Ő gyermekei számára... Állandóan a szemünk előtt kell tartanunk ezt a mennyei dolgokról szóló látomást, hogy helyesen értékelhessük az örökkévaló és az ideiglenes

dolgokat, és legyen erőnk másokat ösztönözni a magasabb rendű élet felé. – *Gyermeknevelés*, 297. old.

Az ember Fiának második eljövetele az a csodálatos témakör, amelyről beszélnünk kell másoknak. Mindig erről kell szólnunk. Az örök valóságokat kell lelki szemük elé tárni, s a világ vonzó dolgai majd megmutatkoznak igaz valóságukban: kiderül, hogy haszontalanok és fölöslegesek. Mit is kezdünk a világ hiábavalóságával, dicséretével, gazdagságával, megbecsülésével vagy élvezeteivel?

Zarándokok és idegenek vagyunk, akik várakozunk, reménykedünk és imádkozunk a boldog reménységért, a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőséges megjelenéséért. Ha hisszük ezt és gyakorlati életünkben megvalósítjuk, milyen eleven tevékenységre ösztönöz majd ez a hit és reménység, milyen odaadó szeretetre egymás iránt, milyen lelkiismeretes, szent életre az Isten dicsőségére! Ha jutalmunkra tekintünk, élessé válik a különbség gondolkodásunk, tetteink és a világ cselekedetei között. – *Evangelizálás*, 220. old.

Június 5., vasárnap: Vak vezetők

Krisztus példázatainak kettős célja volt: figyelmeztetni a vezetőket és oktatni a tanulni hajlandó népet. Még világosabban kellett beszélnie a nép szellemi rabságba került hagyománytisztelete, valamint a bűnös papságba vetett vak hite miatt. Ezeket a láncokat a Megváltónak össze kellett törnie. Még tökéletesebben le kellett lepleznie a papok, vezetők és farizeusok jellemét. (...)

A Mester ilyen egyszerű szavakkal fedte fel a magának mindig helyet és hatalmat kereső önző becsvágyat, ami hamis alázatot mutat, miközben a szívet telhetetlenség és irigység tölti el. Ha valaki lakomát rendezett, a vendégeket rangjuknak megfelelően ültette le: aki a legmegtisztelőbb helyre került, az részesült a legnagyobb figyelemben, különleges kiváltságban. A farizeusok mindig igyekeztek biztosítani az ilyen megtiszteltetéseket. Ezt a gyakorlatot dorgálta meg Jézus. Megrótta a rabbi vagy mester megszólítás megkövetelésében megmutakozó hiúságot is. Az ilyen cím – jelentette ki – nem embert, hanem Krisztust illeti meg. A papok, írástudók, vezetők, törvénytudók és tanítók mindnyájan test-

vérek, egyetlen Atya gyermekei. Jézus a nép lelkére kötötte: ne adjanak embernek olyan megtisztelő címet, ami arra mutatna, hogy az illető uralodhat lelkiismeretük vagy hitük felett. (...)

A farizeusok kiterjedten befolyásolták a népet, s ezt saját érdekeik szolgálatára használták fel. Megnyerték a jámbor özvegyek bizalmát, aztán kötelességükül szabták, hogy vagyonukat vallási célokra ajánlják föl. Amikor már hozzájuk került a pénz, a gonosz eltervelői mindet saját hasznukra fordították. Úgy takargatták becsstelenségüket, hogy hosszan, nyilvánosan imádkoztak, kegyességüket feltűnően mutogatták. Ez a kép-mutatás – jelentette ki Krisztus – súlyosabb büntetést hoz rájuk. Ugyanez a dorgálás illet meg ma is sokakat, akik fennen hirdetik kegyességüket. Életüket önzés és telhetetlenség szennyezi, de mindenek fölül a látszólagos tisztaság ruháját öltik magukra, és ezzel egy időre becsapják társaikat. Istent azonban nem téveszthetik meg. Ő ismeri a szív minden szándékát, és mindenkit cselekedetei szerint ítél meg. – *Jézus élete*, 375–377. old.

Noé idejében a föld lakosságának egyik legjellemzőbb tulajdonsága az erőteljes világi lelkülete és gondolkodásmódja volt. Az étel, az ital, a vásárlás, az eladás, a házasságkötés volt az életcéljuk. Az evés és az ivás önmagában nem bűn, hanem bizonyos feladatok elvégzése, szükségletek kielégítése, amennyiben a megengedett dolgokban nem esnek túlzásba. (...) Az özönvíz előtti emberek bűne abból állt, hogy bizonyos, önmagukban megengedett dolgokat eltorzítottak. Saját, önző vágyaik kielégítésére használva tönkretették Isten ajándékait. (...)

Ha folyamatosan az e világi dolgokért küzdünk, és csak ezeken gondolkodunk, akkor nem tudunk a menny felé tekinteni. Sátán megpróbálja eltávolítani gondolatainkat Istentől, és a divat, a világi igények és szokások, a betegséget és halált hozó dolgok felé irányítja figyelmünket. – *Our High Calling*, 79. old.

Június 6., hétfő: A végidők jelei

Ebben az időben úgy tűnt, hogy Jézus munkáját keserves kudarc kíséri. Győzött a papokkal és farizeusokkal vívott küzdelemben, de nyilvánvaló volt, hogy sohasem fogják Messiásnak elfogadni. Megtörtént

a végső szétválás. Tanítványai számára az ügy már reménytelennek tűnt. Krisztus azonban közeledett munkája bevégzéséhez. A nagy esemény, mely nemcsak a zsidó nemzetet, hanem az egész világot is érinti, hamarosan bekövetkezik. Amikor a Megváltó hallotta a sóvárgó kérést: „Látni akarjuk a Jézust” (Jn 12:21), melyet az egész éhező világ kiáltása visszhangzott, arca felderült, és így szólt: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia.” (Jn 12:23) A görögök kérésében meglátta nagy áldozata eredményét, aratását. Amikor egykor földi élete kezdetén a napkeleti bölcsek eljöttek, hogy megtalálják Krisztust, úgy érkeztek most élete végén ezek az emberek nyugatról. Születésekor a zsidók olyannyira elfoglaltak voltak saját nagyravágó terveikkel, hogy nem vettek tudomást jöveteléről. A mágusok pogány földről jöttek a bölcsőhöz ajándékaikkal, hogy imádják a Megváltót. Ugyanígy ezek a görögök a nemzeteket, törzseket, a világ népeit képviselték, mikor jöttek, hogy lássák Jézust. Ugyanígy minden kor és minden föld népeit vonzani fogja az Üdvözítő keresztje. – *Jézus élete*, 383. old.

Az üdvözülésre törekvés nem gyerekjáték, amit ha tetszik, művelünk, ha nem, abba hagyjuk. Szilárd céltudatot, fáradhatatlan igyekezetet követel, ami végül kivívja a győzelmet. Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog. Azok nyerik el az örök életet és a hervadhatatlan jutalmat, akik nem fáradnak el a jó tettekben. (...) Ha valaki részt vesz a Sátánnal és seregeivel vívott harcban, nehéz élet vár rá. Ne legyenek olyan fogékonyak a benyomásokra, mint a viasz, amit a tűz bármilyen alakúra tud olvasztani. Mint megbízható harcosok, viseljék el a nehézségeket. Álljanak őrhelyükön, és mindenkor álljanak helyt. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 54. old.

Erkölcsei bátorságot követel az az álláspont, hogy megtartsuk a Úr parancsolatait. (...)

Vajon az Üdvözítő valaha is elfordul tőled, hogy küzdelmedben magadra hagyjon? Nem, soha! Azonban sohasem mondta tanítványainak, hogy nem kerülhetnek próbákba, nem kell önmegtagadást gyakorolniuk, nem kell áldozatot hozniuk. A Mester a fájdalomak fia, a betegségek ismerője volt. „Mert ismeritek a mi Urunk, Jézus Krisztus-

nak jótéteményét, hogy gazdag lévén szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8:9) Adjunk hálát Istennek, hogy szegénységünkben Őt Atyánknak nevezhetjük.

Szegénység vár erre a világra és olyan nyomorúságos idő, mint amilyen még sohasem volt, mióta e földön nép kezdett lenni. Lesznek háborúk és háborús hírek, és az emberek elsápadnak a félelem miatt. Lehet, hogy szenvedned kell, néha talán éhezned is – de Isten soha nem feledkezik meg rólad szenvedéseidben. Az Úr próbára teszi hitedet. Nem azért élünk, hogy magunknak kedvezünk. Azért élünk, hogy Krisztust nyilatkoztassuk ki a világ előtt, hogy Őt és hatalmát képviseljük. – *Evangelizálás*, 240–241. old.

Június 7., kedd: Menekülés Jeruzsálemből

Miután Krisztus meghirdette Jeruzsálem pusztulását, az Úr majdnem negyven évig halogatta a város és a nemzet megbüntetését. Isten csodálatos hosszútúréssel hordozta evangéliumának elvetőit, akik megölték a Fiát. A terméketlen fügefáról szóló példázat szemléltette, miként bánik az Úr a zsidó néppel. A parancs elhangzott: „Vágd ki azt: miért foglalja a földet is hiába?” (Lk 13:17) Az irgalmas Isten azonban mégis megkímélte őket egy kis ideig. Még sokan voltak a zsidók között, akik nem ismerték Krisztus jellemét és munkáját. A gyermekek még nem részesültek szüleik lehetőségeiben, és nem kapták meg azt a világosságot, amelyet a szülők eldobtak maguktól. Az apostolok és munkatársaik prédikálása útján Isten rájuk is fényt hintett, és megláthatták, miként teljesedett be a prófécia nem csupán Jézus születésével és életével, hanem halálával és feltámasztásával is. Az Atya nem ítélte el a gyermekeket szüleik bűneiért. Amikor azonban a gyermekek a szüleiknek adott világosságot ismeretében elvetették az általuk kapott újabb világosságot, részesei lettek szüleik bűneinek, és betöltötték bűneik mértékét. Az a türelem, amit Isten Jeruzsálem iránt tanúsított, még konokabbá és még megátalkodottabbá tette a zsidókat. Jézus tanítványait kegyetlen módon gyűlölték, és így elvetették a kegyelem utolsó hívását. Isten ezután visszavonta védelmét tőlük, és hatalmával többé nem fékezte Sátánt és angyalait. A nemzet annak a hatalmába került, akit vezetőül választott magának. – *A nagy küzdelem*, 18–19. old.

Sosem volt égetőbb szükség a kertelés nélküli figyelmeztetésekre, intésekre és határozott, egyenes viselkedésre, mint most. Sátán nagy haraggal szállt le, mert tudja, hogy kevés ideje van. Tetszetős mesékkel árasztják el a világot, és még Isten népének is az tetszik, ha sima dolgokat szólnak hozzájuk. Nem iszonyodnak a bűntől és a vétectől. Közölték, hogy Isten népének határozottabb, eltökéltebb erőfeszítést kell tennie, hogy visszaszorítsa a befurakodó sötétséget. A Szentlélek még szigorúbb tevékenységére van szükség. Le kell ráznunk a közönyt, mert pusztulásunkhoz vezet, ha nem állunk ellen. Az ördög erősen tud hatni a gondolkodásra. Az a veszély fenyegeti az igehirdetőket és az egyháztagokat, hogy a sötétség hatalmasságainak oldalán találják őket. Ma nincs semleges álláspont. Vagy határozottan a jó, vagy a rossz oldalán állunk. „Aki velem nincs, ellenem van, s aki velem nem gyűjt, tékozol.” – *Bizonyítételek*, 3. kötet, 327. old.

Június 8., szerda: Jézus második eljövetele

Szükségünk van rá, hogy Jézusban lehorgonyozva mélyen meggyökerezünk és tartsunk ki a hitben. Sátán ügynökök által dolgozik. Azokat választja ki, akik nem ittak az élet vizéből, akik szomjaznak valami új és szokatlan után, akik mindig készek inni az éppen megjelenő forrásokból. Lehet majd hallani: „Itt van Krisztus!” vagy „Amott van!”, de mi ne higgyünk ezeknek a hangoknak. Tagadhatatlan bizonyítékunk van a valódi Pásztor hangjáról, és Ő hív, hogy kövessük. Ezt mondja: „Én megtartottam az én Atyám parancsolatait.” Ő Isten törvénye alázatos engedelmisségének ösvényein vezetni nyáját, és soha nem bátorítja őket annak megszégésére. (...)

Senki ne csalatkozzon. Isten törvénye éppen olyan szent, mint az Ő trónja, és mindenkit ennek alapján ítélik meg. Nem létezik más mérce, ami szerint a jellemet elbírálják. – *That I May Know Him*, 300. old.

Keleten megjelenik egy kicsiny, fekete felhő. A távolból sötétnek látzó felhő körülvési a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az ember Fia jelét. Ünnepélyes csendben figyelik a föld felé közeledő, egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, mígnem nagy, fehér felhő lesz

belőle, ami megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szivárványa ível. Jézus hatalmas győztesként lép elő. Most nem „fájdalmak férfiaként” jön, hogy kiigya a szégyen és a szenvedés keserű poharát, hanem menny és föld győzteseként, az élők és holtak bírójaként, aki „hű és igaz”, aki „igazságosan ítél és hadakozik”, „és mennyei seregek követik Őt” (Jel 19:11, 14). A királyt szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri útján. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam zeng. Az égen számtalan tündöklő alakot látunk, „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet, mert ez a tündöklés meghaladja a képzeletünket. „Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.” (Hab 3:3–4) Amint az „élő” felhő közelebb ér, minden szem meglátja az élet Fejedelmét. Szent fejét többé nem csúfítja töviskorona, homlokán a dicsőség királyi koronája tündöklök. Arca fényesebb, mint a vakító déli nap. „Az Ő öltözetén a csípő körül oda volt írva az Ő neve: királyok Királya és uraknak Ura.” (Jel 19:16)

Felemelt fejjel, az igazság Napjának rájuk ragyogó sugaraival, örvendéssel, hogy szabadulásuk elközelgett, az élő szentek kimennek, hogy találkozzanak a Völgénnyel, ezt mondva: „Ímé, ez a mi Istenünk, akit mi vártunk, és Ő megtart minket!” – *Maranatha*, 288. old.

Június 9., csütörtök: „Vigyázatok tehát!”

Az időt és időszakokat Isten saját hatalmában tartja. Miért nem bízza ránk? Mert ha ránk bízza volna, nem használnánk fel helyesen. Ez az ismeret olyan állapotot teremtene népünk között, amely nagyban fel-tartóztathatná Isten művét, hogy olyan népet készítsen el, ami azon az eljövendő napon megállhat előtte. Ne foglalkozzunk ezzel, ne okoskodjunk az időt és az időszakokat illetően, amit Isten nem jelentett ki. Jézus megmondta tanítványainak, hogy „örködjenek”, de nem határozta meg az időt. Követői olyan helyzetben vannak, hogy mint akik parancsnokuk rendelkezéseire figyelnek: örködniük, várakozniuk, imádkozniuk és munkálkodniuk kell, mialatt az Úr eljövételének napja közeledik; de senki sem jelentheti ki pontosan, mikor történik meg, mert „arról a napról és óráról senki sem tud”. Nem határozható meg, nem mondható,

hogy egy, két vagy öt év múlva jön el, sem ki nem tolhatod eljövételét, mondván, hogy csak tíz vagy húsz év múlva történhet meg. Mi nem tudhatjuk sem a Szentlélek kiárasztásának, sem Krisztus eljövételének pontos idejét. – *Evangelizálás*, 221. old.

A gonosz szolga, aki így szólt szívében: „késlekedik a gazdám” (Mt 24:48), Krisztus-várónak vallotta magát. Szolga volt, tehát külsőleg Isten szolgálatára szentelte magát, de a szívében Sátánnak hódolt. Az ilyen ember nem tagadja meg nyíltan az igazságot, mint a gúnyolódók, de élete elárulja szíve gondolatát: késik az Úr eljövele. Önteltsége közömbössé teszi az örökkévaló dolgok iránt. Magáévá teszi a világ elveit, átveszi szokásait. Eluralkodik rajta az önzés, a nagyravágyás és a büszkeség. Mivel tart attól, hogy testvérei magasabb lelki színvonalat érnek majd el, ezért becsmérelni kezdi igyekezetüket, és kétségbe vonja indítékaikat. Ezáltal „veri” szolgatársait. Amilyen mértékben elidegenül Isten népétől, ugyanolyan mértékben egyesül a világgal. A „részegesekkel” eszik és iszik, elvegyül a világ fiai között, és átveszi lelkületüket. Így ringatja magát csalóka biztonságba, így vesz erőt rajta a hanyagság, a közöny és a restség.

Az első lépés a lejtőn lefelé az éberség és a titkos ima elhanyagolása. Ezt követi más vallási kötelezettség elhagyása is; míg végül szélesre tárul a kapu az összes bűn előtt. A világ csábításai, az érzéki természet követelései és Sátán közvetlen kísértései megtámadnak minden keresztényt. Senki sincs biztonságban. Nem számít, milyen tapasztalatok állnak mögöttünk, és magasabb erkölcsi színvonalunk sem segít, csakis az állandó ima és az ébrenlét. Naponta kell Isten Lelkének ellenőriznie mindent, mert ha nem, az ellenség veszi át a parancsnokságot.

Az Üdvözítő, bár tanítványait látta el utasításaival, azok minden korban követői javát szolgálják. Az utolsó időt látva mondta: Vigyázzatok magatokra! Minden hívó egyéni kötelessége, hogy szívében a Szentlélek értékes ajándékát ápolja. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 79–80. old.

Június 10., péntek: További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 6. kötet, 404–405. old.

12. tanulmány

Jézus utolsó napjai

Június 11., szombat délután

Isten nem irányítja értelmünket beleegyezésünk nélkül, de ha tudni akarjuk akaratát, ígérete a miénk is: „Megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Jn 8:32) „Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tudományról.” (Jn 7:17) Az ígéretekre vetett hit által bárki megszabadulhat a tévelygés kelepcejéből és a bűn hatalmából. Mindenki szabadon megválaszthatja, milyen hatalom uralkodjon rajta. Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Krisztusban. A megszállott ember ima helyett csak Sátán szavait tudta kiejteni, mégis meghallgatásra talált szíve kimondatlan kérése. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha képtelen is szavakba önteni, ami észrevétlen maradna. Aki kész szövetségi kapcsolatra lépni a menny Isteneivel, azt Ő nem hagyja Sátán hatalmában, sem saját természetének gyöngeségeiben. Hívja a Megváltó: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *Jézus élete*, 150. old.

Ha valaki átadja magát Krisztusnak, értelme a törvény uralma alá kerül. Csak a királyi törvény hirdet szabadságot a foglyoknak. Ha az ember egyesül Jézussal, szabadabb lesz. Ha meghódol akarata előtt, viszszaépíti tökéletes emberi mivoltát. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 60. old.

Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A beálló változásban, mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágunk a bűntől való szabadulásra, s nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk,

lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, és ezek így engedelmessé válnak az akarat parancsának, és teljesítik Isten akaratát. Az emberi szabadság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. „Az igazság szabadokká tesz titeket” (Jn 8:32), és Jézus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, és a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávetjük magunkat a mennynek, ez az én helyreállítását eredményezi: igazi emberi dicsőséget és méltóságot. Az isteni törvény, melynek alárendeljük magunkat, „a szabadság törvénye” (Jak 2:12). – *Jézus élete*, 287. old.

Istennek vannak bizonyos jogai feletted. Ő áldott meg téged étellel, egészséggel és képességekkel, valamint józan ítélő képességgel. Ezeket, ha szeretnéd, tökéletesítheted, de vissza is élhetsz velük, ha képességedet és jó tulajdonságaidat Sátán befolyásának és uralmának engeded át. Felelős vagy a Mindenhatótól kapott képességeidért. – *Istennel ma*, 243. old.

Június 12., vasárnap: Aki „jó dolgot cselekedett”

Krisztus örvendezett, hogy Mária őszintén kívánja cselekedni Ura akaratát. Elfogadta a tiszta érzelmek gazdagságát, amit a tanítványok nem tudtak és nem is akartak megérteni. Mária vágya, hogy ezt a szolgálatot megtehesse Uráért, Jézus számára értékesebb volt a világ összes drága keneténél, mert kifejezte az asszony megbecsülését a világ Megváltója iránt. Krisztus szeretete kényszerítette őt. Lelkét jellemének páratlan kiválósága töltötte be. A kenet az adományozó szívét jelképezte. Külső megnyilvánulása volt annak a szeretetnek, melyet mennyei túláradozó folyamatok tápláltak. Mária tette éppen azt a tanítást hordozta, melyre a tanítványoknak szüksége volt. Megmutatta, hogy Krisztusnak örömet szerezne, ha kifejeznék iránta érzett szeretetüket. Ő mindent jelentett számukra, és nem ismerték fel, hogy hamarosan elveszik tőlük, és már nem ajánlhatják fel neki nagy szeretetért érzett hálájuk jeleit. A mennyei udvaroktól elválasztott, emberi életet élő Messiás magányát sohasem értették meg, sem nem értékelték kellőképpen a tanítványok. Ő gyakran szomorkodott, mert tanítványaitól nem kapta meg, amit

adniuk kellett volna. Tudta, hogy ha az Őt kísérő mennyei angyalok befolyása alatt állnának, ők sem találnának semmilyen ajándékot elég értékesnek szívük lelki érzelmeinek kifejezésére. (...)

Azonban kevesen értékelik teljesen, mit jelent Krisztus számukra. Ha ezt tennék, ha kifejeznék Mária nagy szeretetét, ingyen ajánlanák fel a felkenést. Nem tűnne tékozlásnak a drága olaj. Semmi sem tűnne túl költségesnek, hogy neki adják, semmilyen önmegtágadás, önfeláldozás elviselése nem lenne túl nagy az Ő kedvéért. – *Jézus élete*, 344–345. old.

Mikor eldöntitek, hogy milyen részt akartok Isten ügyének adni, sokkal inkább lépjétek túl, mint rövidítsétek meg a kötelesség követelését. Gondoljátok végig, kinek is szól az ajándék. Ez a megemlékezés elüzi a pénzhétséget. Jusson eszetekbe a nagy szeretet, amivel Krisztus szeret benneteket, s akkor a leggazdagabb ajándékaink is méltatlannak tűnnek, hogy Urunk elfogadja. Mikor Jézus lesz azok szeretetének tárgya, akik elnyerték megbocsátó szeretetét, akkor nem számítgatják az alabástromszelence értékes illatszerének árát. A pénzhés Júdás meg tudta tenni; de a megváltás elnyerője csak azt fogja sajnálni, hogy áldozatának nincs még kellemesebb illata, még nagyobb értéke. A keresztények magukat csupán eszköznek tekintsék, melyeken át kegyelmek és áldások hullámai fognak áramlani a minden jó forrásából embertársaikra. Megtérésük a magasztalásban és áldozathozatalban megnyilvánuló dicsőség hullámait küldheti a mennybe azoktól, akik velük részesültek a mennyei ajándékban. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 289. old.

Június 13., hétfő: Az új szövetség

A páskabarány megölése volt a Megváltó halálának előképe. Pál ezt mondja: „A mi húsvéti bárányunk, Krisztus, megáldoztatott értünk.” (IKor 5:7) [...] Az apostol, amikor az Úrnak és egész népének feltámasztásáról beszél, leszögezi: „Első zsenge Krisztus, azután akik Krisztuséi, az Ő eljövetelekor.” (IKor 15:23) Miként a meglóbált kéve, amely az aratás előtt betakarított első érett gabonatermés volt, úgy Jézus is az első zsengeje azoknak a megváltottaknak, akiket majd a nagy aratáskor Isten feltámaszt, és begyűjt csűrőbe.

Ezek az előképek valóra váltak. Az előképezett esemény nemcsak beteljesedett, hanem időben is teljesedett. A zsidó időszámítás első hónapjának 14. napján, pontosan azon a napon, amelyen tizenöt hosszú századon át a páskabarányt megölték, Krisztus, miután elfogyasztotta tanítványaival a páskát, megalapította azt az ünnepet, ami halálára emlékeztet, mint Isten Bárányának halálára, „aki elveszi a világ bűneit”. Ugyanezen a napon gonosz kezek megragadták, hogy keresztre feszítsék és megöljék Őt. – *A nagy küzdelem*, 257–258. old.

Urunk azt mondja nekünk: mikor a bűn ítélete alatt vagytok, emlékeztek meg arról, hogy én meghaltam értetek. Mikor elnyomnak, üldöznek és bántanak benneteket értem és az evangéliumért, emlékeztek meg a szeretetemről, ami olyan nagy volt irántatok, hogy életemet adtam értetek. Mikor kötelességeitek túl keménynek és könyörtelennek látszanak, és terheiteket túl súlyosnak érzitek ahhoz, hogy el tudjátok hordozni, emlékeztek meg arról, hogy én mit hordoztam, türtem el értetek a kereszten, semmit sem törődve a szégyenemmel. Mikor a szívetek összeszorul a súlyos megpróbáltatástól, emlékeztek meg arról, hogy a ti Megváltótok azért él, hogy közbenjárjon értetek. Az úrvacsorai istentisztelet Krisztus második eljövételére mutat. Az Üdvözítő ezt arra szánta, hogy elevenen megtartsa ezt a reménységet a tanítványok elméjében. Valahányszor összejöttek, hogy megemlékezzenek Uruk haláláról, mindig beszámoltak arról, hogy Jézus miként „vévén a poharat és hálákat adván adta azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. Mondom pedig nektek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában.” (Mt 26:27–29) Megpróbáltatásaik közben mindig vigasztalást találtak Uruk viszsztatérésének reménységében. Kimondhatatlanul értékes, drága volt számukra ez a gondolat: „Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.” (IKor 11:26) Vannak olyan dolgok, amelyeket sohase szabad elfelejtenünk. Mindig frissen kell tartanunk emlékezetünkben Krisztus szeretetét kényszerítő erejével. Ő azért szerezte ezt az úrvacsorai istentiszteletet, hogy ez beszélhessen

nekünk Isten szeretetének értelméről, amit irántunk tanúsított Jézus. Lelkünknek nem lehet egysége, egyesülése az Úrral, csak Krisztus által. Az egységet és a szeretetet testvér és testvér között Jézus szeretetének kell örökre megszilárdítani és nyújtani. Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak az Atya szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak a Megváltó halála miatt van, hogy örömmel tekinthetünk az Ő második eljövetele felé. Krisztus áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell hozzákapcsolnunk a hitünket. – *Jézus élete*, 413–414. old.

Június 14., kedd: A Gecsemáné-kertben

Az ember nem vált a bűn elfedezőjévé, ezért soha nem ismerheti meg a bűn átkának azt a rettenetét, amelyet az Üdvözítő viselt el. Nincs ahhoz fogható fájdalom, amit Ő viselt el, amikor ellenállhatatlan erővel sújtotta Isten haragja. Az emberi természet csupán egy bizonyos szintű nehézséget és megpróbáltatást képes elhordozni. A véges lény csak véges mértékkel képes elviselni, mert az emberi természet összerokad. Krisztus természete azonban a kitartás oly mértékét tette lehetővé, ami el bírta hordozni az elveszett világ bűnének következményeit. Kín-szenvedése szélesebb, mélyebb és kiterjedtebb fogalmat ad a bűn természetéről és arról a megtorlásról, amelyet az Úr a bűnös életben megmaradókra fog hozni. A bűn zsoldja halál, Isten ajándéka pedig örök élet Jézus Krisztus által azoknak, akik hisznek benne, és megbánják bűnös tetteiket.

Az igazság kardját kihúzta a hüvelyéből, és Isten bűn ellen feltörő haragja lesújtott az ember helyettesére, Jézus Krisztusra, az Atya egyszülöttére. – *Isten csodálatos kegyelme*, 168. old.

A bűn ellen egyedüli védelem, ha Ő lakik a szívünkben Krisztus igazságosságába, szent voltába vetett hit által. A kísértéseknek azért van hatalma felettünk, mert önzés él a szívünkben. De amikor Isten nagy szeretetét szemléljük, undorítónak látjuk az önzést, s már kívánjuk kiűzni a szívünkéből. Amikor a Szentlélek megdicsőíti előttünk a Fiú áldozatát, szívünk ellágyul és lecsillapodik, a kísértések erejüket veszítik, és Jézus kegyelme átalakítja jellemünket. Ő soha nem hagy el, hiszen az életét

adta értünk. Az ember elhagyhatja Krisztust, legyőzhetik a kísértések, de az Üdvözítő sohasem fordul el azoktól, akiknek a megváltásért életével fizetett. Ha megnyílhatna a szemünk, embereket látnánk görnyedni súlyos terhek alatt – akár a nehéz rakománytól roskadozó szekerek –, bánattól gyötörtén, a csüggedés miatt készen a halálra. Ám meglátnánk az angyalokat is: segítségül sietnek a megkísértettekhez, akik mintegy szakadék szélén tántorognak. Az angyalok elűzik a gonoszok seregét, és szilárd alapokra helyezik a megkísértetteket. A két csoport közti harc éppoly valóságos, mint két e világi hadsereg csatája. A lelki küzdelmek kimenetelétől emberek örök sorsa függ. (...)

Éljetek Krisztussal összekötetésben, Ő majd szilárdan megtart titeket szent kezével, ami soha el nem enged. Ismerjétek meg és higgyétek el az Isten irántunk való szeretetét, akkor biztonságban lesztek, akkor éltek. Ezt a szeretetből épített erődöt Sátán semmiféle ámitása, semmilyen rohama nem képes bevenni. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folya-modik az igaz, és bátorságos lesz.” (Péld 18:10) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 66–67. old.

Június 15., szerda: Júdás eladja a lelkét

Kétféle tapasztalat létezik. A külső látszat és a benső munka. Júdás jellemében az isteni és az emberi is ott munkálkodott. Sátán munkálta az emberit, Krisztus az istenit. Jézus vágyott rá, hogy Júdás előjogaira emelkedjék. Júdás azonban jelleme emberi oldalát összetévesztette valóságos érzelmeivel, s mint számára nagyon szükséges vonásokkal bánt velük. Ezzel a nézettel nyitva hagyta az ajtót az ördög előtt, aki az egész embert birtokba is vette. Ha Júdás átültette volna a gyakorlatba Krisztus tanításait, átadta volna magát Istennek, teljesen neki szentelve szívét. Keverék tapasztalata azonban tévútra vezette.

Júdás esetét, mint mindenki számára tanulságot tárta elem az Úr. Júdás a Megváltóval járt egész nyilvános szolgálata alatt. Mindenben részesült, amiben Krisztus részesíthette. Ha lelkiismeretes szorgalommal használta volna képességeit, talentumokat gyűjthetett volna magának. Ha kérdéssé tevés, gáncsoskodás és önzés helyett áldás igyekezett volna lenni, az Úr országa előmenetelére használta volna őt. Júdás

azonban nyereszkes ember volt. Úgy vélte, hogy kezelni tudja a gyülekezet pénzügeit, és pénzügyi éleslátással nyereségre tehet szert. Szívében megosztott ember volt. Szerette a világ dicséretét. Nem volt hajlandó lemondani a világról Krisztusért. Sohasem kötelezte el magát örök üdvéért Jézusnak. Felületesen volt csak vallásos, ezért üzérkedett Mestérével is, és azzal a teljes meggyőződéssel árulta el Őt a papoknak, hogy Krisztus úgyszemint hagyja elfogadni magát. – *A te Igéd igazság*, 7. kötet, 30. fejezet.

Végső kétségbeesésében Júdás a pénzt, amelyet most már megvetett, odadobta a papok elé, akik felbérelték, majd a legrettenetesebb lelkiismeret-furdalástól gyötörve távozott, és felakasztotta magát. Jézusnak voltak jóakarói a tömegben, akik rokonszenveztek vele. Különbösen is az egész nép csodálkozott azon, hogy a hozzá intézett kérdésekre mit sem válaszolt. Se az aggodalom, se a gyűlölet vagy a harag jelét nem lehetett látni arcán vagy szemében. Mindent méltóságteljesen, önuralommal tűrt el. A szemlélők csodálkozva néztek fel rá. Összehasonlították tökéletes alakját, nemes magatartását azokéval, akik törvényt ültek felette, és kénytelenek voltak elismerni, hogy igazi királyi magatartást tanúsít. Jézuson nyoma sem volt annak, hogy bűnöző volna. Szeme nyájas és tiszta volt, nem árult el félelmet. Homloka széles és magas volt. Minden egyes vonása nemes jóságot és magasztos elveket fejezett ki. Türelme és nyugalma oly rendkívüli volt, annyira emberfeletti, hogy sokan félni, remegni kezdtek. Heródest és Pilátust is nyugtalanította nemes és fenséges viselkedése. (...)

Jézus magatartása és szavai a kihallgatás folyamán mély benyomást gyakoroltak sok jelenlévő lelkére. Ezen befolyás következményei különösen a feltámadás után mutatkoztak meg, sokan ekkor csatlakoztak a gyülekezethez, mert sokak megtérése Jézus kihallgatásakor kezdődött el. – *Tapasztalatok és látomások*, 91–92. old.

Június 16., csütörtök: Péter megtagadja Jézust

Péter az elárulása után is követte Urát. Aggódott, hogy mi történik Jézussal. Mikor azonban azzal vádolták meg, hogy ő is Krisztus egyik

tanítványa, saját biztonságát féltve kijelentette, hogy nem ismeri ezt az embert. Jézus tanítványait jól ismerték galileai nyelvjárásukról, Péter azonban esküvések és átkozódások mellett háromszor is megerősítette, hogy nem tartozik Krisztus tanítványaihoz, hogy így meggyőzze vádolóit. A megváltó nem állt messze Pétertől, és szomorú, szemrehányó pillantást vetett reá. A tanítványnak most eszébe jutott Jézusnak az a szava, amit a felső házban mondott neki, s egyben megemlékezett saját buzgó ígéretéről is: „Még ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.” Az előbb pedig esküdözés és átkozódás között tagadta meg Urát; ámde Jézus tekintete meglágyította Péter szívét, és megmentette őt. Keservesen sírt, megbánta súlyos vétkét, megtért és később arra is alkalmassá lett, hogy hittestvéreit erősítse. – *Tapasztalatok és látomások*, 89. old.

A nagy, magukat jónak valló emberek borzalmas dolgokat követnek el a vakbuzgóság és az önfelmagasztalás miatt, ugyanakkor azzal áztatják magukat, hogy Istent szolgálják. Nem érdemes rájuk számítani. Vágyunk kell az igazság és csakis a bibliai igazság megismerésére, bármibe kerüljön is. A béreai nemesekhez hasonlóan tanulmányozzuk naponta a Szentírást, komoly imával, hogy megismerjük az igazságot, hogy engedelmeskedjünk az igazságnak, bármibe kerüljön is nekünk, anélkül, hogy a nagy emberekre vagy a jó emberekre hallgatnánk. – *Istennel ma*, 319. old.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzése, de legyen állandóan békés, bizalommal teli. Reményetek nem önmagatokban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintsetek! Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Jézus önmegtágadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen elméldesetek tárgya. Csak ha Őt szeretjük, ha az Ő példáit követjük, és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át a képmására. Krisztus ezen szavaival: „Maradjatok énbennem...”, a nyugalom, az állhatatosság és a bizalom gondolatát akarja kifejezni. Ilyen meghívással fordul

hozzánk: „Jöjjetek énhozzám..., én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28) A zsoltáros szavai ugyanezt a gondolatot fejezik ki: „Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt...” (Zsolt 37:7) Ésaías próféta a következőről biztosít bennünket: „Csöndességben és reménységben” lesz az erősségeitek (Ésa 30:15). Ezt a nyugalmat korántsem a tétlenségben találjuk meg, mert hisz magában a meghívásban benne foglaltatik már a felszólítás a munkára: „Vegyétek fel az én igámat..., és nyugalmat találtok.” (Mt 11:29) A szív, amely állandóan Krisztusban lel nyugalomra, folytonosan és komolyan fog érte munkálkodni. – *Jézushoz vezető út*, 34. old.

Június 17., péntek: További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, 8. fejezet: „Növekedés Krisztusban”

13. tanulmány

Megfeszítettett, de feltámadt

Június 18., szombat délután

Sátán úgy tünteti fel Isten törvényét, a szeretet törvényét, mintha az az önzés törvénye volna. Azt állítja, hogy lehetetlen engedelmeskednünk a törvény előírásainak. Az ördög a Teremtőt vádolja őszüleinak bukásáért és az abból származó minden nyomorúságért. Ráveszi az embereket, hogy az Atyát tekintsék a bűn, a szenvedés és a halál szerzőjének. Jézus feladata volt, hogy ezt a csalást leleplezze. Mint közülünk való adott példát az engedelmességre. Ezért magára öltötte emberi természetünket és osztozott sorsunkban. „Mindenestül fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.” (Zsid 2:17) Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elégséges számunkra. Ezért Krisztus „megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan” (Zsid 4:15). Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és nem vett igénybe magának olyan erőt, amit Isten nem kínál fel nekünk is ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Úrtól kapott erő által. Így szólt: „Hogy tejesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9) Amikor széjjeljárt, hogy jót tegyen, és mindenkit meggyógyított, akit Sátán meggyötört, világosan bemutatta az embereknek a menny törvényének jellegét és a maga szolgálatának mibenlétét. Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmeskedhetünk az Atya törvényének. – *Jézus élete*, 8–9. old.

Krisztus levetette királyi palástját, koronáját, parancsnoki tisztjét, és leszállt a mélybe, a megszégyenítés legalacsonyabb mélységébe. Emberi természetet hordozva szembenézett az ember minden kísértésével, és minden ponton legyőzte értünk, javunkra az ellenséget. Mindezt azért

tette, hogy hatalmat adjon az embereknek, hogy segítségével győztessé válhassanak. „Nekem adatott minden hatalom”, szögezi le. Mindenkit részesít benne, aki követni akarja Őt. Követői megmutathatnák a világnak a Krisztus vallásában található hatalmat az én legyőzésére. „Tanuljatok tőlem – szólít fel Krisztus –, és nyugalmat találtok lelketeknek!” Miért nem tanulunk minden nap a Megváltótól? Miért nem élünk vele állandó kapcsolatban, hogy egymással való érintkezésünkben szeretetteljesen és előzékenyen szóljunk és tegyünk? Miért nem tiszteljük az Urat azzal, hogy gyöngédséget és szeretetet tanúsítunk egymás iránt? Ha a menny elveivel összhangban szólunk és cselekszünk, viselkedésünkkel hitetleneket fogunk Krisztushoz vonzani. – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 107–108. old.

Június 19., vasárnap: Jézus vagy Barabbás?

A jelenlevők közül néhányan tevékenyen részt is vettek Krisztus elítélésében és halálában. Hangjuk a csöcselék kiáltásával egyesült, amikor megfeszítését követelték. Mikor Jézust és Barabbást eléjük állították a törvéncsarnokban, és Pilátus megkérdezte tőlük: „A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek?” – ők azt kiabálták: „Barabbást!” És mikor Pilátus kiszolgáltatta nekik Jézust ezekkel a szavakkal: „Vigyétek el Őt ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt őbenne.”, „Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből!”, ők így kiáltoztak: „A Ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon!” (Mt 27:21, 24–25; Jn 19:6) Most pedig hallhatták a tanítványok kijelentését, hogy a megfeszített: Isten Fia volt. A papok és főemberek reszkettek. Meggyőződés és félelem uralkodott el a népen. „Ezeket pedig, mikor hallották, szívükben megkeseredtek, és mondták Péternek és a többi apostolnak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” A hallgatóság között voltak jámbor zsidók, akik őszintén hittek. A szónok beszédét kísérő erő meggyőzte őket a megfeszített Jézus messiási voltáról. (...)

Péter az őszinte zsidók előtt kifejtette, hogy a papok és főemberek ámtítása vezette félre őket. Ám ha továbbra is tőlük kérnek tanácsot, és mindaddig nem vallják meg nyíltan Krisztust, míg ezek is el nem ismerik, akkor sohasem fogják elfogadni a Messiást. Ezek a befolyásos

emberek jámbornak akartak feltűnni, de alapjában véve földi hatalomra és gazdagságra törtek. Nem állt szándékukban Krisztushoz jönni, tőle világosságot nyerni. – *Az apostolok története*, 27. old.

Sátán jól meghatározott céllal akarta megszakítani az Isten és az Ő népe közötti kapcsolatot, így gyakorlatba ültethette volna cselszövéseit anélkül, hogy egy hang figyelmeztette volna őket a rájuk leselkedő veszélyről. Tudta, hogy ha sikerül rávennie az embereket, hogy ne bízzanak a hírnökben, vagy ne tartsák szentnek az üzenetet, akkor nem érzik majd kötelességüknek emlékezetükben tartani az Istentől kapott tanítást. Amikor pedig a világosságot elvetik a sötétség javára, onnantól az ördög azt tehet, amit csak akar. – *Lift Him Up*, 361. old.

Időnk, erőnk és energiánk Istené, ha pedig az Ő szolgálatába állítjuk, akkor szerteárad világosságunk. Elsősorban és legerőteljesebben saját otthonunk tagjait, a hozzánk legközelebb álló személyeket befolyásolja, de innen túlcserdülva a „világba” is kiárad. Sokak számára ez az élet jó illata az életre. Némelyek visszaautasítják. Róluk mondta a Megváltó: „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak.” Ez a hozzáállás nagyon veszélyes, de viselkedésük ne legyen ürügy számunkra, hogy ezért ne engedjük szétáradni fényünket. – *Krisztushoz hasonlónak*, 167. old.

Június 20., hétfő: Helyettünk feszített meg

Sátán heves kísértéseivel gyötörte Isten Fiának szívét. Ráhelyezték a bűnt, ami oly gyűlöletes volt előtte, úgy, hogy végül sóhajtozott és roskadozott a súly alatt. Nem csoda, hogy emberi természete megremegett ebben az órában. Az angyalok ámulva szemlélték Isten Fiának kétségbeesett halálküzdelmét, lelki gyötrelmét, ami sokkal nagyobb volt testi fájdalmainál, annyira, hogy a testi fájdalmakat lelki gyötrelmei miatt alig érezte. A mennyei sereg eltakarta arcát a félelmetes látvány elől.

A lélektelen természet is kifejezte együttérzését megbántott, haldokló Teremtője iránt. A nap nem akarta szemlélni e félelmetes jelenetet.

Fénylő sugarait – amelyek délben még megvilágították a földet – úgy tűnt, mintha hirtelen kioltották volna. Teljes sötétség borította gyászlepelként a keresztet és egész környékét. A sötétség teljes három órán át tartott. A kilencedik órában a rettenetes sötétség eltűnt az emberek elől, de még mindig palástként burkolta be a Megváltót. A haragos villámok úgy látszottak, mintha ráirányulnának, amint ott függött a kereszten. Ekkor Jézus hangos szóval felkiáltott: „Élói, Élói! Lamma Sabaktáni?“, vagyis „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?“ (Mk 15:34) – *A megváltás története*, 225–226. old.

A kereszt vitathatatlan érve meg fogja győzni az embereket a bűnről. Istennek a bűnösök iránti csodálatos szeretete, amit nyilvánvalóvá tesz Fiának odaadása, hogy szégyent és halált szenvedjen el, hogy a bűnösök megnemesedhessenek, és örök életet nyerhessenek – ez egész élet-hosszig tartó tanulmányozáshoz, kutatáshoz elegendő. Kérlek, tanulmányozd át újra Krisztus keresztjét! Ha minden kevély és rátarti ember, kinek szíve az emberek tapsa után liheg, s hogy társaik fölé emelkedhessenek, ha mind helyesen tudnák felbecsülni a legnagyobb földi dicsőség értékét az Isten Fiának értékével ellentétben, akit pontosan azok utasítottak el, vetettek meg, köptek le, akiket megváltani jött – milyen jelentéktelennek is tünne mind az a megtiszteltetés, amit a véges ember rá tud ruházni valakire! – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 225–226. old.

Isten büntelen Fia a kereszten függött, korbácsütésektől szétroncsolt testtel. Oly sokszor áldásra kinyújtott kezét a gerendára szögezték, a szeretet cselekedeteiben fáradhatatlan lábát is a kereszthez rögzítették. Királyi fejét megsebezte a töviskorona. Remegő ajkait fájdalomkiáltás hagyta el. Minden, amit elszenvedett, az arcán lecsorgó vércseppek, átszegezett keze és lába, a testét átjáró haláltusa és a lelkét mardosó kimondhatatlan vergődés, amikor az Atya eltakarta előle arcát, minden az ember fiához szól: Érted vállalta Isten Fia a bűn terhét. Érted pusztítja el a halál uralmát és nyitja meg a Paradicsom kapuit. Ő, aki lecsendesítette a háborgó hullámokat, és aki járt tajtékzó habjukon, akitől a démonok reszkettek, aki megfutamította a betegséget, aki megnyitotta a vakok szemét, és aki életre hívta a halottakat, önmagát áldozta fel a kereszten,

mert szeretett. Ő viselte a bűn terhét, elhordozta a mennyei igazság haragját, és bűnné lett érted. – *Lift Him Up*, 236. old.

Június 21., kedd: A kárpit kettéhasadása és a sziklák megrepedése

[Mózes] végignézhett az idők romlásán. (...) Láta Jézust az Olajfák hegyén, amint sírva búcsúzott szeretett városától. Mózes látta a menny által oly gazdagon megáldott nép végső elvetését – amelyért munkálkodott, imádkozott, feláldozta magát és amiért kész volt, hogy saját nevét kitöröljék az élet könyvéből –, és hallotta a vészjósló szavakat: „Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok” (Mt 23:38), szívét fájdalom gyötörte, és keserű könnyek hullottak szeméből Isten Fia fájdalmaival való együttérzéseként. (...)

Mózes szívét fájdalom, felháborodás és iszonyat töltötte be, amint látta a zsidó nemzet képmutatását és sátáni gyűlöletét Megváltójuk, ama hatalmas Angyal ellen, aki atyáik előtt járt. Hallotta Jézust haláltusájában így kiáltani: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” (Mk 15:34) Azután arimáthiai József új sírboltjában látta Őt feküdni. Ekkor úgy látszott, reménytelen kétségbeesés sötét fellege borítja be a földet. De újból odatekintve győzőként látta Őt diadalmasan előjönni és a halálból megszabadult foglyok és az Őt imádó mennyei angyalok kíséretében bevonulni a mennybe. Láta a fogadására megnyíló ragyogó kapukat, és hogy a mennyei seregek győzelmi énekkel fogadják parancsnokukat. Kinyilatkoztatták neki, hogy ő (Mózes) is egyike lesz azoknak, akik szolgálnak a Megváltónak, és megnyitják neki az örökkévaló kapukat. Amint e jelenetet látta, arca szent fényben ragyogott. Mennyire csekélynek látszott élete, küzdelme és áldozata, amikor összehasonlította azt Isten Fiáéval, és milyen csekélynek, ellentétben az „igen-igen nagy örök dicsőséggel” (2Kor 4:17). És örvendezett, mert ha kis mértékben is, de részese lehetett Krisztus szenvedéseinek. – *Pátriárkák és próféták*, 318–319. old.

Később a homály hirtelen eloszlott a keresztről, és Jézus hangja úgy zengett, mint a harsonáké: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), „Atyám, a te

kezedbe teszem le az én lelkemet!” (Lk 23:46) Ekkor fény ragyogta körül a keresztet, és a Megváltó arca dicsőségben ragyogott, mint a nap. Majd fejét lehajtva meghalt.

Krisztus halálának pillanatában a papok a kárpit előtt szolgáltak, ami a szentélyt elválasztotta a szentek szentjétől. A föld rengett alattuk, és a templom kárpitját – a vastag, díszes függönyt, amelyet évenként megújítottak – a tetejétől az aljáig kettéhasította ugyanaz a vértelen kéz, ami Belszár palotájában az ítélet szavait írta fel a falra.

Jézus addig nem áldozta fel életét, amíg el nem végezte a munkát, amelyért jött, azért utolsó erejével kiáltotta: „Elvégeztetett!” Az angyalok örvendeztek, amikor e szavakat kimondta, mert győzelmesen végrehajtotta a megváltás magasztos tervét. Öröm töltötte be a mennyet, hogy Ádám gyermekei engedelmes életük által most már feljuthatnak Isten színe elé. Sátán vereséget szenvedett, és rádöbbsent, hogy országát elvesztette. – *A megváltás története*, 226–227. old.

Június 22., szerda: A feltámadt Krisztus

A katonák annyit láttak, hogy [az angyal] úgy mozdította el a nagy követ, mintha az csak egy kis kődarab lett volna. Azután hallották, mikor így szólt: „Isten Fia, jöjj elő; Atyád hív téged!” Látták, hogy Jézus kijött a sírboltból, és hallották, hogy kijelentette a megnyitott sír fölött: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Amint Krisztus előjött a sírboltból fenséggel és dicsőséggel, a mennyei sereg imádattal hajolt meg a Megváltó előtt, és magasztaló énekekkel köszöntötték Őt. Földrengés jelezte azt az órát, amikor letette az életét, és egy másik földrengés hirdette a pillanatot, mikor diadalmasan újra felvette. Jézus győzelmet aratott a halál és a sír fölött, és győztesen jött elő a sírboltból, földrengés, felvillanó villámlások és mennydörgések között. Isten előre megmondta, hogy amikor Krisztus újra eljön a földre, akkor „megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is” (Zsid 12:26). – *Jézus élete*, 505. old.

Mikor Jézust sírba tették, Sátán diadalt ült. Azt remélte, hogy az Üdvözítő nem veszi fel ismét az életét. Ő maga tartott igényt az Úr testére, és a sír körül elhelyezte őrségét, és megpróbálta Krisztust fogságba

vetett rabként tartani. Elkeseredett és megharagudott, hogy angyalai mind elmenekültek a mennyei hírnök közeledtére. Mikor látta, hogy Jézus diadalmasan lép ki a sírjából, tudatára ébredt a ténynek, hogy királysága befejeződött, és hogy végül neki is meg kell halnia. – *Jézus élete*, 507. old.

Remélhetünk, örvendezhetünk. Közbenjárónk a mennyei szenthe-lyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tehessen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangoltság-gal, kétségekkel akarja átítatni gondolkodásodat, állj ellen sugallatainak! Beszélj neki Jézus véréről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem menekülhetsz el a kísértő hatalmától, de Sátán reszket és visszavo-nul, ha a drága vér érdemeire hivatkozol. Hálásan fogadod-e a Jézustól kapott áldásokat? Elveszed-e az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítsé-gül hívod-e az Úr nevét? Ne kételkedj benne, mert Isten a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott ki téged! Egy pillanatra se szomorítsd el szánakozó Megváltód szívét kételyeddel. A legmélyebb érdeklődéssel követi előrehaladásodat a mennyei ösvényen, látja buzgó igyekezetedet, figyelemmel követi eleséseidet és gyógyulásaidat, reményeidet és félel-meidet, csatáidat és győzelmeidet. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 232. old.

Június 23., csütörtök: A nagy misszióparancs

Isten szolgálainak ma, a tanítványokhoz hasonlóan, Szentlélekkel betelve kell hirdetniük az evangéliumot. Körülöttünk mindenhol fehé-rek a vetések, készen az aratásra. A termést be kell takarítani. Önzetlen vágyakozással induljunk munkába, és továbbítsuk a kegyelem üzenetét mindazoknak, akik a tévelygés és a hitetlenség sötétjében tévelyegnek. Isten dolgozik a hívők szívében, hogy a legtávolabbi vidékre is eljuttas-sák az Ő munkáját. (...)

Az Úr Isten örök szövetséget kötött az emberrel, és mindazok ren-delkezésére bocsátja erejét és kegyelmét, akik az igazságnak való enge-delmesség által megszentelődnek. Jézus Krisztus, akié minden hatalom

mennyen és földön, együttérzően csatlakozik eszközeihez – azokhoz az őszinte lelkekhez, akik nap mint nap táplálkoznak az élő kenyérből, mely „a mennyből szállt alá” (Jn 6:33). A földi egyház mindent megtehet a mennyei gyülekezettel egyesülve. – *That I May Know Him*, 344. old.

Egyedül csak Krisztusnak van hatalma mindenek felett. Akik benne bíznak, és hűségesen, mindvégig megtartják hitük bizonyágtételét, védelmet nyernek. Krisztus tanítványaiként vele együtt munkálkodva mindenki egységesen cselekedjen. Egyesek egyféle módon térnek meg, másokhoz viszont egészen különböző módszerek által lehet eljutni. Így a szolgálattelvők több irányban indulnak el, de összefonhatják erejüket. Mindenre munkát bízta rá. (...)

A megdicsőült evangéliumnak – az Isten megváltó szeretetéről szóló üzenet – el kell jutnia az emberekhez, és ezt a szeretetet minden munkás tegye nyilvánvalóvá. Az üdvözítő kegyelem témája a komor lélek ellenszere. Krisztus szeretete a szívben a bűnösök megváltása érdekében tett erőfeszítések által jut kifejezésre. – *Istennel ma*, 297. old.

Krisztus a tanítványai lelkére kötötte, hogy működjenek együtt vele, szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. A kereszten kiállott kínszenvedés bizonyítja, hogy mekkora értéket tulajdonít az ember üdvösségének. Aki elfogadja megváltását, kötelezi magát, hogy munkálkodjon vele. Senki ne tekintse magát az ég különös kegyeltjének, senki ne összpontosítsa érdeklődését és figyelmét magára. Aki Krisztus szolgálatába lépett, dolgozzon, ahogy Ő dolgozott. Szeresse azokat, akik nem ismerik a törvényt, akik tudatlan és bűnös életet élnek, amint Krisztus is szereti őket. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 439. old.

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonyság áldott eredményeit, Megváltónk tervbe vette, hogy munkatársául fogadja őt. A körülmények láncolata által, melyek a jó cselekedeteket váltja ki Istenből, a legkitűnőbb eszközöket nyújtja az embernek, hogy művelje a jótékonyságot, hogy megtartsa megszokásból segíteni a szegényt és előmozdítani az Úr művét is. Krisztus a képviselőjében küldi el szegényeit. A tönkrement világ szükségletei kiváltják belőlünk az anyagi és más talentumok felhasználását, hogy hirdessük nekik az igazságot, melyre elengedhetetlenül

szükségük van. Engedelmeskedve az igyekezetünkért és jótékonyságunkért elhangzó felhívásnak, annak mására változunk el, aki szegény lett értünk. Adományainkkal mások áldására vagyunk, s így valódi, romolhatatlan kincset gyűjtünk. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 382. old.

Június 24., péntek: További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 9. kötet, 253–254. old.

